

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΞΑΝΘΙΝΩΝ —

Λίστ. αριθ. 5096
Χρονολ. Εισαγ. 7.4.1958
Ειδικότης Κράτος γοι. υπαγ.
Αριθ. 889.159 / ΣΗΑ.

15000

ΑΡΗ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΑΡΗ ΚΑΤΣΙΔΑΚΗ ΗΡΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΕΜΜ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

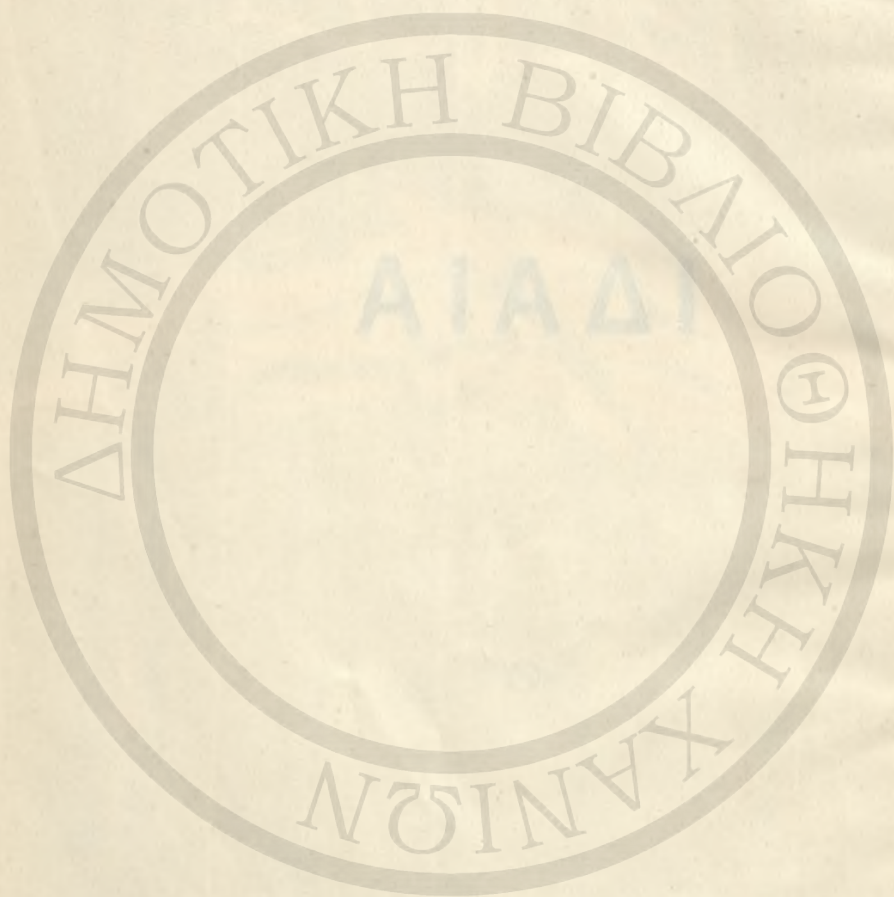
ΕΙ. ΣΚΕΦΗ
25 η. Γαίτη
Μορφή
27/11/1933

ΙΔΑΙΑ

⊙

ΗΡΑΚΛΕΙΟ - ΚΡΗΤΗΣ

1933

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. ΧΡΟΝΟΣ ΚΒ'.

ΤΕΥΧΟΣ 7 (792)

ΑΠΡΙΛΗΣ 1930

ΑΡΗ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ: «Κοντυλιές»
Ποιήματα Ἡράκλειο Κρήτης. 1930.

Ἐνας ποιητής, ὁ κ. Ἄρης Χατζιδάκης, ἔβγαλε σὲ βιβλίο μιὰ σειρά ἀπὸ τὰ τραγούδια του, ποὺ τὰ χαρακτηρίζει μὲ τὸ σεμνὸ τίτλο: «Κοντυλιές». Τὰ περισσότερα γραμμένα σὲ ἀπλό Κρητικὸ ἰδίωμα, εἶνε ἀφιερωμένα στὸ ἥρωϊκὸ νησί, στὰ κάστρα του καὶ τὶς ἄλλες ὁμορφιές του, ποὺ κορυφώνονται μὲ τὸν ἀληθινὰ ἐπιτυχημένο Ὕμνο τοῦ ποιητῆ πρὸς τὴν Κρήτη:

Κρήτη, πολύπαθο κι' ἀθάνατο νησί,
εἶσαι μ' ἐρείπια, πέτρες ὅλη στολισμένη
τῆς Κνωσσός, τῆς Φαιστός, τῆς Γόρτυνας ἐσύ,
ἐκεῖ ὅπου σ' ἔχουν οἱ ἐποχὲς στεφανωμένη.

Τοῦ Λαβυρίνθου μὲ τῆς Ἀριάδνης τὴν κλωστή
τ' ἀδιέξοδα ὁ Θησέας περνάει καὶ μ' ἄξια ρώμη
τὸ Μινώταυρο ρίχνει κι' ἴσια εἶνε θαυμαστοὶ
τοῦ Μίνωα καὶ τῆς Γόρτυνας οἱ πλάκες—νόμοι.

Κι' αὐτὸ τὸ Κάστρο σου ποὺ πάντα μέσα ἐκεῖ
τῆς Βενετιάς παλῆὰ βρυχόταν τὸ λιοντάρι
κι' ὁ Κοῦλες σου τῶν καραβιῶν ἡ φυλακὴ
Κρήτη, τῆς δόξας σου κι' αὐτὰ εἶνε ἀπομεινάρι.

Καὶ στοῦ βάρβαρου Μεσαίωνα τὰ σκοτάδια αὐτὰ
Χορτάρσαι, Τζαγκαρόλαι, Γκρέκο καὶ Κορνάροι
σὲ τραγουδοῦν σ' αἰώνιο χρω̄μα καὶ γραφτὰ
ποῦ ἕμνοῦν τὴ γκιόστρα, τὴν Ἐγάπη, τὸ κοντάρι.

Σκλάβα της ὅταν πάλι σ' εἶχενε ἡ Τουρκιά
Στὰ βουνά σου, στίς λαγκαδιές, τὸ καριοφύλλι
ἔδόξασε ξανά τὰ κρητικά βρασιά
μὲ τὸ σκοπὸ—Ρωτόκριτο, Ἄρετοῦσα καὶ Ἐρωφίλη.

Μὰ καὶ ὁ λιγνὸς τῶν τζαμιῶν σου ὁ μιναρὸς
καὶ αὐτὸς συντρίμι σου νεκρὸ εἶνε ἀπὸ τὴ Μοίρα·
γνώρισες, Κρήτη, πίκρες, μὰ εἶδες καὶ χαρὸς
καὶ ἂν πληγωθῆς ξανά, θὰ σ' ἀναστήση ἡ λύρα.

Μὲ ξεχωριστὸ ἐπίσης ἐνθουσιασμὸ ἀφιερώνει ὁ Χατζιδά-
κης στίχους, τεχνικὰ δουλεμένους, στοὺς πρωτεργάτες τῆς Γλωσ-
σικῆς Ἰδέας, Πάλλη, Ψυχάρη, Ἐφταλιώτη, καὶ μ' ἓνα του ποι-
ημα πρὸς τὴ Δημοτικὴ μᾶς γυρίζει στὰ πρῶτα ἡρωικά χρόνια
τοῦ Ἀγῶνα ποῦ οἱ νέοι μὲ περισσὴ ἀγάπη μελετοῦσαν τὴ γλῶσ-
σα, πλουτίζανε τὸ ὕλικό της, καὶ τῆς πλέκανε μὲ τοῦ στίχου τὰ
ἀγριολούλουδα στεφάνι.

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Στὴ μνήμη τοῦ Δασκάλου μας τοῦ Ψυχάρη

Νὰ ἡ λαλιὰ τοῦ δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ,
τοῦ πεζοῦ λόγου τὸ ἀκριβὸ μαργαριτάρι,
φλουρὶ τοῦ στίχου, τὸ παιχνίδι τοῦ παιδιοῦ.
Τοῦ Νουμᾶ ἡ γλῶσσα, τοῦ Ἐφταλιώτη, τοῦ Ψυχάρη

Στοῦ πελεγρίνου Αὐτοὶ ἀκουμπώντας τὸ ραβδί
πῆραν τὸ ὀρθὸ στρατὶ, τοῦ Νοῦ καινούργια κάστρα
χίσαν—σκολειά, καὶ κάμαν ἄντρα τὸ παιδί
μὲ τῆς μητέρας τὴ φωνή—τὴ γλωσσοπλάστρα.

Νὰ ἡ λαλιὰ πού ἴσια μιλάει μέσα στήν ψυχή,
πού κάνει ζωντανό τὸ πρῶτο ἀλφαβητάρι
καὶ ἐφόδιο στὸν ἀγῶνα τοῦ κόσμου τὸν τραχύ·
τοῦ Πάλλη ἡ γλῶσσα, τοῦ Ἐφταλιώτη, τοῦ Ψυχάρη.

Νὰ ἡ ἐφτάχορδη λύρα ἡ γλυκεῖα κι' ἡ ξακουστή.
Νὰ ἐνὸς σκοποῦ ἀπαλοῦ, σκοποῦ καινούργιου ἡ λύρα·
τὸ τραγούδι τοῦ Παλαμᾶ εἶνε τοῦ Κωστῆ,
ἡ κρουσταλλένια εἶνε φλογέρα τοῦ Πορφύρα.

Τοῦ Κρουστάλλη εἶνε ὁ πόθος κι' ὁ «Σταυραετός»,
τίς λιγερές μ' αὐτήν ὁ Κῶτσος ἔχει ψάλλη
εἶνε ἡ λαλιὰ ἡ καινούργια, ὁ λόγος ὁ γραφτός·
τοῦ Ψυχάρη ἡ γλῶσσα, τοῦ Ἀγγύρη καὶ τοῦ Πάλλη.

Ἐνα ἀπὸ τὰ καλῆτερα τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶνε καὶ τ' ἀφιερ-
ωμένο στὸ «Νουμᾶ» (σελ. 49) πού τὸ μεταφέρουμε παρακάτω:

ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ “ΝΟΥΜΑ,,

Εἶσαι τὸ ὄπλο τ' ἀχώριστο τοῦ Ἀγωνιστῆ,
τὸ ὄπλο πού γιὰ ἔργατα πλασμένο εἶνε μεγάλη
κι' ἡ μητέρα πού οἱ δύο της δίδυμοι μαστοὶ
περίσσιο ἄφτονο στὰ παιδιά της δίνουν γάλα.

Ἡ παλιὰ εἶσαι στρατά καὶ τὸ νέο εἶσαι στρατί,
τὸ ραντεβοῦ τοῦ καλοῦ γιοῦ καὶ τοῦ Πατέρα,
ἡ γνήσια γλῶσσα πού τῆ γλῶσσα τὴν πλαστή
τὴν ἔκανε νὰ ξεχαστεῖ πιά πέρα ὡς πέρα.

Τοῦ μόχτου ὠ ζηλευτὰ εἰκοσάχρονα εἶσαι Ἐσὺ,
Νίκη τοῦ Ἀγῶνα τοῦ τρανοῦ καὶ τὸ γιορτάσι,
ἡ Ἐποχὴ τῶν καλῶν Γραμμάτων ἡ χρυσοῦ,
τῶν κόπων ὁ ἄξιος θερισμὸς καὶ τὸ μοιράσι.

Τράβα μπροστά, μιὰ μέρα θὰ σπαστεῖ
«μὲ τὴν Ἀλήθεια, γιὰ τὴν Ἀλήθεια» ἡ ἄλυσίδα,
καὶ τοῦ δαρμένου καραβιοῦ τὴν κουπαστὴ
λαμπρὴ πιά τοῦ ἡλίου τοῦ ἀγνίου θὰ λάμψει ἡ ἀχτίδα.

Στὶς «Κοντυλιές», ὑπάρχοννε κι' ἕνα δυὸ ἐπίκαιρα ποιήματα, ποὺ μπορούσαν νὰ λείπουνε, χωρὶς νὰ ζημιωθεῖ καθόλου ὁ ποιητής.

ΣΤΟ ΓΙΟΥΧΤΑ *

Πέτρα, βουβός, μ' ανάλαφρο χαμόγελο, κοιμάσαι
τόν ύπνο σου τὸ θεϊκό, στήν ἄχαρη τῆ γῆ·
τίνος φιλιού τὴν ἠξονὴν ἄραγε νὰ θυμάσαι
ποὺ ἐπῆρες κάποιαν ἀνοιξη, μὲ ματωμένη αὐγή;

Τάχα μὴ βλέπεις ὄνειρο: παληὰ στοργὴ στήν Κρήτη,
τὸ ἐφτάμερο τὸ γέλοιο σου, τὴν πρώτη σου χαρά;
Δὲς τὸ βουνὸ τὸ ἀντικρινό, ποὺ λέμε Ψηλορείτη,
μὲ τὸν καιρὸ σὲ ξέχασε καὶ σὲ κυττάει ψυχρά.
Καθὼς καὶ μεῖς πεθαίνουμε, μᾶς τρώει τὸ σκουλήκι
καὶ στὸ πλατὺ σου μέτωπο τὸ χιόνι κι' ἡ βροχὴ
ρουτίδες ἐχαράζανε καὶ λυώσαν τὸ χαλίκι...
Λησιμόνα πὼς νεφέλωνες τῆ γῆ μιὰν ἐποχή.

Νεφοπατέρας εἴσουνα κι' ἄταφος εἶσαι Γιούχτα,
νὰ θέσης τὸ κεφάλι σου μὲ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά
τὸ κρητικὸ τὸ χῶμα μας δὲ σοῦ ἔδωσε μὲ φούχτα
καὶ κυνηγᾷς ἀνάμνησες σὰν ἄπιαστα πουλιά.

Τὶ κρίμα ὅταν πετρώθηκες, ὦ Δία, νὰ μὴ πάρης
καθὼς παληὰ ξανάπηρες, τοῦ κύκνου τῆ μορφῆ
—ἄραγε στὸ προφήτεψε κανεὶς δελφομοιράρης
»πὼς οὔτε τὴν ἀνθρώπινη θὰ ἐγνώριζες ταφή;

»Τ' ἄκουσες ἀπ' τὴν Ἄτροπη τὸ ριζικὸ σου ἀλήθεια
»πὼς καὶ τὸ νῆμα τῶν θεῶν φαίνει στὸν ἀργαλειὸ
»πὼς ἔπλασσε τὸ ἀνθρώπινο μυαλό μας παραμύθια,
»μὲ Πίστη πρωτογέννητη, σ' ἕναν καιρὸ παληό;

* Βουνὸ στὸ Ἡράκλειο. Μοιάζει μ' ἀνθρώπινο κεφάλι. Μυθολογεῖται ὅτι εἶνε ὁ Δίας, γιὰ τοῦτο καὶ ὁ γλωσσολόγος ὁ Γιώραγης ὁ Χατζιδάκης, ἐτοιμολογεῖ τὴ λέξη ἀπ' τὸ λατινικὸ Jurifer (Δίας). Ἄλλοι λένε πὼς ἡ λέξη εἶναι τουρκικὴ=Γιούχ Ντάγ καὶ σημαίνει «βαρὺ ὄρος».

ΤΟ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΟ „ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΣΤΡΟ,,

Ἡ πόλη
στενάζει,
τὸ βόλι
δικάζει.

Οἱ θόλοι
—τοπάξι—
εἶν' ὄλοι
μαράξι.

Τὸ θάνα-
το ἢ «Μάννα
ἢ Θλιμμένη»

ἄς σκορπίσει.
Τὶ μένει
νά ζήση;

ΚΡΗΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ!

Βογκᾶς μὲς στὶς σπηλιὲς ποὺ ἀνοίγει
τὸ κῦμα σου ποὺ αἰῶνες τώρα σμίγει
στῆς ἔπαλξης τὰ πόδια καὶ φιλᾶ
κι' ἀκούγεται μακρυνάθε ὅταν γελᾷ.

Ἄν τοῦ χειμῶνα ἐτούτη τὴ βραδιά,
γίνῃ ἢ λευκὴ δαντέλλα σου φαρδιά,
κάτω ἀπὸ οὐράνιο θόλο χωρὶς ἄστρα
θ' ἀναστηθοῦν τῆς Βενετιάς τὰ Κάστρα!

Ἄτρομοι στὶς σκοπιὲς θωρακοφόροι
στὰ σκότη θ' ἀγναντεύουν τὸν ὄχτρο
καὶ θᾶνε καρδιοχτύπι τὸ ἀγριοβόρι
ποὺ σὰν φρουρὸς τὴ νύχτα θὰ μετρῶ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ

Κεῖ βαθεῖά, ἡ πτυχοῦλα ἀνλάκωσε
τ' ὄρηο πέλαο, πού μιάζει,
μέσ στὸν ἥλιο τὸν προγιάτικο,
μέ τὸ ἀτλάζι.

Νά την τώρα πὸ πλατύτερη,
μιὰ κορδέλα, πού, βιασμένα,
ξετυλίζεται, μὲ κύματα
ἄφρισμένα,

πρὸς τῆς Κρήτης τὰ παράλια,
νὰ σκορπίσουνε τὰ μάγια,
ἀπ' τῆς θάλασσας τὰ δάχτυλα,
στὰ μονράγια.

Η ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΟΡΟΖΙΝΗ

Στὴν Κρήτη τὸν καιρὸ τῆς Βενετιᾶς
Κρήνη μιὰ μόνον εἶταν ξακουστή·
κρήνη λαμπρή, πανώγια Κρήνη,
θεῖα εἶχε λιοντάρια καταμεσῆς
μὲ βρυχηθμὸ στὸ στόμα τους ἀσημένιο.

Τ' ἀναβρυτάρι ναι εἶσαι σὺ, τοῦ Μοροζίνη ἢ Κρήνη
τοῦ Μοροζίνη ἐσύ.

Ἐχτίστηκες στῆς Κρήτης τὸ νησί
σ' ἐποχὴ πλούτου, χρόνια ἀκμῆς
ποῦ οἱ Βενετοὶ τοῦ πελάγου ἀφεντικοὶ
εἶσαν, κι' ὡς συνηθοῦν οἱ κραταιοὶ
κι' αὐτοὶ μνημεῖα ἀθάνατα στὶς κτήσεις ἔφαιναν.

Τοῦ Μοροζίνη ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πόλη ἔφταιξεν
κι' ἐχτίσθης μ' ἐπιμέλεια πολὺ
σὲ πλάζα κεντρικὴ τῆς Πολιτείας
ὅπου εἶταν καὶ τὸ δουρικὸ παλάτιον ἄντικρυ.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Νύχτες, στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, ποτὲ δὲν σᾶς ξεχάνω..
στὴ δύση τοῦ ἡλιου ἐκλείνανε τοῦ Κάστρου οἱ πύλες ὅλες,
βασίλευε μιὰ σιγαλιά, στίς πλάκες μόνο ἐπάνω
βροντοῦσε ἡ βέργα τοῦ Πεζβάντ, μὲ τὶς παχειές του σόλες.

Κλειστὲς οἱ Πόρτες! : τῷ Χανιῶ, τοῦ Λαζαρέτο ἢ Πύλῃ,
τοῦ Λιμανιοῦ...καὶ σιωπηλὰ τὰ σκοτεινὰ σοκάκια,
ὅλο τὸ Κάστρο μιὰ βουβὴ καὶ νεκρικὴ Βαστίλη.
(ᾠ! ποιά ἀλυσίδα εἶνε βαρειά σὰν τὰ πυκνὰ γιασμάρια;

ποιᾶς φυλακῆς τὰ κάγκελα μ' ἐνὸς γιλι * καφάσα
φυλακισμένος θ' ἄσπαζε;) Σκόρπια τὰ μεζαρλίγια
στὰ στήθια ἐκάνανε βαρειά τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀνάσα
ὡς λάμπαν στὸ ἀργυρένιο φῶς τὰ μακρουλὰ σαρίκια.

Στοὺς καφφενέδες μοναχά, γύρω ἀπ' τὸ Μεϊντάνι
οἱ θεριακλήδες ναργιλὲ ρουφουσαν μὲ ραχάτι
κάτω ἀπὸ διακοσῶ χρονῶ πυκνόφυλλο πλατάνι.
(Μετὰ ἐνὸς γκιουὺλ τὴ μυρουδιά ρουφουσαν στὸ κρεββάτι).

*—ἐνὸς σπιτιοῦ (τοῦρκικοῦ). Ἔτσι λένε οἱ Τοῦρκοι τὰ τσα-
τουμαδένια σπίτια.

ΡΑΧΜΕΤΛΙΝΑ

Τὰ βαρεία μου τὰ βλέφαρα ἀπαλὰ τὰ σφαλίζω
τὸ σκοτάδι νὰ βλέπω μαζὺ μὲ τὸ φῶς
κι' ἕνας κόσμος παληός, μυστικός καὶ κρυφός
στὸ μυαλό μου σαλεύει θαμπὰ καὶ ξαπλώνεται.

Καὶ κυττάζω—γιὰ δὲς—στὴ χαυλὴ τὸ πηγάδι
καὶ σὲ βλέπω, γυναίκα!, νερὸ νὰ τραβᾷς
καὶ κυττάζω ξανά...κι' ἀδειανὸς ὁ κουβᾶς
καὶ μιὰ σβίγα παληὰ ποὺ δὲν τρίζει καὶ σάπισεν.

Στὸ μουτπάκι' θαρῶ πὼς τὸ τζάκι σπιθίζει
καὶ γιομίζει τὸ σπίτι καὶ μιὰ λεπτὴ μινουδιά.
Ραχμετλίνα,² φορεῖς τῆς δουλειᾶς τὴν ποδιά
...κι' ὅμως τίποτες ἄλλο ἀπὸ στάχτη δὲν ἔμεινεν.

Τὸ ντουβάκι³ τὸ κόκκινο ἀγκαλιάζω, καλή μου,
καὶ πιστεύω πὼς εἶνε τότες ποὺ εἴμουν γαμπρός
καὶ γονάτισα ἐκεῖ στὴ νυφούλα μου ἔμπρὸς
γιὰ νὰ πῶ, σὰ πιστός, σιγανά, τὸ ναμάζι μου.

Μὰ ἄς σηκώσω τὰ βλέφαρα τὰ βαρεία μου γιὰ νὰ δῶ,
νὰ σὲ κλάψω, καλή μου, πιστὴ μου, Γκιουλμπέ
πάνω ἐδῶ στὸν παληὸ τῆς γωνιάς καναμπέ
ὅπου ἐπήρα φιλιά σου καὶ χάρδια σου ἀμέτρητα.

1.—Κουζίνα.

2.—Μακαρίτισσα.

3.—Τὸ νυφικὸ πέπλο.

ΤΑ ΜΑΝΑΣΤΗΡΙΑ

Φιλόξενα, πατριὰ τὰ μοναστήρια,
μητρικὲς φωλίτσες τὰ κελιά
ἀσπίδες, ἀγκαλιὲς στὰ μακελιά·
τῆς Ἰδέας καὶ τῆς Πίστης θυματήρια.

Στῆς σκλαβιάς τὴ νύχτα ἥλιος, φῶς, μαγνάδι
καὶ τῆς Θυσίας τὸ καυτερὸ दाδί·
τῆς Λευτεριάς καὶ Εἰρήνης τὸ κλαδί
ἢ Ἅγια Λαύρα, ὁ Ἄθως, τὸ Σινὰ, τὸ Ἀρκαδί.

Τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τῆς Φύσης τὸ τετράδι·
τὸ Ράσο, τὸ Ὅπλο, τὸ Ἀλέτρι, τὸ Τσαπί,
τὸ θεμέλιο λιθάρι στὸ Γιαπί
καὶ τῆς Δίψας τὸ ἀστείρευτο πηγάδι.

Φιλόξενα, πατριὰ τὰ μοναστήρια,
μητρικὲς φωλίτσες τὰ κελιά
μὲ στοργικὰ χάρια καὶ φιλιὰ·
τοῦ βρασμένου τοῦ μούστου πατητήρια.

Ο ΜΙΝΑΡΕΣ

Στέναζαν τῆς πατρίδας μας οἱ γαλανοὶ οὐρανοὶ
στοῦ Μιναρῆ τῆ μάταιη προσπάθεια νὰ τοὺς φτάσῃ
κι' ὑψώνονταν περήφανα καὶ χαροπὰ ἡ φωνὴ
τοῦ μουεζίνη, ὡς ἔδινε τὸ «' Ἀλὰχ ἔκμπερ» στὴν πλάση.

(Τὶ δαχτυλίδια φωτεινὰ—σειρές!—στὸ σεριφέ!)

Κι' ἐφτάναν ἀπὸ μακρυνὰ οἱ μουμίνηδες σοκάκια·
δὲν πίναν ἀπ' τὸ «Κάλκ Πασάμ»* καπνό, νερὸ ἢ καφέ
καὶ τὰ χαρέμια ἐτοίμαζαν τὸ ἱφτάρι στὰ κονάκια.

Μὰ τώρα ἀπλώνει πὰ βουβὸς τὴ μύτη τὴ σταχτιὰ
χωρὶς τὸ μισοφέγκαρο μὲς στὸ γαλάζιο φόντο
καὶ κάποια χειμωνιάτικη καὶ στοτεινὴ νυχτιὰ
μοιάζει μὲ φάρο πὺ ἔσβυσε στὸν ἀφρισμένο πόντο.

Μὲ περηφάνεια ἀνώφελη, λιγνὴ κορμιοστασιὰ
τοὺς ναυτικούς μας χαιρετᾷ πὺ πιάνουν τὸ λιμάνι
σὰν νὰ ξεχνᾷ πὺς τὸ τζαμί τὸ κάναμε ἐκκλησιὰ
καὶ πὺς οἱ Τοῦρκοι ἐπήρανε μαζὺ τὸ ρεμαζάνι...

...Πὺς μέσα στὸ παλῆ τζαμί τὸ χρουσαφένιο θόλο
στοῦ Βυζαντίου ἀντιλαλεῖ τὴ θεία ψαλμουδιὰ
καὶ στὴν αὐλή του τὰ πουλιά—χαριτωμένα σόλο
τροπάρια λὲς πὺς τραγουδοῦν κι' αὐτὰ μὲς στὰ κλαδιὰ.

* Σημερώματα τοὺς μπεήδες τοὺς ξυπνοῦσαν γιὰ νὰ φᾶνε μὲ
τὰ νταβούλια καὶ τοὺς ζουρνάδες—οἱ «νταβουλτζήδες», φτωχοὶ
τούρκοι, πὺ περιμέναν μπακίχι. Περνοῦσαν ἀπ' τὰ μεγόσπι-
τα καὶ φώναζαν «Κάλκ (Σήκω) μπεήμ—Κάλκ—Πασάμ». Τότες
σηκώνοντοσαν κι' ἔτρωγαν, γιὰ τὸ ρεμαζάνι οἱ ὀσμανλήδες
νυστεῦνον ὀλημερίς καὶ δὲν βάζουν στὸ στόμα τους οὔτε τσιγάρο,
οὔτε νερό.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Κάποιο ὄμορφο καὶ τρισαγάπητο χωριὸ
εἶνε μ' ἀνάμνησες ἀξέχαστες γιομαῖτο·
καθὼς τὸ βλέπω νὰ προβάλλῃ ἀπ' τὸ βουνὸ
μὲ μιὰ παιδιάστικη χαρὰ φωνάζω: Νάτο!

Στὸ χωριουδάκι μ' ἓνα βῆμα χαρωπὸ
τὰ καλντιρίμια ροβολῶ, καὶ μὲ κουράγιο
τῆ λύπη μου διώχνω καὶ—Πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ;..—
καράβι μιᾶζω π' ἀράζει στὸ μουράγιο.

Κι' αὐτοῦ τοῦ «Πύργου» τοῦ παλαιοῦ ποῦ στέκει ἐκεῖ
τὰ ἐρείπια του περήφανα ξεχωρίζουν
πάνω ἀπ' τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν ποῦ οἱ χωρικοὶ
ὀλόγυρά του σὰν ταξίματα τοῦ χιτίζουν.

Καὶ στὸν πλούσιο κάμπο τὰ ξανθὰ σπαρτὰ
εἶνε στὸ μάτι ποῦ τὰ βλέπει ἓνα καμάρι,
καὶ τρέχει, τρέχει ὁ νοῦς—δὲν σταματᾷ—,
ποῦ λὲς καὶ κάνει ἓνα ταξεῖδι στὸ φεγκάρι...

Ὅταν τῆ νύχτα πάλι λούζει το ἠ σελήνη
καὶ τ' ἀσημένια της τὰ πέταλα μαδᾷ,
στὸν κάμπο ὁ Ἔρωτας τὸ θρονί του τότε στήνει·
κάθε ἄψυχο, κάθε ψυχὴ τὸν τραγουδᾷ.

Στ' ἀγροτικὸ τὸ σπίτι κάθε καμαρούλα
ὦ πόσο μιᾶζει μὲ πιστὴ κι' αὐτὴ φωνηὰ
ποῦ ἠ στεναχώρια δὲν τὴν σκιάζει οὔτε σταλιά
σὰν τὴν φαιδρύνει μιὰ γλυκειὰ χωριατοπούλα!

ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ

Λευκά σπιτάκια, κάτασπρα, κι' αὐλές με τὰ λουλούδια,
πού τή φροντίδα χαίρεστε τοῦ γυναικείου χεριοῦ,
καί σᾶς γιομίζουν χαρωπές φωνούλες καί τραγούδια
τὰ βράδνα τὰ δροσόλουστα πυροῦ καλοκαιριοῦ...

Καί σᾶς γυναῖκες, πού χωρίς καμμὴν ἀνησυχία
τὴ στέρηση δεχόσαστε καί τὴ βαρειά δουλειά
καθὼς μιὰ κάποια ξέχωρη κι' οὐράνιανευτυχία,
γυναῖκες σᾶς με τὸ λευκὸ μπολίδι στὰ μαλλιά....

Σᾶς ἀγαπῶ, κι' οἱ λέξεις μου καλλίτερα ταιριάζουν
σὲ σᾶς, παρὰ στὰ μέγαρα ἢ σὲ κείνες... τοῦ συρμοῦ
κοντά σας πόθοι ἀνίεροι κι' ἡ ἀπληστεία μεριάζουν
γιατὶ τὸ φωτοστέφανο φορᾶτε τοῦ καίμοῦ.

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Ἄπο κλειψύδρα ὁ χρόνος, λές, ἀόρατη μετριέται!
Στὴν κάθε δόνηση τῆς γῆς σβνέται—λυχνάρι—ἡ ἐλπίδα..
μ' ἀκοίμητο τοῦ φεγκαριοῦ τὸ φῶς τὸ θεῖο σκορπιέται
κι' ἀπλώνει στὰ χαλάσματα μιὰ ἀργυρὴ γλαυίδα.

Σὰν μυρολόι εἶνε βουβὸ στὴν ὕψη του ἡ γλωμάδα,
μοιάζει τὸ ἀτλάζι τοῦ οὐρανοῦ με σάβανο τοῦ τόπου,
τῆς κάθε ἀχτίδας του τὸ φῶς με νεκρικὴ λαμπάδα
κι' εἶνε τ' ἀστέρια οἱ θρηνωδοὶ τοῦ φοβισμένου ἀνθρώπου.

Πόσες ξεχύνονται ψυχές στοὺς δρόμους, στίς πλατεῖες!...
καθεὶς στὸ δίσκο τὸν ὠχρὸ τὸ βλέμμα του διευτύνει
«Σῶσον ἡμᾶς» κι' εἶνε πολλὲς τῶν δούλων σου οἱ ἁμαρτίες»
τὰ πλήθη λέν, κι' εἶνε θαρεῖς θεός τους ἡ σελήνη.

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΑΣ ΣΑΛΟΝΙ

(ΣΕ ΠΑΛΗΟΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ)

Σὲ μιὰ φιλόξενη φωλιὰ στὴ ζηλεμένη Κρήτη
μ' ἀντιγνομίεσ μαλώνουμε καὶ γκρίνιες φιλικὰ
μιὰ χούφτα νέοι ξαπλωτοὶ παντοῦ ἀναπαντικὰ
κι' εἶνε παράδεισος σωστός τὸ φιλικὸ τὸ σπίτι.

Καὶ νὰ ἐκείδᾳ στὸν καναπὲν ἕνας μας, λυπημένος,
γιὰ μιᾶς ρουσίδᾳς τὸν καῦμὸ χαμογελάει πικρὰ
ἐν ᾧ ἄλλος ποιητῆς φτωχός, μὲ τὰ ὄνειρα νεκρά,
στὸ ντιβανάκι, σὰν πασᾶς, ξαπλώνει νυσταμένος.

Ὁ «ἐρασιτέχνης» μυστικὰ τοὺς φίλους του σκισάθει
στὰ ἐξώφυλλα, σ' ὅποιο χαρτὶ βρεθεῖ, μὲ μιὰ ματιὰ
κι' ὅμοιο μὲ γέρο ἕνα παιδί, σκυμμένο στὰ χαρτιά,
γιὰ τὸν Παράσχο ὅλο μιλεῖ καὶ γιὰ τὸν Πέτρο Χάση.

Γιὰ τὰ «θλιμμένα» τὰ «κοριμὰ» πολὺ ἕνας «νέος» μιλάει,
γιὰ κάποιον ποὺ ἔννοιωσε καῦμὸ μιὰ δύστυχη ὄρφανή
κι' αὐτὸς ποὺ μᾶς ἐκάλεσε βγάζοντας μιὰ φωνή
στὴ γλύκα τοῦ ὕπνου ξαφνικὰ τὸν κύρη του ξυπνάει.

Κι' ὅταν ἐξοῦσε ἕνας καλὸς καὶ πονεμένος φίλος
ποὺ πρόωρα ἐχάθη, βήχοντας, μιὰ αἱμάτινη σταλιά
ἔφτυνε δίπλα, ἀδιάφορα, ἐκεῖ πάνω στὰ χαλιά
ἐν ᾧ βρισκόταν στῆς ζωῆς, τέτοιας ζωῆς, τὸ χεῖλος.

ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Σὰν ὄμορφο μαράθηκες λουλούδι
στὰ νειάτα σου, παιδί μου ἀγαπητό,
κι' ἀπ' τὴ λεπτὴ ψυχὴ σοῦ γελαστό
ἐβγήκε στὰ ψηλὰ ἓνα πεταλούδι.

Σ' ἓναν Παράδεισον ἀνθένιο γύρα
πετάει καινούργια ἀνοιξη γὰ βγῆ
καί, σὰν μαργαριτάρια, στὴν ἀγῆ
τῆς καλωσύνης σου σκορπáει τὰ μῦρα.

Καὶ κάτω μιὰ γυναῖκα μαυροφόρα
στὰ χέρια της κρατάει καὶ φιλεῖ,
μὲ δάκρυα τὰ βρέχει—δὲ μιλεῖ—
τὰ φύλλα σου ποὺ ἐμάδησεν ἢ μπόρα.

ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

Μιά τσουχερή και θλιβερήν ημέρα τοῦ Γενάρη,
μιά εἰρηνική και βροχερήν ημέρα τοῦ χειμῶνα
θὰ ξεψυχήσω σὰν λεπτή κι' ἀστενική ἀνεμῶνα
ποῦ ἦθε εἶνα ἀγέρι παγερό τὰ φύλλα της νὰ πάρη.

Τοῦ Ἀρχισυντάχτη θὰ ζητῶ τὴν ὕλη ὁ ἀρχιεργάτης
—«Δὲν ἔχω χρονογράφημα...Μὴν εἶδατε τὸν Ἄρη;»
Θὰ βγάξῃ τὸ ρολοῦ του:—«...Διάβολος νὰ τὸν πάρη
... Θὰ μοῦ τὸ σκάσῃ πάλι αὐτός...Τὸ παραχέ...ὁ μερο-
πάτης».

Θά σκύψη πάλι στὰ χαρτιά, θά πάψη τὸ βρισίδι
κι' ὅταν στίς «Δώδεκα» ἀκριβῶς χτυπήσει κι' ἡ καμπάνα
θά πάρη ἀπ' τὰ συρτάκια μας ἕνα παληὸ ψαλίδι
καὶ (ζοῶ) ἕνα χρονογράφημα θά κόψη τοῦ Νιοβάνα.

* Ἀργά (Στὸ πιεστήριο θά βρίζεται τὸ φύλλο)
θα μάθουνε τὴν «εἶδηση» ἀπὸ ἕνα τυπογράφο
καὶ στὴν τετάρτη» (¹) θά γραφῆ. «Κρίμας τὸ χρονογράφο»
στὴ «διεκπεραίωση» θά εἰποῦν, κι' ἴσως:.. «Κρίμας τὸ
[φίλο].

Θά μπῆ στὸ μεθαιριανὸ (²) τοῦ φίλου μου ποὺ «γράφει!»
ἢ φλύαρη καὶ λυρική σαχλοεκρολογία
ποὺ ὅποιος τὴν κάμει οὔτε Χριστὸ θ' ἀφίσει ἢ Παναγία
καὶ... θ' ἄρθουν κι' ἄλλες, ποὺ θά μποῦν ὅλες μαζί στὸ ράφι.

Κι' ἄλλος μου φίλος «ποιητής!» θά κρυφοκαμαρώσει
δυσὸ τόμους ποὺ τοῦ ἐδάνεισα, μ' ἕνα σωρὸ συστάσεις:
— «... νὰ μὴ τοὺς δώσης κανενός, πρόσεξε μὴ τοὺς χάσης»,
στὴ σκέψη ἐτούτη: πὼς ποτὲ δὲν θά τοὺς ξαναδώσει...

Μόνο στὰ μάτια αὐτά... τὰ ὄγρὰ θ' ἄνε γραμμένη ἢ λύπη
... τοῦ σκύλου μας, ποὺ ζεῖ κι' αὐτὸς ρεμπέτικα μαζί μας
— σὰν τῆς δουλειᾶς μας ἄνθρωπος — καὶ τρώει ἀπ' τὸ ψω-
[μί μας
(λὲς καί, μὲ τὰ ρουθούνια του, νοιώθει πὼς κάποιος λείπει).

“Ὅταν ποτὲ μὲ θυμηθοῦν.. ψυχρὸς θά εἶνε ὁ καιρὸς ..
... κι' ὁ τυπογράφος ὁ παληός, ὁ καθαρευουσιάνος,
ποὺ εἶνε πολὺ φανατικὸς, σὰν ἕνας βετεράνος,
θά πῆ: «Θεὸς συχωρέση τον, ἦτανε «μαλλιάρος»...».

1) Σελίδα.

2) Φύλλο.

ΤΟ ΣΒΥΣΙΜΟ ΤΟΥ “ΝΟΥΜΑ,”

Μοίρα σκληρή μᾶς πῆρε τὸν πατέρα,
τῆς Ἰδέας τὸ πανώρηο κυπαρίσσι
ποῦ ἄπ’ τὶς πολλὰς τὶς μπόρες κάποια μέρα
τὸν ἴσιο τὸν κορμὸ του εἶχε λυγίσει·
μὰ εἶχε τὸ ριὸ γιὰ νὰ τὸν κλάψη ἀφίσει.

Μετάνιωσε ὅμως κι’ ἦρθε νὰ τὸ πάρη
τὸ πρῶτο τῆς Ἰδέας μας παληγάρι.
.....

Χρόνια πολλὰ δὲν εἶχανε περάσει
ποῦ ἡ Ἰδέα τὸν Ἐφταλιώτην εἶχε χάσει.
.....

Τοὺς ἀκολούθησεν ὁ Κῶστας Παρορίτης·
τοὺς Ὀλυμπος τοῦ ἀγῶνα ὁ ψηλορείτης.
.....

Τὸ δρόμο πιά τῆς δόξας ἔχουν πάρει,
καὶ πᾶνε ν’ ἀνταμώνουν...τὸν ΨΥΧΑΡΗ.
.....

Καὶ μένουν μόνο...ὁ Γκόλφης, νὰ τοὺς κλάψη·
ὁ Καρθαῖος, τραγούδια νὰ τοὺς γράψη·
κι’ ὁ Πάλης μας ὁ Ἀλέξαντρος, στὴ Δύση,
ἔτοιμος πιά, στὰ ὀγδόντα του, νὰ σβύση.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

(Γράφτηκε τὴν ἱστορική μέρα: 15 τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1942 ποὺ μεταφέρανε τὸ νεκρὸ τοῦ Ψυχάρη στὴν ἰδιαιτέρη του πατρίδα, τὴ Χιό.)

Τὸ καράβι μὲ Σένη, στὴ μάνθη νυχτιά,
κι' ἂν δὲν ἔχει τιμόνι, δὲν ἔχει πυξίδα,
τοῦ νεκροῦ Σου μονάχα ἡ σβυσμένη ματιὰ
πιὸ σωστά, πιὸ γοργά τ' ὀδηγᾷ στὴν Πατρίδα.

ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΤΑΚΗ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

(ΕΠΙΤΑΦΙΟ)

Σὲ μιὰν ἀνύποπτη βραδυά, χωρὶς λυγμὸ καὶ φορὶκη,
ὁ πονεμένος ἄνθρωπος μᾶς ἔφυγε ἄπαλὰ
καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀφίνοντας τὸ ἔργο του σᾶν διαθήκη,
στὶς σφαῖρες τῆς αἰωνιότητος τώρα κατακνῶ.

Πληγὴ βαθιὰ κι' ἀγιάτρευτη νὰ κλείσῃ προσπαθοῦσε
ποὺ τ' ἀνοίξεν ὁ χάροντας στὰ πατρικά του στήθη,
κι' ἀπὸ τὸ χρόνο γιαιτριγὰ προσμένοντας ζητοῦσε:
μὰ κείνος ἔφηνε γοργά, κι' ἀργοῦσε νᾶρθῃ ἡ Λήθη.

Τὶ θεία ψυχὴ, πανέμορφη! Τὶ ἂν πέταξε ἀπ' τὸν πόνο
ποὺ ἐρούφηξεν ὡς τὴ στερνὴ τοῦ ποτηριοῦ σταγόνα;
Ἐπὸ τίς δάρνες τίς πολλὰς κι' ἀμέτρητες τῶν αἰώνων
ἕνα κλαδάκι ἐκέρδισε σ' ἕναν ὠροσίον ἀγῶνα.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

Πάρε με άπάνω στο βουνό, τί θα με φάη ο κάμπος

—Σταυρατός

Στόν κάμπο πού «τόν ἔφαγε» μιὰ μέρα
κρατώντας τὴν ἀγκλίτσα τοῦ τσομπάνη
κατέβηκε φιλώντας τὴ φλογέρα
κι' ἔδάκρυσε πικρὰ μπροστὰ στὴ στάνη.

Χαιρέτησε γιὰ πάντα τὸν ἀγέρα
καὶ λέρωσε τὰ χέρια στὸ μελάνι
μὰ εἶταν πάντα ἡ σκέψη του ἐκεῖ πέρα
κι' ἤθελε ἐκεῖ νὰ γύρη νὰ πεθάνη.

Θυμόταν μὲ λαχτάρα τὸ κοπάδι
κι' ἀντὶς χιονάτα ἀρνιά μὲς στὸ μαντρί του
σαλάγαγε τοὺς στίχους τὸ κεντρί του.

Μὲ βῆμα ἀργὸ κατέβαινε στόν ἝΑδη
κι' ἀπέθανε στὴν ἝΑρτα τὸν ἝΑπρίλη
ὁ «Κῶτσος» μὲ καῦμὸ στὸ ἄχρωο ἀχειλί.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ «ΜΕΤΖΕ,, ΤΟΥ ΛΟΤΙ

Μεζὰρ τῆς Νετζιμπέ Χανούμ, τῆς ὁμορφῆς «Μετζέ»
ἀπ' τὶς βροχὲς ἡ πέτρα σου στὸ χῶμα εἶχε ἀκουμπήσει
κι' ἐπάνω της ἐκάθησε κάποιος νὰ νοσταλγήσῃ
δυὸ μάτια μαῦρα—τὶ γλυκὰ μέσα ἀπ' τὸ φερετζέ!...

Μὰ τώρα, στὴ μιὰν ἄκρη ἐσύ κι' Αὐτὸς στὴν ἄλλην ἄκρη
τῆς Γῆς, κανεὶς δὲν ἔρχεται γιὰ σᾶς νὰ χύσῃ δάκρυ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Καβάφης, ὁ ποιητής
ἐκκεντρικὸς εἶταν εἰς βαθμὸν ἀφάνταχτον,
ἐραστὴς δὲ μυστηριώδης τῆς ζωῆς
μὲ ἐπιχείρημα διὰ τοῦτο ἀτράνταχτον.

Κι' αὐτὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ποὺ τῆς ζωῆς
τὴν ὁμορφιὰ καταστρέφει, αὐτὸν τὸν τζόμαζεν·
τὴν ἡλικία του νὰ πῆ φοβόταν, καὶ νὰ δῆς
ποῦ «Καβάφη» μιὰ νεανικὴ φωτογραφία ὀνόμαζεν.

Δὲν ἔχει καμμὴν ἄλλην γιὰ νὰ βάλῃ ἐδῶ,
κι' ἔτσι, ὦ ξένε, τὸν Καβάφην ἂν δὲν γνώριζες,
τὴν ἡλικία του περίπου θὰ καθώριζες:
«Νέος...εἴκοσι...ἕως εικοσιπέντε ἐτῶν».

ΤΟ ΕΙΔΑ

Ἄξέννιαστα, ἀπερίσκεπτα, θεορμὰ πολὺν
φιλήθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ σταματῆσαν.
Ἐδόθηκε μέσα στὸ πάροχο τὸ φιλί,
κι' ἓνα ζευγάρι ἐρωτευμένων νέων εἶσαν.

Τὸ εἶδα. Δὲν κάνω λάθος, τὴ σκηνὴ τὴν εἶδα.
Τὰ γλυκόλογα ἄκουσα ποὺ ἔλεε τὸ παιδί.

Ἐπρόσεξα τὸ ἐρύθημα στὴ δεσποινίδα.

Ἄλλὰ δὲν τὸ πιστεύω, καίτοι τὸ ἔχω δεῖ.

ΦΕΥΓΕΙΣ ΨΥΧΟΥΛΑ ΜΟΥ

Αὐτὸ τὸ μικρὸ ποίημα ἔγραψε ὁ Ρωμαῖος
Αὐτοκράτορας Ἀντριανὸς τὸ 133 μ. Χ.
λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του.

Ψυχούλα μου—Συντροφίσα ἀπαλή, λεπτή, φαιδρή,
καὶ τοῦ κορμοῦ μου μουσαφίρισα,
τάχα σὲ τόπους ποιοὺς γδυμνή, καὶ δίχως πνοή, καὶ ὠχρή
πᾶς; Τάχα νᾶσαι καλομοίρισα;
Μακρὰ μου φεύγεις παραπονεμένη
κι' ἄστεϊο σου κανένα πιά ποτὲς δὲν θὰ μὲ φραίνῃ.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ

Εἶμαι νεκρός,
καὶ νεκρός θὰ πῆ κορριά
καὶ γῆς πάλι εἶνε ἡ κορριά·
κι' ἂν γῆς εἶνε κι' ὁ νεκρός,
ὄχι νεκρός,
ἀλλὰ θεός.

Η ΖΩΗ

“Όλη ή ζωή μας άπ’ άκρη σ’ άκρη
θάλασσα μοιάζει πολυδαρμένη,
έδω εΐνε κάποιο πνιγμένο δάκρυ,
χαρά εκεί κάποια κι’ αυτή πνιγμένη.

Κι’ αυτό τὸ γέλοιο μας κάποτε μοιάζει
κῦμα πού κάτι μᾶς ἔχει πάρει.
Τέτοια ή Ζωή—κῦμα πὸν σπάζει...
μιὰ φουρτουνιάζει, μιὰ μπονατσάρει.

ΜΥΡΜΗΚΙ!

Μυρμήκι! άνέβα πὸ ψηλά, στὸ οὐράνιο Μεγαλειό,
πάνω άπ’ τὰ σύννεφα, ψηλά σέ μιὰ βουνοκορφή
τὸν έαυτούλη σου θά δῆς, μέσα στὴν τέτοια άφή,
νά τόσο δά, πολὺ μικρό, σημαντικά γελοιο.

Σ’ ὄλη τὴ ζήση σου τραβᾶς ένα κουκούτσι στάρι
κι’ εΐνε στὴ ράχη σου βαρὺ, κουραστικά βαρὺ
...μ’ αν άνεβῆς στὸν οὐρανὸ θᾶσαι σταριοῦ σπυρί,
μικρὸς κι’ ανάλαφρος θά πῆς πὸς εΐσαι σαν τὸ στάρι.

Θά δῆς ακόμη ἀπὸ ψηλά τὴ μυρμηκοφωλιά σου
στενή, τὴν πόρτα της μικρῆ, μόλις νά σέ χωρῆ
καὶ πάνω εκεί κάποιο στρατι-ποιὸς ξέρει πόσο ναν μακρὺ
σέ μιὰ φωλιά νά σ’ ὀδηγεΐ, πὸν πνίγεται ή μιλιά σου.

Μυρμήκι! άνέβα πὸ ψηλά, στὸ οὐράνιο Μεγαλειό,
πάνω άπ’ τὰ σύννεφα, ψηλά σέ μιὰ βουνοκορφή
τὸν έαυτούλη σου θά δῆς, μέσα στὴν τέτοια άφή,
νά τόσο δά, πολὺ μικρό, σημαντικά γελοιο.

ΤΟ ΓΙΑΤΙ

Μιά νύχτα, τῆς «νυχτός» φορώντας τὸ σκουφί,
στὴν Ἀμερική εἶδε ὁ θεὸς καὶ στὴν Εὐρώπη
τῆς Γῆς τῆς μικρῆς γὰ τὸν κυττοῦν οἱ Σοφοὶ
μ' ἓνα παράδοξο, γιγάντιο τηλεσκόπι.

Κι' εἶπε μὴ τρελλαθῆκαν οἱ καλοὶ θνητοί,
τάχα δὲν τοὺς ἄρκοῦν οἱ κόσμοι οἱ ὄρατοί,
τὰ μάτια τους, ἡ γέυση, ἡ μύτη καὶ τ' αὐτί;
"Ἄδικα τῶν ἀδίκω σπάζουν τὸ κεφάλι"
τῶν ὄρατῶν κι' ἀοράτων κόσμων οἱ κοντοὶ
ποτέ δὲν θὰ μάθουν τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί,

ΤΟ ΓΙΑΤΙ.

ΕΤΣΙ ΜΟΥ ΕΜΙΛΗΣΕ Η ΚΟΥΝΙΑΜΟΥ

Εἶμαι ἀπὸ ξύλο καρδιάς, τὸ πρῶτο σου κρεββάτι ἐγώ,
στὸ ἀλφαβητάρι τῆς ζωῆς τὸ πρῶτο γράμμα
κι' ἀπὸ τὴν ἴδια καρδιά φιάσαν τὸ φέρετρό σου'
μὲς στὴν ἀγκάλη μου ὅταν κλαῖς βλέπεις τὸ Χάρο ἐμπρόςσου
κι' ὅταν γλυκὰ σὲ νανουρῶ θαρεῖς πὸς σὲ μοιρολογῶ,
κλεῖς τὰ ματάκια σου γλυκὰ, ξεχνᾷς τὸ κλάμμα.

ΕΤΣΙ ΜΟΥ ΕΜΙΛΗΣΕ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ἐμένα ποῦ Ἐρωτα μὲ λέν καὶ τίς καρδιές φλογίζω
τίς σαῖτιές μου μὰ ζωὴ δὲν φτάνει γὰ τίς κλείση'
περνᾷ ὁ καιρὸς, μὰ στίς ψυχές τὰ χνάρια Μου θ' ἀφίση
Ἐμένα ποῦ Ἐρωτα μὲ λέν καὶ τίς καρδιές φλογίζω.

ΜΕΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τὴν αὐγούλα ξεκίνησες, σὲ καινούργια βαρκούλα,
μὲ πανὶ τὴν ἀγάπη σου καὶ φυσοῦσε τὸ ἀγέρι
κι' ὡς τὸ φούσκωνε ὁ ἄνεμος ἢ φτωχή σου καρδούλα
τὸ ποτάμι κατέβαινε μὲ καλὸ τιμονιέρη.

Ἄπ' τὴν ὄχτη σὲ κύτταζα, μέσα στὸ ἴδιο ποτάμι
τὰ κλαδιὰ νὰ μᾶς κρύβουνε πόσο θᾶδινα νᾶμα
τὰ στεφάνια νὰ πλέξουνε—τὶ λουλούδινοι γάμοι!—,
στῶν πουλιῶν τὸ κελάδημα μὲ φιλιὰ νὰ μεθᾶμε.

ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ...

Τὶ καλὸ τὸ νὰ νικήσης
καὶ τὴ δόξα νὰ γνωρίσης
καὶ τὴν ἴδια τὴ βραδνὰ
μᾶς μικρούλας τὴν καρδιὰ
νὰ κεοδίσης!

Τὶ κακὸ νὰ νικηθῆς
σὲ μιὰ μέρα νὰ χαθῆς
καὶ ἐνῶ ὄνειρατα θὰ πλάσσης
τῆς μικρούλας τὴν καρδιὰ
νὰ τὴ χάσης.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΕΙΝΕ ΕΓΩΊΣΤΕΣ

ὦ! τὴ ζωὴ μου πὼς τὴν κλειῶ
καὶ πὼς σφαλιζῶ ὅλη τὴ Φύση
μὲς στὴν κοπέλα πού ἀγαπῶ.

Καὶ τί ἂν ἡ Πλάση δὲν ἀνθίση,
δὲν βγάλουν τὰ δεντρὰ καρπὸ;
Μονάχα ἡ ἀγάπη μου νὰ ζήσει!

Αὐτὴ καὶ μόνο π' ἀγαπῶ
ἄς μείνη ἀταίριαστο λουλοῦδι,
ταιράκι ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ πῶ.
Φτάνει στὸν Κόσμο ἓνα λουλοῦδι!...

ΤΑΧΑ;...

Τάχατες τούτη ἡ ἀγάπη μου μὰ μέρα θὰ πεθάνη,
ἢ θάβγη πιὸ μπροστά ἡ ψυχὴ ἀπ' τὸ σάρκινο κουφάρι;
Διαμάντι μιάζει ἀστραφτερὸ ποτέ του πού δὲν σπάνει,
ἢ μιάζει μ' ἓνα ψεύτικο φτηνὸ μαργαριτάρι;

Η ΦΩΛΗΑ ΜΑΣ

Τὸ σπιτάκι τὸ πρῶτο
πὺν ἡ φωληά μας ἐστάθη
σιγοτρέμει ἀπ' τὸ νότο
ὡς τὰ θέμελα βάρη.

Τὰ θεμέλια γερά
κι' ὅλοι οἱ τοῖχοι μπεντένι...
μὰ ἔως πότε ἡ Χαρά
πάντα ὀρθὸ θὰ τὸ στήνη;

Νά! γιατί τ' ἀγαποῦμε:
μὲ τὸν ἔρωτα ἐχτίστη
πὺν κι' οἱ δυὸ τραγουδοῦμε
καὶ τὸ στέγασε ἡ πίστη.

Τὸ σπιτάκι τὸ πρῶτο
πὺν ἡ φωληά μας ἐστάθη
θὲ ν' ἀντέξῃ στὸ νότο;
Καθ' ἐλπίδα δὲ χάθη..

ΧΕΙΜΩΝΙΑΣΕ...

Χειμῶνιασε στὸ σπίτι, στὴ φωληά
πὺν ἐξήσαμε τὴν ἀνοιξη σὰν ταῖρι
καί, πρὶν ξεσπάσῃ ἡ μπόρα, σὰν πουλιά
πετάξαμε σὰ πὺν θεομά τὰ μέρη.

Ἐφύγαμε καὶ θάλασσες, βουνὰ
διαβήκαμεν ὡσὰν τὰ χελιδόνια...
περάσαν ἐποχές, μὰ πουθενὰ
λυωμένα δὲν ἐβρόήκαμε τὰ χιόνια,

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΑΠΙΕΤΑΙ

Είμαστε από ένα κίρη μιὰ μητέρα
σπόρος, γέννημα, θρέμα ἐγὼ κι' ἐσύ,
μὰ ἄς πιούμε τῆς ἀγάπης τὸ κρασί
στὸ πατρικὸ τὸ σπίτι, αὐτὴ τὴ μέρα.

Ἐλπίσε σὲ ζητοῦσα στὸ κρεβάτι,
γιατὶ τρελλὰ ἦ καρδιά μου σ' ἀγαπᾷ
τῆς ἀγρύπνιας τὰ σημάδια εἶνε νωπά
μὲ βρῆκε ἡ μέρα μ' ἄγνωστο τὸ μάτι.

Ἦθελα νὰ μὲ φίλαγες στὸ στόμα,
φιλιὰ πολλὰ νὰ μοῦ ἔδινες ἐσύ,
ποῦ εἶνε ἡ ἀγάπη σου γλυκὸ κρασί,
στὸ κάθε σου φιλὶ νὰ λέω: Ἄζόμα.

Εἶνε ἡ φωνὴ σου μιὰ Ἀπολλώνια λύρα
κι' ἡ σάρκα σου ἡ χρυσοῦ εἶνε θυμωσιά,
τοῦ κεφαλιοῦ σου τὰ χρυσὰ μαλλιά
στῆς ἀγάπης τὸ θρόνο εἶνε πορφύρα.

Εἴμαστε ἀπὸ ἓνα κίρη μιὰ μητέρα
σπόρος, γέννημα, θρέμα ἐγὼ κι' ἐσύ,
μὰ ἄς πιούμε τῆς ἀγάπης τὸ κρασί
στὸ πατρικὸ τὸ σπίτι, αὐτὴ τὴ μέρα.

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΤΟΥ “ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ,”

Θεέ, ἡ γυναῖκα πὸν ἔπεσε σὲ κρίματα πολλὰ
σὰν μυροφόρα ἀνάξια, προτοῦ στὸν τάφο μπεῖς,
μὲ δάκρυα καὶ κλαψίματα βαδύννοιωτης ντροπῆς,
μύρο γιὰ τὸ κεφάλι Σου μεθυστικὸ ἀμολᾶ.

Δάκρυ καὶ μύρο! Δέξου τα Πατέρα τ’ οὐρανοῦ·
περνᾶ στήν κοῦα κόλασην ἀγάπη ἀμαρτωλή,
σ’ ἓνα μεθύσι ἀκόλαστο τὴ νύχτα τῆς ἄλλοί!
Δέξου τα, ὧ μόνε λυτρωτὴ τῆς σάρκα καὶ τοῦ νοῦ.

Κύριε, τὴ συχώρεση μὴν ἀρνηθεῖς στὴ νιά·
τ’ ἀμόλυντα τὰ πόδια Σου γιομίζει μὲ φιλιὰ
καὶ γιὰ σεντόνι βάζει Σου τ’ ἀμαρτωλὰ μαλλιὰ
Ἐσένα πὸν ἐγεννήθηρες μ’ ἀκέρονα παρθενιά.

ΠΟΡΝΗ

Σὲ καμαρούλα σκοτεινὴ
νύχτα καὶ μέρα τυραννεῖ
τὸ κουρασμένο της κορμί
σὲ διαβατάρεις ἀγκαλιές
πὺν τὸ κατώφλι της περνοῦν
νὰ κυλιστοῦν στὴν ἡδονή
πὺν τῶς πουλᾷ γιὰ μιὰ στιγμή
τὸ κουρασμένο της κορμί.

Σκορπάει φιλιὰ πολὺ θεορᾷ
μὲ τὴν καρδιά της πολεμᾷ
πὺν εἶνε κλειστή, πολὺν κλειστή
σὰ καμαρούλα σκοτεινὴ
γιὰ μιὰν ἀγάπη ἀληθινὴ
πὺν δὲν ἐμάρκαρε ἢ «μαμὰ»
καὶ πὺν ἔχει πνίξει ἀπὸ καιρὸ
μὲς στοῦ χειμάροῦν τὸ νερό.

Μᾶς λέει λόγια τρυφερά,
πὰ στὰ σεντόνια τὰ λερά
σφίγγει τὸν ἄντρα καὶ κερνᾷ
μὲς στοῦ κορμοῦ της τὸν ἀφρὸ
μὲ πλερωμὴ τὴν ἡδονή
σὰν μιὰν ἀξέννοιαστη κερᾷ
μ' αὐτὴ τὸ ξέρει πῶς πονεῖ,
πόσο τὴν πούλησε φτηνὴ.

Ο ΔΡΟΜΑΚΟΣ ΜΟΥ

Πόσον εἶχα στ' ἀλήθεια κι' ἐγὼ λαχταρίσει,
ὅταν εἶμωνα νιὸς—ποῦ εἶνε ἐκεῖνα τὰ χρόνια;—
καὶ διποῦσα ζωὴ καὶ τῆς σάρκας μεθύσι,
ν' ἀπιθώσω τὰ χεῖλη σ' ἀστείρευτη βρῦση.

Καὶ ζητοῦσα νὰ μάθω πῶς τὴ δίψα θὰ σβύσω
—τὴ φωτιά τοῦ κορμιοῦ ποὺ φλογίζει τὰ μέλη—
ποῖο φιλή θὰ μὲ κάνη πιὸ πολὺ νὰ μεθύσω,
τῆς ἀγάπης τὸ θρόνο σὲ ποῖο μέρος νὰ στησω;...

Στὸ κατάφλι μιᾶς πόρτας, σκυφτὴ σὰν κουβάρι,
μὰ γυναιῖκα χαμένη μοῦ λέει μὲ γλύκα:
—"Ἐλα μέσα μαζύ μου, ξανθὸ παλληκάρι,
τοιριαστὸ νὰ δῆς ἔλα ποὺ κάνω ζευγάρι.

Εἶταν δρόμος στενὸς τὸ στρατι ποὺ εἶχα πάρει
κι' εἶταν βράδυ ἀπαλό, σεληνόλουστο βράδυ
ποῦ, μ' ἀσήμι χυτό, τὸ λαμπρὸ τὸ φεγκάρι
σὲ φωλίτσες φτωχῆς ἐσκορποῦσε μιὰ χάρη.

—Δὲς ψηλά, κολασμένη, στὸν οὐράνιον ἀθέρα
(τὸ φεγκάρι τῆς δείχνω καὶ τῆς λέω μὲ πόνο)...
ἔχει σβύσει ἡ φωτιά του καὶ δὲ λάμπει τὴ μέρα·
μὲ φεγκάρι κι' ἐσὺ μοιάζεις, ὡμορφη ἑταίρα.

—Τὴν καρδιά μὴ κυττᾶς (μοῦ εἶπε) ἂν ἔχει παγώσει·
εἶνε πέτρα μονάχη, μὰ εἶνε μόνο δική μου.
Τὸ κορμὶ νὰ κυττάης ποῦ, μόλις νυχτώση,
φεγκαριοῦ λάμψη χύνει στοῦ σαρκιοῦ τὸ συμπόσι.

Δὲν ζητῶ πιὰ νὰ μάθω. Δίκησ' ἄρα τῆς δίνω·
τὴ φωτιά τοῦ κορμιοῦ, ποὺ φλογίζει τὰ μέλη
μὲς στὸ πλάνο φιλή καὶ στὸ χάδι τῆς σβύνω
...τῆς ἀγάπης τὸ θρόνο στὸ δρομαῖο μου...στήνω.

Ο ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ “ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ,,

Εἶνε ἀργά· τὰ μεσάνυχτα εἶνε πᾶ περασμένα·
μὲ κανάλι νεκρὸ μοιάζει τώρα ὁ δρομᾶκος
χωρὶς βάρκα καμμιᾶ, χωρὶς κῆμα κανένα.
Γρίλλιες, πόρτες, αὐλές, φῶτα, μάτια—κλεισμένα.

Μοιάζει ὁ δρόμος ἀκόμη σιωπηλὸ κοιμητήρι
μὲ νεκροὺς—πεθυμῆς πού εἶχαν νοιώσει παρθένες
πλάϊ, κάποια βραδυᾶ, στὸ θαμπὸ παραθύρι
σὰν ἐράβαν προυκιᾶ, κι' εἶχαν μίνα καὶ κῆρη.

Κι' ὡς τοῦ τάφου τὶς πλάκες, σὰ βελουδίνο χνούδι,
σὰν τὸ πρῶτο φιλί πού θὰ πάρη ἡ γυναῖκα,
φτάνει κάποιο βαθνύ, ξεχασμένο τραγοῦδι
καὶ θρηνεῖ κάθε ἀγνὸ πεθαμένο λουλούδι.

LASCIATE OGNI SPERANZA

Πόσο σκληρό!—Μὰ τί σκληρό!
Σὲ διώξανε γιὰ νᾶρτης
στὸ σπίτι αὐτὸ τὸ θλιβερὸ
πὸν κλαίει κι' αὐτὸ μὲ σένα.
Μπρὸς σου μιὰ πόρτα ὀλανοιχτή,
μιὰ πόρτα τῆς ᾽Αστάρτης
γιὰ σένα θᾶνε σφαλιχτὴ
παντοινά.... ᾽Ωϊμένα!

Τὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ κολασμοῦ
ἄχ πόσο σὲ πληγώνει!
Πόσες φορὲς τοῦ μισεμοῦ,
τῆς λευτεριᾶς τὸν πόθο,
σὰν τὴ γωνιὰ τὴν πατρικὴ
θυμᾶσαι, ξεφουντώνει
μὲ μιὰν ὀλπίδα μυστικὴ
στὰ μάτια σου πὸν νοιώθω!

᾽Ολπίξεις—κι' ἔτσι λαχταρᾶς
νὰ ξαναρτῆς στὸ δρόμο
ποῦ εἶχες γνωρίσει τῆς χαρᾶς
τὸ μαγικὸ παιχνίδι....
μὰ, ὡς ξεπορτίζεις γιὰ νὰ μπῆς
στὴν ᾽Ηθική....» μὲ τρόμο
ξανασφαλιέσαι ᾽ς «τῆς ντροπῆς
τὸ σπίτι» ὡσὰν σκουπίδι,

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΠΟΡΝΗΣ

Στὴ θανή της ὅλος ὁ κόσμος, κι' ὁ μικρόκοσμος
ποῦ εἶταν γι' αὐτὸν σκουπίδι γιὰ παιχνίδι—

Κι' ὁ πρῶτος ποῦ τῆς πῆρε τὴν τιμή,
κι' ὅσοι τῆς ἀγοράσαν τὸ κορμί,
καὶ κείνος ποῦ τὴν ἔσπειρε: ὁ πατέρας,
ποῦ μιὰ μέρα τὴν ἔδιωξε, τὸ τέρας!,
ἀπὸ τὸ σπίτι του μὲ μιὰ μανία,
καὶ μὲ τ' αὐστηρὰ τὰ ἦθη ἡ κοινωνία!!,
ποῦ τὴ στιγμάτισε, τὴν εἶπε ἑταίρα,
κι' ἡ μάννα της, ὅ τὶ ἀνανδρῆ μητέρα!,
ποῦ ἐγέννησε καὶ πόνησε, κι' ἐκείνη!—
τὴ δουλειά της τὴν ταπεινὴ θὰ κρίνη,
τὸ ἔργο θὰ κρίνη τῆς «μεταστάσης»·
εἶνε νὰ γελᾷς, εἶνε νὰ γελάσης!

Μὰ ποιὸς θὰ κρίνη τὸ ἔργο τὸ μεγάλο
—Κι' ἂν ὑπάρχει κανένας ἀμφιβάλλω—
τῆς γυναῖκας ποῦ ἐπουλοῦσε τὸ κορμί
γιὰ τὸ δικό της τὸ τίμιο! τὸ ψωμί;
Καὶ ποιὸς τῆς μάννας τὸ ἔργο τὸ μεγάλο;
—Αὐτὸ εἶνε πιὸ μεγάλο δίχως ἄλλο—

Συμβαίνει νᾶχη κι' αὐτὴ κάποιο παιδί,
ποῦ ἔχει καιροὺς καὶ χρόνους νὰ τὸ δῇ,
καὶ μακρὰ του φοριχτὰ νὰ ξεψυχήση,
χωρὶς στερνὴ φορὰ νὰ τὸ φιλήση....

Ἔτσι δὲν θὰ μάθῃ τὸ τί εἶταν, καὶ τὸ τί ἔκανε·
θὰ ξέρη μόνο πὼς ἀπέθανε!....

ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ

Ἐχάρισά σου, ἀγάπη μου, τὰ πρῶτα ποιηματά μου·
σὲ μιὰ μικρὴν ἀφιέρωση σ' ἔγραφα «ἀγαπημένη»...
καὶ δέχτηκες τοὺς στίχους μου καὶ τὸν τρελλὸ ἔρωτά μου.

Κι' ἢ πὺ καλὴ ἀπ' τὶς κριτικὲς ποὺ μοῦχουν κατωμένη
εἶνε γιὰ μένα ἀδιάφορη μπρὸς στὴ δική σου κρίση,
γιατὶ ἀπ' τὰ βάρη τῆς καρδιάς, καλὴ μου, εἶνε βγαλμένη.

Ἀπ' τὴ μικρὴ μου «συλλογὴ» μὲ σκέψη ἔχεις ξεσκίσει
δύο—τρεῖς σελίδες ποὺ μιλοῦν γιὰ πλάσματα χαμένα,
γιὰ τὶς «γυναῖκες τὶς κοινές» ποὺ εἶχα ἄλλοτε γνωρίσει,

ὅταν ἐγὼ δὲν σ' ἤξερα, δὲν ἤξερες ἐμένα.

Μὰ δὲν μὲ συγκινοῦνε πιά τὰ μαραμμένα στήθια,
τὰ ἐρωτικά μεθύσια μου τὰ λέω πιά περασμένα.

Κι' ὅ,τι εἶπα κάποτες κι' ἐγὼ τ' ἀκούω σ' ἄν παραμύθια
καὶ πίστεψα πὺς ὁ ἔρωτας ὁ ἄγνός δὲν εἶνε ψέμα
κι' ἢ ἀγάπη αὐτὴ ποὺ μ' ἀγαπᾷ καὶ σ' ἀγαπᾷ εἶνε ἢ
[Ἀλήθεια.

Καὶ νά! ποῦ τραγουδῶ κι' ἐγὼ πάνω στὸ αἰώνιο θέμα,
κι' ὀρκίζομαι πὺς ξέσκισα καὶ στὸ βιβλίό τῆς ζήσης
δύο—τρεῖς σελίδες ποὺ στῆς ζωῆς ἀντιστοιχοῦν τὸ ρέμα
μὲ κείνες ποὺ ἔβρηκες κι' ἐσὺ πὺς πρέπει νὰ ξεσκίσης!

ΟΡΚΟΣ

Ὁρκίζομαί σου, ἀγάπη μου, δικός σου πὼς θὰ μείνω,
τὸ χέρι μου, τὸ χᾶδι μου πὼς πιά δὲν θὰ χαδέψῃ
γυναίκα πὺ ἐκυλίστηκε μέσα στὸ βουῤῃκο ἐκεῖνο
πὺ κάποτες μὲ τραβῆξε καὶ μ' εἶχε σαγηνέψει·
μὲς στὴ φτωχὴ φωλίτσα μας τὸν κόσμο ὅλο θὰ κλείσω
καὶ θᾶσαι ἐσὺ ἡ φροντίδα μου κι' ἡ μοναχὴ μου σκέψη.

Στὴν πόλη τὴν ἁμαρτωλὴ πεθύμησα νὰ ζήσω
σᾶν ἕνας πὺ δὲν γνώρισε τὴ ζωὴ, τὴν ἡδονὴ της,
καὶ τὴ θρησκεία μου τὴν παληὰ μέσα μου νὰ γκρεμίσω·

νὰ ζήσω μὲ τὴν πίστη μου τὴ νέα σᾶν ἐρημίτης,
ὡσᾶν μιὰ στήλη ἐξίλασμοῦ νᾶχω τὴν ἀγκαλιὰ σου
καὶ στοῦ Ἐρωτα τὴ μοναξιὰ νὰ γίνω νέος στυλῆτης.

Τοῦ ἔρωτα τὰ γλυκόλογα καὶ τὰ γλυκὰ φιλιὰ σου
θᾶνε γιὰ μὲ γλυκόπιτο κι' ἡδονικὸ κρασάκι
καὶ θᾶνε ἡ κάθε μέρα μας γιὰ τὸ αὔριο ἕνα: «Θυμάσου;».

Ὁρκίζομαί σου, ἀγάπη μου, νὰ ζήσω σᾶν παιδάκι
πὺ μὲς στὴ στοργικὴ ἀγκαλιὰ λικνίζεται ὡς ποῦ ὁ ὕπνος
τὰ βλέφαρά του τὰ μικρὰ νὰ κλείση. Ἐνα φιλάκι
θέλω νὰ μ' ἀποκοίμιζε, σᾶν ἔρθῃ ὁ αἰώνιος ὕπνος!...

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Μιὰ ἀδιαφορία μοῦ ἔδειξες· πῆρα μεγάλο πόνο,
μὰ στὸπα πὼς λυπήθηκα—Νὰ στὸκρουβα μποροῦσα;

—Μὴ σοῦφταιξα; σ' ἀρώτησα.

—Γιὰ σένα δὲν θυμώνω.

»Στὰ ψέματα σοῦ τὰ ἔκανα· τόσο νὰ σὲ λυποῦσα
ποτέξ μου δὲν τὸ ἐπίστευα, μὰ τώρα λυπημένο
δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω πιά. Σχώρηση θὰ ζητοῦσα.....

»μ' ἂν πάλι νὰ σὲ βλέπω ἐγὼ δὲν θέλω λυπημένο,
δὲν θέλω καὶ νὰ μοῦ γελαῖς· εἶνε ἢ παραξενιά μου.
Δὲν θέλω, ναί!, ὅταν θῆς ἐσύ, νὰ σ' ἔχω γελασμένο.

»Σὰν εἶμουνα...πολὺ μικρή, στὰ πρῶτα παιδικά μου
χρόνια, ἀγαποῦσα πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τὰ παιχνίδια
νὰ τυραννῶ τὰ γατιά, κι' ὕστερα τὰ δικά μου

»τὰ χάρδια νὰ γνωρίζουνε. Κι' εἶμαι καὶ τώρα ἡ ἴδια·
θέλω ν' ἀνάβω τὴ φωτιά, μονάχη νὰ τὴ σβύνω
χωρὶς ν' ἀφίνω νὰ γενῆ ἢ Ἐγάπη ἀποκαΐδια.

»Πάλι ὅμως ἀκουστο κι' αὐτό: Δὲν εἶνε πάντα, ἐκεῖνο
πὸν κάποτεξ ἀδιάφορη μὲ κάνει, τὸ παιχνίδι.»
Μὰ ἐγὼ σ' αὐτό σου τὸ στερνὸ πίστη καμμιὰ δὲν δίνω·
παίξεις ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ παιδικὸ παιχνίδι.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΕ ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ...

Στρατί—στρατί, και οί δυό σκαστοί,
φεύγοντας, βγήγαμεν ἐκεῖ
᾽ποκάτω ἀπὸ τὰ ληόδεντρα,
μακρὰ ἀπ' τὰ καφενεῖα,
ποὺ μᾶς φαινόνταν πληχτικά,
ποὺ μᾶς φαινόνταν φυλακή.
(Στοὺς ξένους κι' οἱ δυὸ νιώθαμε
κοντὰ κάποιαν ἀνία)...

Ούτε ἀγκαλιά, μὰ οὔτε φιλή...
Ὁ γήλιος μόνο πέρα ἐκεῖ
τὰ σύννεφα ἐχρωμάτιζε
μαβιά καὶ ρόζ στὴ δύση,
καὶ ἐχτύπα, ἐχτύπαγε ἡ καρδιά,
κι' εἶτ' ἀνέβη οἱ χτύποι ἀστεγικοί...,
ἐνῶ ὁ καθείς μας σκέφτονταν:
δειλὰ πὼς θὰ γυρίση

χωρὶς νὰ περπατάει μαζί,
στὰ καφενεῖα πέρα ἐκεῖ,
καὶ δίπλα στὸ ταιράκι του
σὲ μιὰ μυσταγωγία
ποῦ ὡς εἶχε διάρκεια δυὸ λεφτά,
ποῦ καθὼς εἶταν μυστικὴ
ἔμιαζε μὲ τὸ ἀσύλληφτο
καὶ σ' ὁμορφιὰ ἢ μαγεία....

Πὼς εἴμαστε κι' οἱ δυὸ δειλοί,
νὰ μὴ ἀνταλλάξουμε φιλή
ποκάτω ἀπὸ τὰ ληόδεντρα,
κοντὰ πολὺ στὴ Φύση,
ποῦ εἶταν τὰ χόρτα μαλακά,
σ' ἀκαταπράσινο χαλί...
Τὸν κόσμο κι' οἱ δυὸ ἀφήκαμε
ξανά νὰ μᾶς χωρίση...

ΧΩΡΙΣ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Ἡ ὥρα εἶνε ἑφτά τὸ βράδυ, κι' ὁ καιρὸς
μὲ Μοῖρα ποὺ τὴ ζωὴ μας κυβερνάει
μιάζει. Προβάλλει ὁ γήλιος καθαρὸς
ξάφνου κατὰ τὴ δύση του καὶ πάει,

μετὰ ἀπ' τὴ μέρα τὴ συννεφιασμένη...
Καὶ μὲ τὰ οὐράνια ἢ θάλασσα ὅλη ἀντάμα,
ποὺ εἶταν σ' ἄν χωριστήκαμε θλιμμένη,
γυρνᾷ, ὡς ἐγώ, σὲ γέλοιο προῶ, τὸ κλᾶμμα.

Ἡ Θεός, ὠραία ψυχὴ, θὰ σ' ἀγαπᾷ!
Ἡ Ἀγάπη μου, σ' αὐτὸ τὸν ἅγιο τόπο
ἐσμίξανε οἱ ὑπαρξές μας χαρωπά...
Ἡ Ἀγάπη μου, ποτὲ ἄς μὴ βροῦμε τρόπο

ὁ ἓνας στὸν ἄλλο νὰ ξεχάσουμε τι ὀφείλει·
τί μοῦ χρωστᾷς ἐσὺ τὸ λησιμονῶ,
τί σοῦ χρωστῶ εἶνε πάντα στὰ δικὰ μου χεῖλη.
Ναί! σοῦ χρωστῶ τὴ γῆ, τὸν οὐρανό!..

Στὸ σούρουπο—μὰ μέρα—αὐτὰ τὰ γράφω
κι' εἶνε ὁμορφη σ' ἄν ἔρωτας ἢ δύση,
μὰ ἢ ἀγάπη μας—μοντέλο γιὰ ζωγράφω—
τὸ σούρουπο ποτὲ δὲν θὰ γνωρίση.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

I

Κάποιος θλιμένος άνθρωπος ἐκάθισε
στοῦ καφενεῖου τοῦ ὀλοήσυχου τὴν ἄκρη ..
καί... ἤσυχά... τὸ «γλυκὴ—βραστό» του ἐδιάταξε,
ἐνῶ ἔκρυβε ἀπ' τὰ μάτια του ἓνα δάκρυ.

II

Τὰ δάχτυλά του παίζουν ἀσυναίσθητα
μὲ τοῦ καφέ του—πού ἤπια—τὸ φλυτζάνι,
καὶ φαίνεται ὁ καφές του πὼς δὲν πλώθηκε,
γιατὶ νερὸ ὀλοένα αὐτὸς τοῦ βάνει...

Μὰ γιομίζει στὸ τέλος τὸ φλυτζάνι του,
καὶ τώρα μιὰ σταγόνα μόνο θέλει
στὸ ἀπόπιομα νὰ ρίξει ἀπ' τὸ ποτήρι του
νὰ ξεχειλίση μέσα στὸ πιατέλι...

[Ἔτσι εἶνε κι' ἡ καρδιά του, ξάφνου πὺ ἀδαισε'
μπορεῖ νὰ τὴ γιομίση ὡς τὸ φλυτζάνι
θὰ τοῦ πῆ μιὰ στιγμούλα:
(εἶνε ἀναπόφευγο)

«Νὰ ξεχειλίσω μιὰ σταγόνα φτάνει»]

III

Καὶ πὺ θλιμένος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ἄλλοτες
τοῦ καφενεῖου τὴν ἄκρη θὲ ν' ἀφήση·
τότες οἱ σκέψεις του ὅλες θ' ἄνε αἰχμάλωτες
καὶ τὸ κρυμένο δάκρυ του θὰ χύση...

Τ' ΑΔΕΡΦΙΑ

Μελαγχολία, ἀδερφή μου ἀγαπημένη,
γιατὶ στὸν κόσμον ἐμείναμε μονάχοι;
Κάποιοι δικοὶ μας εἶνε πεθαμένοι...
—Μὲς στῆς ζωῆς σκοτώθηκαν τὴ μάχη!...

Μελαγχολία, ἀδερφή μου ἀγαπημένη,
πῶς λέγανε τ' ἀδέρφια μας ποὺ θάχην
λυωμένα ἢ μαύρη γῆς σὲ κάποια ράχη;
—Χαρά, Εὐτυχία καὶ Γέλοιο, κι' εἶταν βράχοι!..

Μελαγχολία, ἀδερφή μου ἀγαπημένη,
πόσοι θνητοὶ δὲν ἔχουνε θαμμένα
τ' ἀδέρφια τους καὶ κεῖνοι σὰν καὶ μένα!

Τοῦτο μόνο, ἀδερφή μου, πιά μᾶς μένει:
νὰ στήσουμε οἱ θλιμένοι κενοτάφι
«Στὴν "Ἀγνωστη Χαρά, ἀδερφή.» νὰ γράφη.

ΚΑΠΟΙΑ ΥΠΟΨΙΑ

Κάποια υποψία! Τι πράγμα γελοιότατο.
 Βουβά πόσες φορές ό ένας τόν άλλο
 —"Ω, μὴν τὸ κρύβεις—δὲν ὑποψιαστήκαμε..
 Κι' ὅμως ἔρωτα νιώθαμε μεγάλο.

Κι' ἂν ἔκανα τὸ λάθος κι' ὁμολόγησα
 —σὲ μιὰ στιγμή τρελλῆς ἀγάπης τόσης!—
 κάποια μικρὴ καὶ ἀσήμαντη ὑποψία μου,
 ἐταίριαζε θαρεῖς νὰ μὲ μαλώσης;

Κι' ὅμως ἡ ἐπίπληξή σου, αὐτὸ τὸ μάλωμα,
 δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, ἂν τὸ ρωτάεις,
 παρὰ μιὰ διαβεβαίωση τρανότατη
 πὼς ἀκόμη...ὅτι ἀκόμη μ' ἀγαπάεις.

Κάποια ὑποψία! Τι πράγμα γελοιότατο.
 Βουβά πόσες φορές ό ένας τόν άλλο
 —"Ω, μὴν τὸ κρύβεις— δὲν ὑποψιαστήκαμε..
 Κι' ὅμως ἔρωτα νιώθαμε μεγάλο.

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

Φοβήθηκες τὸν ἔρωτα καὶ θέλησες,
«ἀγάπη μου», γι' αὐτὸ νὰ χωριστοῦμε,
γιατὶ ἤξερες πὼς μόνο ἂν συναντιόμαστε
θ' ἀρκοῦσε δυνατὰ ν' ἀγαπηθοῦμε.

Τὸ μάντεψες. Ἡ πρώτη μας συνάντηση
στὴ ζωὴ μας ἀλησμόνητη θὰ μείνῃ..
Μὲ τὴν ιδέα πὼς εἶνε ἡ τελευταία μας,
τοῦ αἰσθήματός μας ἔσπασε ἡ γαλήνη..

Καὶ δείχναν τὰ στενάγματα, τὰ βλέμματα,
κι' ὕστερα τὰ λεφτά, πὸν στὰ ντιβάνια
τὸν κόσμο, στοὺς σπασμούς, ἀποξεχνούσαμε,
πὼς φτάνει ὁ ἔρωτάς μας ὡς τὰ οὐράνια.

Δὲν σοῦ εἶπα λέξη εὐτύς, σὲν χωριστήκαμε,
δὲν σοῦ ἀνάφερα κἄν τοὺς δισταγμούς σου·
τὴ μάσκα πὸν μᾶς ἔκρυβε τὴ βγάλαμε,
καὶ σύ...μόνο τὴν ἀγάπη εἶχες στὸ νοῦ σου..

ΜΙΣΗΣΤΕ ΜΕ

Πιστέψτε πὼς πονῶ γιὰ τὴ σκληρότητα
ποῦ ἀπόδειξα ὡς τὰ τώρα ἀπέναντί σας.
Δὲν ἤξερα, δὲ γνώριζα, δὲν ἔνιωθε
τίποτες ἢ ψυχὴ μου ἀπ' τὴν ψυχὴ σας.

Μὰ τώρα μὲ σιγκίνησεν ὁ πόνος σας,
καὶ βρῖσκει ἠχὼ συμπόνιας στὴν καρδιά μου.
Λυπᾶμαι, σᾶς λυπᾶμαι. Ὅμως, ἀλλοίμονο,
γιὰ σᾶς δὲ νιώθω ἀγάπη στὴν καρδιά μου.

Σᾶς συμπαθῶ, πονῶ στὴ δυστυχία σας,
ποῦ ἄθελά μου τὴν ἔχω προξενήσει.
Δὲν φταίω. Φταῖτε σεῖς, ποῦ τόσο ἀμφίβολο
αἴστημα νὰ ριζώξη ἔχετε ἀφίσει,

προτοῦ καλὰ φροντίσετε νὰ μάθετε
τὸ «ἐάν» κι' ἐγὼ σ' αὐτὸ ἀνταποκρινόμουν.
Τὶ πρέπει τώρα πιά νὰ γίνῃ; Πέστε μου...
Λησμονῆστε με. Καὶ θὰ λησμονιόμουν

ἀφίνοντας τὸ μῖσος—μόνο φάρμακο—
γιὰ μένα στὴν ψυχὴ σας νὰ ριζώξη,
ρῖζες ν' ἀπλώσῃ τόσες ποῦ τὴν ἄρρωστη
ἀγάπη σας γιὰ μένα νὰ τὴν διώξη.

Πιστέψτε πὼς πονῶ γιὰ τὴν ἐπιείκεια
ποῦ δεῖξατε ὡς τὰ τώρα ἀπέναντί μου.
Μισῆστε με, μισῆστε με θανάσιμα.
Μιστῆστε με. Εἶνε ἡ μόνη συμβουλή μου.

Η ΚΥΡΙΑ ΕΙΝΕ ΘΥΜΩΜΕΝΗ..

Ἀγαπημένε μου, εἶμαι θυμωμένη
μαζί σου· θέλω λίγο νὰ γκρινιάσω...

Ἡ καμαριέρα λείπει· θὰ ξεσπάσω
μὲ σένα· τίποτε ἄλλο δὲν μοῦ μένει.

Ἔ! φίλε μου...τὸ ξέρεις; παραφέρεσαι
μὲ τὴ μανία νὰ μὲ καταχτήσης,
μὰ τὸ παιγνίδι δὲν θὰ τὸ κερδίσης
γιατὶ ἀπὸ πείσμα μόνο ἔτσι μοῦ φέρεσαι.

Νεαρέ μου, μὴ στὸ παίρνουν τὸ κεφάλι
οἱ νίκες σου σὲ κεῖνες πὸν γελιοῦνται·
στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ μετροῦνται
κι' ἄς φέρνει σου ὁ ἀριθμὸς τους κάποια ζάλη!

Ἐνὸς ἀντρὸς πὸν τὶς γυναῖκες βλέπει
μιζοῦν γιὰ τὰ καπρίτσια του κατὰλληλα
τὰ αἰσθήματά του βοίσκω τα ἀκατάλληλα
σὲ κεῖνα πὸν ἡ φιλία τὰ ἐπιτρέπει.

Τὰ λίγα αὐτὰ εἶχα μόνο νὰ σᾶς γράψω
καὶ πιστεύω νὰ μὴ παρεξηγήσετε,
καὶ νὰ μοῦ πῆτε σᾶ με συναντήσετε:

«Ἐφ'ὅσον σᾶς ἐνοχλεῖ, Μαντάμ,....θὰ πάψω...».

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΑΙΣΤΗΣΙΑ

Μαντάμ, μέσα Σας πάλλει μοναχή
χορδή υπερβολικῆς εὐαισθησίας,
κι' ἐπίμονα εἶνε αὐτὴ πού ἀνησυχεῖ
γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τ' «ἄνευ σημασίας».

Εἶστε γυναῖκα, πού εἶνε ἀληθινὴ
δεξιότηχα στὴν τέχνη τὴ μεγάλη
νὰ κάνη τὴ χορδή πού συγκινεῖ
μὲ δόνησες ἐπίμονες νὰ πάλλη

Στὰ πλοῦτη, οὔτε στὴ δόξα, οὔτε στὴ ζωὴν
κανεῖς τὴν εὐτυχία σας μὴ γυρέφει·
ζεῖ μόνο καθὼς εἶπεν ὁ Κουπρίν,
κεῖ μέσα στὴν ἀνθρώπινή Σας σκέψη,

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΟΠΤΑΣΙΑ

Εἶμαι ἄγνωστος γιὰ Σᾶς, Μαντάμ, μὰ Σεῖς γνωστή μου,
γι' αὐτὸ δυὸ λόγια μόνο θὰ σᾶς ψιθυρίσω
κι' ἀπ' τὰ στεγνὰ τὰ χεῖλη θὲ νὰ βγεῖ ἡ φωνή μου
ἔτσι πὸν πρόσωπο γνωστὸ θὰ σᾶς θυμίσω.

Λοιπὸν ἀκοῦστε τα, Μαντάμ: Εἶμουν κλεισμένος
χτὲς μὲς στὸ σπῖτι μας...στὸ οπίτι μου...μονάχος!....
ἀπὸ Σᾶς... θέλω γὰ πῶ...συντροφισμένος,
κι' ἐπίναμε μαζί...πολύ...μὰ ἐγὼ σ' ἄν Βάχχος.

Εἴσουν...., χωρὶς νὰ τὸ φαντάζε...σθε, ἐκεῖ πέρα...
ὦ, θὰ μὲ οἰχτείρετε ἀσφαλῶς:—Τὸν κακομοίρη!,
κι' ὅμως περάσαμε πολὺ ὄμορφα τὴ μέρα
καὶ Σεῖς!...τζουγκρίσατε μὲ μένα τὸ ποτῆρι.

$$A^2=B^2 \mp \Gamma^2$$

Τὸ τρίγωνο τὸ ἰσενικὸν ἐσυμπληρώθηκε·
Λιλή, ἡ συνείδησή σου δὲν σὲ τύπτει;
Στὸ μαυροπίνακα τῆς ζωῆς μας διατυπώθηκε
θεώρημα πυθαγόρειο ποὺ προκύπτει.

Λοιπὸν «ἔστω», Λιλή μου, ἐσὺ «ΥΠΟΤΕΙΝΟΥΣΑ»,
κι' ἔστωσαν: ΒΗΤΑ ἐγὼ πλευρὰ τοῦ πόνου,
τοῦ πόνου τοῦ σκληροῦ καὶ τοῦ ἀδυσώπητου,
κι' ὁ τρίτος πλευρὰ ΓΑΜΑ τοῦ τριγώνου.

Τις τρεῖς ἀγάπες ἂν τις πάρωμε τετράγωνα,
«πρὸς τὸ ἄθροισμα», ἀγαπούλα μου, ὡς τὸ ἀκούσης,
«τῶν τετραγώνων» βέβαια «ἐμένα καὶ τοῦ φίλου μας
ἴσον εἶνε τὸ τῆς ὑποτεινούσης».

Μεγάλη εἶνε, ὡς μοῦ τόλεγε, ἡ ἀγάπη σου,
κι' ὅ,τι εἶπαμε στὴ λήθη ὅλα τὰ ρίζε·
τὸ πυθαγόρειο θεώρημα ἀποδείχτηκε,
μὲ στερεότυπον «ὄπερ ἔδει δεῖξαι».

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Ἐρωταρχίξαμε, Λιλή, ἀπὸ τὴν προπαίδεια,
μὲ ἐνθουσιασμὸ παιδιῶν, τὴν ἐπιστήμη
τῶν ἐρωτικῶν ἀριθμῶν, κι' ἐπιμελέστατοι,
ἐὰν δὲν μ' ἀπατᾶ, Λιλή μου, ἡ μνήμη.

Στὴν πραχτικὴ ἀριθμητικὴ κι' οἱ δυὸ σὰν μπήκαμε
παιχνιδάκι μᾶς φαίνονταν ἡ λύση,
μπροστὰ στὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς μας, ποῦ ἔμεινε ἄλυτο
κι' ἄς ἔχομεν ὥστόσο προχωρήσει.

Θεωρητικὴ ἀριθμητικὴ. Ἀντικαταστήσαμε
τοὺς ἀριθμοὺς μὲ Χ, Ψ, Ω—ἀγνώστους,
κι' ἔτσι τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας κουραστήκανε
καὶ γίνηκε κοντόφταλμο τὸ φῶς τους.

Νά μας στὴν Ἔλγεβρα. Μὰ τίποτε δὲν νιώνουμε·
τῆς ψυχῆς μας φταίει τάχα ἡ μυωπία,
ἢ φταίει, Λιλή, τὸ γεγονὸς πὼς κυνηγήσαμε
θεωρημάτων στρυφνῶν τὴν οὐτοπία;

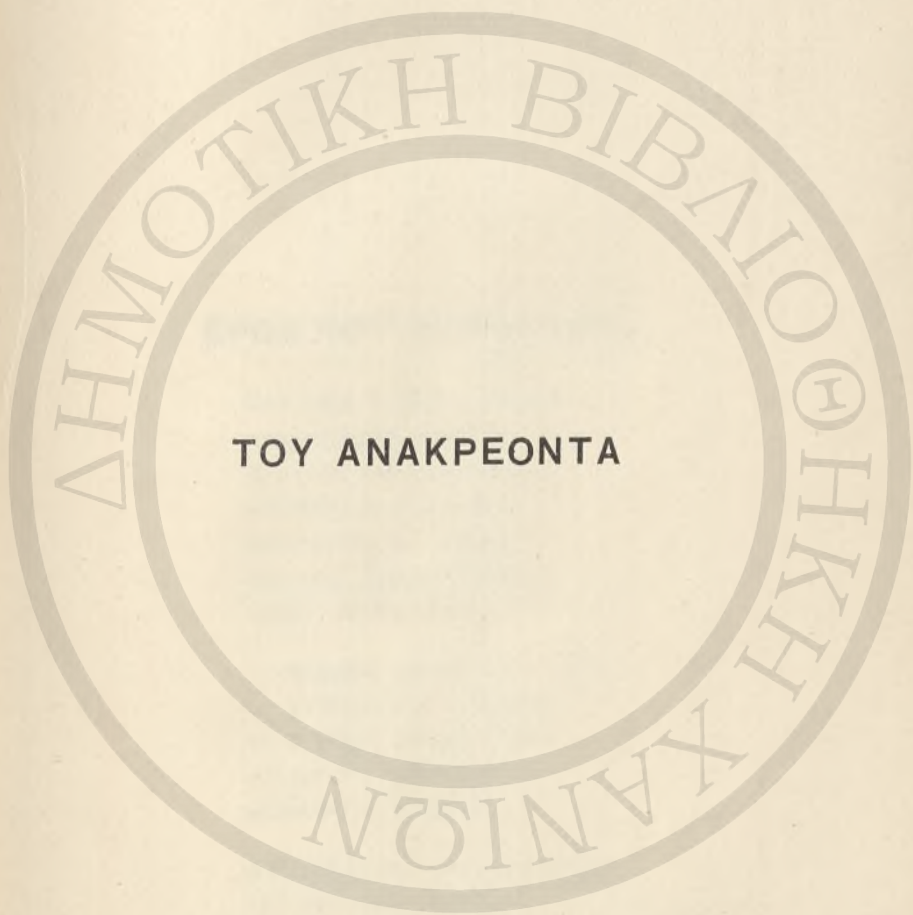
Ἡ τόνα ἢ τ' ἄλλο, μένει πάντα ἀναμφισβήτητο
πὼς ὁ παλιός μας ζῆλος ἔχει σβύσει,
μπροστὰ στὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς μας, ποῦ ἔμεινε ἄλυτο
κι' ἄς ἔχομεν ὥστόσο προχωρήσει.

ΑΛΛΟΙ ΖΟΥΝ...

Λιλή, ξανάρθανε οι χαρές στη γνώριμη ἔξοχή,
μὰ φέτος νὰ τὴν ξαναδῶ καὶ πάλι δὲν τὸ θέλω·
θὲ νὰ μοῦ ξαναθύμιζε μίαν ὁμορφη ἐποχή,
ποῦ ζούσαμε μ' ὄνειρατά μεγάλα γιὰ τὸ Μέλλο.

᾽Ω, τώρα ποῦ τελειώσανε, θὰ ταίριαζε γιὰ μᾶς
μιά πολιτεία βουερὴ τὸν πόνο μας νὰ κρύψει
ἀπ' τὸ διαβάτη ποῦ περνᾷ κι' εἶν' «ἄπιστος Θεομᾶς»
ὡς θέλει νᾶβρη σὴν χαρὰ τῆ μυστικῆ μας θλίψη.

Κι' ὅμως ἐκείνη μας ἡ ζωὴ ζουλεύεται ἡ φτωχὴ
σᾶν Δυσδαιμόνα τοῦ Σαιξπήρ ἀπὸ ἓναν ἄγριο ᾽Οθέλλο,
καὶ τούτῃ ἡ ζούλια μου γιατί: σὴν γνώριμη ἔξοχή,
Λιλή, ἄλλοι ζοῦν μ' ὄνειρατά μεγάλα γιὰ τὸ Μέλλο.

ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ

ΕΡΩΣ ΠΟΤ' ΕΝ ΡΟΔΟΙΣΙΝ...

Στὰ ρόδα ὁ Ἔρως κάποτες
κουρνιασμένη μέλισσα
δὲν εἶδε, μὰ ἐτσιμπήθη·
στὸ δάχτυλο τοῦ χεριοῦ
ἐκεντρώθη κι' ἔσκουξε·
καὶ στὴν ὄρηα φτερωτὸς
τρέχει Κυθηροπούλα

— «χάθηκα, μάννα μου,» εἶπε,
— «χάθηκα καὶ πεθαίνω·
νὰ ἡ πληγὴ μικροῦ φιδιοῦ
φτερωτοῦ, πὸν τὸ λένε
μέλισσαν οἱ γεωργοί».

Αὐτὴ εἶπε του· — «ἂν τὸ κέντρι
τοῦ μελισσιοῦ πονάει,
πόσο θαρεῖς πονέζεις,
Ἔρωτα, ὅσους πληγώνεις;»

ΣΑΝ ΕΙΝΕ ΩΡΑΙΑ....

Κέρατα ὁ Θεὸς στοὺς ταύρους
ὄπλῆς δίνει στοὺς ἵππους,
γηγοράδα στοὺς λαγούς,
τὸ στόμα στὸ λιοντάρι,
τὸ κολύμπι τῶν ψαριῶν,
στὰ κοράκια πέταμα,
καὶ στὸν ἄντρα σύνεση·
καὶ...δροσιὰ πὰ δὲν ἔχει.
Λοιπόν! Γιὰ τὴ γυναῖκα;
Ἄντὶ ἀσπίδες, ὠμορφιά,
κι' ἄντὶς γιὰ δόρυ, δίνει·
καὶ νικᾷ καὶ σίντερο
ἢ φωτιά, σᾶν εἶνε ὠραία.

ΚΑΠΟΙΟ ΓΑΡΓΑΛΗΜΑ*

«Μάη» πλέκοντας, βρῆκα
στὶς ροδιές τὸν Ἔρωτα
καὶ τοῦ μαδῶ τὰ φτερά,
στὸ κρασι τὰ βαφτίζω·
Ρουφῶ, πίνω το κι' αὐτὸ
καὶ τὰ μέλη μου τώρα
γαργαλῶν τὰ φτερά του.

*Ἔρωτας: «Κάποιο γαργάλημα»
Σπινόζα.

ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

Τὶ κακὸν νὰ μὴ φιλήσης,
τὶ κακὸν καὶ νὰ φιλήσης
μὰ χειρότερον ἀπ' ὅλα
νὰ μὴ σ' ἄφησε ἡ μαργιόλα
νὰ φιλήσης.

Ο ΚΕΡΕΝΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Ἦρωτα κάποιος νέος
ἐπουλοῦσε κερένιο·
κι' ἐγὼ ἐσίμωσα κοντά·
—«πόσο» τοῦπα «θέλεις σὺ
τουτοδὰ ν' ἀγόραζα;»
—«Πάρ' το, ἀφεντικό, ὅσο θές,
κι' ὁ ἑαυτός σου νὰ τὸν μάθης»
μοῦπε τότε ὁ φουκαρᾶς.
»Ἐγὼ κεριά δὲν κάνω·
μὰ δὲν θέλω νὰ συζῶ
μ' ἔρωτα· ἀπ' ὅλα θέλει...»
—«Λοιπόν, δός τον μὰ δραχμὴ,
νὰ τὸν ἔχω σύντροφο.»
«Καὶ σὺ ἀμέσως, Ἦρωτα,
ἄναψέ με, ἀλλιῶς ἐγὼ
στὶς φλόγες θὰ σὲ λυώσω.»

ΤΙ ΚΑΛΟ!

Τὶ καλὸ νὰ περπατᾷς
μὲς στὰ πλούσια τὰ λειβάδια,
ποῦ λεπτὴ, γλυκύτατη αὔρα
τὸ ξεφύρι ὅλο φυσάει,
καὶ σ' ἀμπέλια Βακχικὰ
ποῦ σὲ κρύβουνε τὰ φύλλα
νᾶχης ἀγκαλιὰ κορτίσι
τρυφερό, γιομᾶτο ἀγάπη.

ΚΥΤΤΑ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟ..

Μὴ ξεφεύγεις σᾶν βλέπεις
τὰ μαλλιά τ' ἄσπρα μου·
μὴτ' ἂν σοῦ ἐδιπλάρωσε
λούλουδο ἀκμαῖο, δῶρα
ἀπ' τὸ γέρο νὰ διώξης·
Κύττα κᾶν στὰ στέφανα
πὼς τὰ κρίνα τὰ λευκὰ
πᾶν στὰ ρόδα πλεμένα.

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ

I

ΗΣΥΧΙΑ

1

«ΗΣΥΧΙΑ» — Μιά νταμπέλα μπρός στην Εἴσοδο·
«Ἐδῶ (μᾶς λέει) ἓνα χέρι ὄλο εὐλογεῖ.
Εἶνε παιχνίδι ἐδῶ ἢ ἱστορία τοῦ Λάζαρου,
Ψυχές ξαναγυρίζουν πού εἶχαν βγεῖ.
Εἶνε τοῦ Θεοῦ τὸ τέμπλον ἴσως τοῦ Ἄγνωστου,
Κολυμπήθρα Σιλωὰμ θαυματουργή.»

2

Ἄσκησις ἀνωφέλευτη ἢ παράκλησις·
Στὸ δρόμο χαλαρώνει ὁ Σεβασμός·
Ὁ δρόμος εἶνε Νειάτα, Ζωὴ καὶ Κίνηση·
Στὴν Κίνηση εἶνε ἡ Ἀρρώστεια ἐκνευρισμός,
Ἡ Δράση τὴν Ἀδράνεια λίγο σκέφτεται,
Στὴ Ζωὴ δὲ λογαριάζεται ὁ Χαμός.

3

Οἱ ἀνθρώποι τότες μόνον υποψιάζονται
Τὴν ἀνθρώπινη ξένη ἀδυναμίαν,
Τοῦ ἄλλου τὸν πόνο ποῦ καὶ ποῦ στοχαίζονται,
Σὰν χάσουν δράση, ζωὴ μονομεμίαν. Σ-
τὸν πόνο τους ἢ πλάση συγκεντρώνεται
Σὰν δὲν τοὺς μένει δύναμη καμμίαν.

4

Τὸ νὰ υποφέρεις βέβαια εἶνε πικρότατο,
Μὰ καὶ γλυκὸ ὡς δροσᾶτο καλοκαίρι·
Γιατὶ τότες μονάχα καλοσκέφτεσαι
Καὶ νιώθεις πόσον ὁ ἄλλος υποφέρει.
Ὁ Πόνος εἶνε μιὰ πικρία γλυκύτατη·
Τὴ ζωὴ του ὅποιος κιντύνεψε τὸ ξέρι.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

5—1

Χαιρέτησα για πάντα τὸ κουστούμι μου
Κι' ἔπεσα στὴ στρωμνὴ νὰ ζεσταθῶ.
Τὸ κρέμασα μὲ ρίγος καὶ συγκίνησι
Στὴ ντουλάπα, ποὺ φέρετρό μου ὄρθο
Στὰ μάτια μου φαινόταν, ὡς δὲν ἦξερα
Στὸ μαχαῖρι ἂν θ' ἀντέξω ἢ θὰ χαθῶ.

6—2

Ἔλεγα καὶ ξανάλεγα ἀπὸ μέσα μου:
—«Θὰ τὸ ξαναφορέσω; Τὸ χαρτί
Τῆς μοίρας τώρα τί νὰ μοῦ ἔγραφε ἄραγε;»
Φοβόμουννα—Ποιὸς ξέρει τὸ γιατί!;—
Τὸ γιορτινὸ κουστούμι μήπως μοῦβαζαν
Στοῦ ἀνθρώπου τὴν πιὸ ἐπίσημη γιορτή.

7—3

Καλὸς κ' ἂν εἶνε ὁ θάνατος, καλλίτερη
Ἔτοῦτη ἢ ζωὴ μας εἶνε ἡ ἀνθρωπινή.
Ποιὸς θέλει νὰ περνάει στὸ κρεββάτι του
Τις μέρες τις ἀπαίσιες τοῦ ἀστενῆ;
Καὶ ποιὸς δὲν ἀποθύμησε γιὰ τέλος του
Τὴν ἡσυχία τοῦ γέροντος τῆς θανάτου;

8—4

Σκεπάζομαι μὲ φρίκη τὴν κουβέρτα μου,
Μὲ τρόμο τὴν πιτζάμα μου θωρῶ.
Κάποια «ἀδερφή» μοῦ δίνει τὸ θερμοόμετρο.
Κι' ἐνῶ τὴν ὀροφὴ παρατηρῶ,
Τὸν ὑδράργυρο σφίγγω στὴ μασχάλη μου
Καὶ τὸ Γιατρό, νὰ μοῦρθη, καρτερῶ....

III

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

9—1

Οί πρώτες γνωριμιές οί νοσομόμες μου!
 Ἄκόμη μ' ἐπισκέφτηκε ἡ «ἀδερφή»
 Ποῦ οἱ λοιπές «ἀδερφές» τὴ λέν «Διευθύνουσα»...
 Ἐλικιωμένη μᾶλλον ἢ νεαρὴ
 (Γράφει ὁ «Κανονισμὸς» τὴν ἡλικία της).
 Σᾶν ὄμομη γυναῖκα εἶνε αὐστηρή.

10—2

Ἄλλες τὶς ἀγαπῶ τὶς νοσοκόμες μου·
 Κάθε μιὰ εἶνε ἀπ' τὴν ἄλλη πὶο καλή.
 Ἄλλη μὲ τὸ χαμόγελο γιατρεύει με,
 Κι' ἄλλη γιατρεύει...φτάνει νὰ μιλή.
 Τὴ Γεωργία θέλω γιὰ μητέρα μου,
 Κι' ἀδερφή μου τὴν Κάρμεν τὴν τρελλή.

11—3

Στὴν ἀρχὴ φυσικὰ συγγέω τὰ ὀνόματα
 Τῶν καλῶν «ἀδερφῶν» μου ποῦ καὶ ποῦ·
 Τὴ Γεωργία λέω Κάρμεν ἢ καὶ ἀντίθετα,
 Μὰ κι' ἄλλοτες τὸ κάνω «ἀπὸ σκοποῦ»
 Γιὰ νᾶρθῃ στὸ δωμάτιον ἢ ὁμορφότερη·
 Εἶνε ὁ ἄρρωστος παμπόνηρη ἀλεποῦ.

12—4

Εἶνε ὁμορφες περισσὶα οἱ νοσοκόμες μου...
 (Μὰ τὸν πόθο μερόνω τῆς σαρκός·
 Τίποτε δὲ μὲ νιάζει στὴν ἀρρώστεια μου·
 Τὶς κυττάζω μ' ἀπάθεια διαρκῶς.)
 ...Κι' εἶνε λευκὲς κι' αὐτές, καθὼς ὁ Δόχτορας,
 Ποῦ στὰ γύρω λευκὰ εἶνε ὁ πὶο λευκός.

Ἡ μπλούζα, τὰ μαλλιά καὶ τὰ μουστάκια του
 Λευκὰ· τὸ γέλιο τοῦ λευκὸ κι' αὐτό.
 Ἔνας κοντούλης εἶνε πού τὸ ἀνάστημα
 Τὸ ψυχικὸ τὸν ἄφησε κοντό·
 Εἶνε ὁ γιατρὸς αὐτὸς πού θὰ μὲ γιάτρευε
 Μ' ἓνα τοῦ γέλιο κι' ἓνα χωρατό.

IV

Η ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ

14—1

Ἡ «Ἀποκλειστικὴ» στὸ ἑκατοστάμικο,
 Πού δίνω, ξαγρυπνάει ὡς τὸ πρωί,
 Στὴν πολυτρόνα τὴν πλατειά, στὸ πλάι μου.
 Σηκώνεται μαζίμου δροσερῆ
 (Ἄν καὶ μόλις τὰ μάτια τῆς δὲν κλείνουνε),
 Καὶ πάει στὴ συνοικία τῆ μαζουρή.

15—2

Θὰ κοιμηθῆ σκεδὸν τὴ μέρα δόλακαρη.
 Εἶνε τῆς νύχτας τὸ ἥσυχο πουλί,
 Γι' αὐτὸ στὸ πρωῖνὸ μας, πάντα, «χαίρετε»....
 ...Ἐκείνη «Καλημέρα» θὰ μοῦ πεῖ...
 ...Ἐνῶ ἐγὼ θὰ τῆς πῶ...τὴν «Καληνύχτα» μου.
 Σὲ λυπάμαι κακόμοιρο πουλί!

V

Ο ΒΟΗΘΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

16—1

Τὸ «ἱστορικὸ» ὁ «βοηθὸς ἱατρὸς» μοῦ πήρενε.
 Στὸ καθήκον τοῦ βρίσκω ἓνα κακό·
 Νὰ ρωτᾶ μιὰ γυναῖκα-ν: «Ἡ ἡλικία σας;».
 Εἶνε καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἐνοχλητικό.
 Ἄν... «Ἐἴκοσι...» τοῦ πεῖ, κι' ἐκεῖνος θάπρεπε
 Νὰ προσθέσει: «.....ἀσθενὲς μνημονικό,....».

VI
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ «ΦΟΡΕΙΟ»,

17—1

Γνωρίζει ἐδῶ κανέννας καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟ
ΜΕ...ΤΟ «ΦΟΡΕΙΟ». Συχνότατα οἱ τροχοὶ
Στὸ διάδρομο ἀγρικῶ, ὡς κυλοῦν, νὰ τριῖζουνε·
Τὸ τριῖξιμο ἔτσι μέσα μου ἀντηχεῖ:
«...Κάποιον τώρα ὀδηγεῖ στὸ χαροπάλεμα....
Κάποιον ἴσως τώρα νὰ πετάει ἡ ψυχή...»

18—2

«...Ἴσως αὔριο καὶ μένα τὸ «φορεῖο» του
Σὲ κρεββάτι ψυχρὸ νὰ μ' ὀδηγεῖ,
Ἄπ' τὸ ναρκωτικὸ βουβὸ καὶ ἀνάιστητο,
Ἄνθρωπο' πού ἔχει ἀφήσει πιά τῆ γῆ
Καὶ στοὺς κόσμους πλανιέται τοὺς αἰθέρινους
Καὶ νεκρὸ πού ἡ καρδιά του λειτουργεῖ....».

19—3

Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν φοβᾶμαι σύγκαира
Τὸ νοσοκόμο αὐτὸ μὲ τὸ φορεῖο,
Γιατὶ θὰ μεταφέρει ἐμὲ στὸ θάνατο
(Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶμα λίγο κρύο;)
Ἦ θὰ μεταφερθῶ ἀπ' αὐτὸν στὴ λύτρωση
Μὲ πῆδημα θανάσιμο καὶ ἀνδρεῖο.

VII
ΠΡΙΝ ΓΙΝΕΙ Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ

20—1

Πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐγχείρηση εἶνε ἡ Κοῦρα μου·
Ἄλος ὁ κόσμος πιά δὲ μὲ χωρεῖ.
Αἰστάνουμαι τίς νύχτες μου μιὰ μόνωση
Κι' ἀπόγνωση γιατί νὰ μὲ στερεῖ
Ἄπ' τὸ γνωστὸ μου ἡ Κλινικὴ περίγυρο·
Εἶνε ἓνα πρᾶμα αὐτὸ πολὺ βαρὺ.

Κάθε βραδυνά πού ὁ φόβος τῆς ἐγγείρησης
 Δέ μ' ἀφίνει λεπτὸ νὰ κοιμηθῶ
 Σωσίβιο πάντα βρίσκω τῆ μορφίνῃ μου
 Κι' ἀρωτῶ τὴν «ἀδερφή»:—«Θὰ ἐγγχειρισθῶ;...».
 —«Ἦχι (μοῦ λείει), καὶ βάζομε καὶ στοίχημα...».
 Δέχομαι. Θὰ τὸ χάσω ἢ... θὰ χαθῶ;

VIII

Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΗΣ

22—1

Τέλος ἔρχεται ἡ μέρα ἡ ἐπικίντνη...
 Κι' ὁ φόβος μου φτερό σὲ μιὰ στιγμή
 Μὲ τὸ φαντάρο μιάζω πού στὸν πόλεμο
 Πάει, κι' ἄφοβα βαδίζει στὴ γραμμῇ,
 Μὲ τὸ ναπολιτᾶνο τὸν κατάδικο
 Γίνονται λογοπαίγνια οἱ σπαραγμοί.

23—2

Μὲς στῆς σκοπολαμίνας τὴν προνάρκωση
 Μιά συσκευή μὲ μάσκα μιὰ στιγμή
 Νιώθω ἀποπνιχτικὰ νὰ κλεῖ τὴ μύτη μου
 Κι' ἀκούγω ἀπὸ ἄλλον κόσμο τὴ φωνή
 Ἐνὸς γιατροῦ πού ἀδιάκοπα τὸ: «ἀνάπνευε
 Βαθειά» ἐπαναλαβαίνει ὡς διαταγή.

24—3

Ἀρχίζει πὰ τὸ πάλεμα. Τὸ ἀνθρώπινο
 Μυαλὸ νὰ σταματήσῃ δὲν μπορεῖ,
 Θὰ σκηματίζει πάντοτε παρᾶστασες
 Καὶ θὰ κινιέται αὐτὸ κάθε στιγμή.
 Μαζὶ μὲ τὸ κορμί μου κι' ὅλη ἡ σκέψη μου
 Ὁ Αἰθέρας θέλει ν' ἀποναρκωθεῖ,

Μὰ τὸ μυαλὸ παλαίνει καὶ τὰ γύρω του
 Προσπαθεῖ γιὰ στερνὴ νὰ δῆ φορὰ
 Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα χυττάζοντας,
 Μὰ βλέπει τα δλοένα πὸ θαμπά.
 Τ' αὐτιά μου πολεμοῦν νὰ ξεδιαλύνουνε
 Θόρυβους ἀπὸ ἀόρατα φτερά.

Καὶ τὴ στιγμή πού ὁ αἰθέρας κατανίκησε
 Τὶς αἴσθησές μου καὶ τὸ λογικὸ
 Λὲν τὴ θυμᾶμαι ἀρχίζει πιά τὸ διάστημα
 Πού χρόνος εἶταν, αἰῶνας ἢ λεπτὸ
 Παθὸς ποτὲ κανεὶς δὲν τὸ προσδιώρισε.
 Ναὶ εἶνε ἕνας αἰῶνας· φαίνεται λεπτό!

Τώρα ξυπνάω πάλι στὸ κρεβάτι του·
 Ἡ ἐγγείρηση μοῦ λὲν ἔχει γενεῖ,
 Κι' ἔτσι στὰ πεταχτὰ παίρνει τὸ μάτι μου
 Κόκκινη τὴ μπιτζάμα μου, ἔλεεινή,
 Πού προσπαθεῖ νὰ κρύψη ἡ νοσοκόμα μου.
 ὦ! ματωμένο ἀπ' τὸ αἶμα μου πανί!...

Μὰ τοῦ αἵθερα τ' ἀτέλειωτο μαρτύριο
 Ἄπ' ὅλα πὸ πολὺ εἶνε φοβερό:
 Ἡ δίψα πού κι' αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς τὴν ἔννιωσε
 Στοῦ μαρτυρίου πονῶντας τὸ σταυρό·
 Τὸ βιὸς μου γιὰ χολὴ καὶ ξύδι θᾶδινα,
 Μιὰ σταγόνα σᾶν ζήταγα νερό,

IX
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ

29—1

Τὰ πράγματα πού δὲν θὰ τ' ἀνεχόμουνα
Ἄν εἶμουνα ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὑγεία
Τ' ἀνέχομαι, καὶ διόλου πιὰ δὲν ντρέπομαι
Καὶ μόνο νιώθω κάποια συχασιά
Γιὰ τὸν ἑαυτό μου, τέτοια πού νὰ αἰστάνομαι,
Νὰ τὴν διώξω μεγάλη ἀδυναμιά.

X
ΤΟ ΣΗΚΩΜΑ

30—1

Σὰν εἶνε νὰ σηκώσουν κάποιον ἄρρωστο
Εἶνε ἕνα «γεγονός» στὴν κλινική,
Γιατὶ ὁ ἐγχειρισμένος πιὰ βαφτίζεται
Ξανὰ σὲ μιὰ καινούργια πάλι ζωὴ
Ἦστερα ἀπὸ ἕνα πλάγιασμα πολύμερο
Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο—φυλακὴ.

31—2

Καὶ τὸ δικό μου σήκωμα γιορτάζεται
Καθὼς τοῦ πρέπει καὶ στὴν τελετὴ
Σωστὸ τὸ ἐπιτελεῖο παραυρίσκεται·
Καθεμιὰ νὰ μὴ πέσω μὲ κρατεῖ,
Κι' ὅλες τὸ «Σιδερένιος» ἐνῶ μοῦ εὔκουνται
Μοῦ δίνουν νὰ πατήσω ἕνα κλειδί.

32—3

Στὴν πλατειὰ τώρα κάθουμαι πολτρούνα μου
Μ' ἕνα γέλιο στὴν ὄψη μου ἑλαφρό,
Κι' ἡ τόση μου χαρὰ δὲν περιγράφεται·
Ξεκάθαρα, ὀλοφάνερα θωροῦ
Πὼς ἀπ' τὴ ζωὴ χωρίζει με τὸ: «τίποτε»,
Μιὰ μόνο διαταγὴ ἀπὸ τὸ γιατρό.

Τὰ πόδια μου σὲ λίγο δυναμώνουνε
 Καὶ βλέπω πιά τὸν κόσμο πὸν περνᾶ
 Κάτω ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ παράθυρο,
 Καὶ μιὰ τρελλή—ναί!—ἰδέα μοῦ περνᾶ
 Ν' ἀνοιξῶ τὸ παράθυρό μου διάπλατα
 Καὶ νὰ φωνάξω κάτω δυνατά:

«Στὸν κόσμο σεῖς μονάχα δὲν βρισκόσαστε·
 Στὸν ψεύτη τοῦτο κόσμο εἶμαι καὶ γώ·
 Εὐτυχισμένοι μόνο δὲν ὑπάρχουνε·
 Γιὰ δέτε με, ὅλοι, ἐμένα πῶς πονῶ,
 Κι' ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἀνθρώποι πὸν πονέσανε...»
 Μ' ἂν τῶκανα θὰ μ' ἔλεγαν τρελλό.

Μένω θεατῆς κεῖ πίσω ἀπ' τὰ καφάσια μου.
 Τὶ γρήγορα ἔξω ὁ κόσμος περπατεῖ!
 Τὶ ὄμορφη πὸν εἶνε ἡ ζωή· γιὰ δέτε τὶ ὄμορφη!
 Σκέφτομαι ἔτσι· δὲν βλέπω τὴ στιγμή,
 Ποῦ θὰ πετάξω, λεύτερος, πρὸς τὸ ὑπαιθρο,
 Καὶ τὰ φτερά μου θ' ἄχουν γιатρευτεῖ.

XI

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ

Μιὰ μέρα τέλος παίρνω καὶ τὴν ἄδεια
 Ὅτι ἀπέξω στὸ σαλόνι γιὰ νὰ βγῶ·
 Εἶμαι πάλι ἀπ' τὴ μέρα αὐτὴ ἕνας ἄνθρωπος·
 Νὰ κάνω ἔχω δικαίωμα καὶ ἐγὼ
 Ὅτι κάνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι πὸν δὲν ἔχασαν
 Τὴ γειά τους, καὶ τὸ «ἐγώ», καθὼς ἐγώ.

Σαλόني! Τὴ εὐτυχία! Πόσο ἀνυπόμονα
 Τὸ βράδυ καρτερῶ νὰ μαζεῖται
 Ὁ κόσμος ὅλος ποὺ εἶνε στὴν ἀνάρρωση
 Βγαίνω καὶ γὼ μαζὶ μὲ μιὰ «ἀδερφή»
 Λίγο μιλῶ καὶ λένε, λές, τὰ λόγια μου:
 «Τίποτε δὲν μὲ χώρησε ἀπ' τὴ ζωή».

Καθένας λέει σ' ἄν μιὰ ξένη ἀφήγησι,
 Τὸν πόνο τὸ δικό του, ποὺ ζωηρὴ
 Ἦ' ἄφησε μὲς στὴ μνήμη του μιὰ ἐντύπωση.
 Ὁ ξένος δὲν πιστεύει πὼς μπορεῖ
 Τῶν τραγικῶν παραμυθιῶν ν' ἄνε ἤρωας
 Αὐτὸς ποὺ τόσο ἀπλά τὰ ἐξιστορεῖ.

Λουλούδια εἶνε παντοῦ, μὲς στὸ σαλόني μας,
 Λουλούδια μαραμμένα ἢ δροσερά'
 Καὶ μοιάζουνε μὲ μᾶς ποὺ μαραθίσαμε
 Καὶ μ' ἄλλους ἀπὸ μᾶς ποὺ ἀπ' τὴ χαρὰ
 Δροσίστηκαν, καθὼς ἓνα τριαντάφυλλο
 Νοτισμένο ποὺ φρέσκαρε ἢ δροσιά!

XII

ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ

Στὴν ταρατσα μὲ τὸ ἀσανσέρ ἀνέβηκα,
 Τὰ ροῦχα μου φορῶντας—καθαρά—,
 Ποὺ θαροῦσα πὼς δὲν θὰ ξαναφόραγα,
 Καὶ νομίζω πὼς ἔκανα φτερά,
 Καὶ κάποιον σύννεφο ἤρθε καὶ μὲ πήρενε
 Νὰ μὲ πάει κεῖ ποῦ πόθησα γερά.

Μένω πὰ στήν ταράτσα αὐτὴ ὀλοκάρφωτος·
 Τὰ μάτια μου ἔχουν κιάλας θαμπωθεῖ
 Ἐπ' ὅ,τι: νὰ τὸ βλέπουν, νὰ τὸ χαίρουνται
 Εἶχαν πάψει, εἶχε πιά λησιμονηθεῖ
 Σκεδὸν μὲς στοὺς ὀλόθαμπους καθρέφτες τους,
 Νὰ ξαναδοῦν δὲν εἶχαν νειρευτεῖ·

42—3

Ἡ πολιτεία τριγύρω μου ξαπλώνεται,
 Καὶ κάτω πολυθόρυβη μιὰ «ὁδός»...
 Τὶ λαχτάρα μὲ πιάνει, Θεέ μου, βλέποντας
 Ν' ἀπολαβαίνει κάτω μου τρελλὸς
 Ὁ λαὸς ὅ,τι σὲ μένα, μ' ἐπιφύλαξη,
 Σ' ἓνα χρόνο πρὸ φαίνεται μου ἀργός,

43—4

Τὸ δίνουνε—θαρεῖς μὲ σταγονόμετρο—,
 Παραχώρηση ἀτέλειωτη κι' ἀργή.
 Καὶ γὼ πότες; Οἱ μέρες πλησιάζουνε.
 Θαρῶ πὼς εἶνε τουτη νά! ἡ στιγμή!
 Γιὰ φαντάσον καὶ γὼ στὸν κόσμον ἀνάμεσα,
 Ποῦ ὅλο τρέχει, ποῦ δρώνει, ποῦ μοχτεῖ!

XIII

ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ

44—1

Στοῦ ἀρρώστου τώρα πιά τὴν τέσσα ἰνκόγκνιτα
 Μπαίνω, στὸ χειρουργεῖο δηλαδή.
 Ἔτσι τὸ λέω, γιατί ὅσοι ἐκεῖ ἐγχειρίζονται
 Μπαίνουν-βγαίνουν χωρὶς νὰ τὸχουν δεῖ.
 Γιὰ νὰ τὸ ἐπισκεφτῶ τὸ θάρρος ἔπηρα
 μὲ βῆμα ἀπ' τὴν ἐξάντληση βραδύ.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

45—1

Τέλος ἔρχεται ἡ μέρα ἡ πολυπόθητη
 Μοῦ λὲν νὰ ἐπαναλάβω τὴ ζωὴ
 Ὅμως ἀπαγορεύονται οἱ κατάχρησες
 Τὴ χαρὰ μου μετριάζει ἡ προσοχή
 Ἡ ζήση εἶνε γλυκεῖα μὲ τὶς κατάχρησες.
 Ἡ αἴσθησι καὶ τὸ πάθος εἶνε ἡ ζωὴ.

46—2

Μὰ τοῦτο θὰ κρατήση λίγο σκέφτομαι
 Σὲ ἐγκράτεια συνηθᾶω σιγά-σιγά,
 Γιατὶ ἡ χαρὰ μου ξεχειλάει σὰ χεῖμαρρος,
 Γιατὶ οἱ πικρίες αὐτὲς εἶνε μακροῦα,
 Στὸ μπρὸς πλᾶνο δὲν εἶνε τῆς συνείδησης.
 Συγκίνηση μεγάλη εἶνε προστά.

47—3

Τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ εἶνε αὐτὴ ἡ συγκίνηση,
 Γιατὶ ἔχω δημιουργήσει μέσα ἐδῶ
 Μιὰ καινούργια ἀξιοζήλευτη οἰκογένεια.
 Πατέρα μου καλὸ ἔχω τὸ γιατρό,
 Ἐχω τὴ Γεωργία γιὰ μητέρα μου,
 Κι' ἀδερφές μου τὴν Κάρμεν, τὸ Λενιώ...

48—4

Ἀδέρφια μου ὅμως ἄγνωστα εἶταν κι' οἱ ἄρρωστοι
 Ποὺ εἶχαμε ζήσει χώρια καὶ μαζί.
 Μὰ δὲν ξέρω ἀπ' αὐτοὺς ποῖος τάχα πέθανε,
 Καὶ ποῖος, ἄραγε, ὡσὰν καὶ μένα, ζεῖ,
 Γιατὶ στὴν κλινικὴ κανεὶς σὰν πέθαινε
 Κρατοῦσαν τὴ θανὴ του μυστικῆ.

Τοὺς δικούς μου αὐτοὺς ὅλους μοῦ εἶνε δύσκολο
 Για πάντα νὰ τοὺς χωριστῶ χωρὶς
 Νὰ δακρῦσω. «δακρῦσω»; τί ξεστόμισα!
 Σὰν σὲ ἀποχαιρετᾷ ὁ «καθηγητῆς»
 Τότε κλαίεις, νὰ κλαῖς ἀπαρηγόρητα
 Καὶ σὰν γιὸς του τὸ χέρι τοῦ φιλεῖς.

50—6

Ἔστερα, θὰ ρωτήξετε, τί γίνεται;
 Ἔστερα τὸ κλουβὶ θὲ ν' ἀνοιχτῆ,
 Κι' ἀνοίγοντας πεταίει κατὰ τὸ ὕπαιθρο
 Τὸ ὡς ἐχτὲς ἀρρωστιάρικο πουλί
 Για νὰ ξαναπληγώσῃ κι' ἄλλους ὅμοιους του,
 Κι' αὐτὸ πάλε νὰ ξαναπληγωθεῖ...

XV

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

51—1

Κι' ἔστερα; Θὰ ρωτήξετε γιὰ δεύτερη
 Φορὰ.—Θὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ὑποδοχὴ,
 Ἄπ' τοὺς «δικούς», στὸ σπῆτι του, θερμότατη!
 ὦ! Πόσες φορὲς τούτη τὴ σκηνὴ
 Μὲ τὸ μυαλό μου δὲν ἀναπαράστησα,
 Ὡς καὶ τῶν ἐρωτήσεων τὴ βροχὴ.

52—2

Μὰ γίνηκε ἡ σκηνὴ πραγματικότητα·
 Τῆς ἀδερφῆς ἢ χαρωπῆ φωνῆ,
 Τρελλὰ τῆς ὑπερέτριας ξεφωνήματα,
 Καὶ μιὰ ἀγκαλιὰ ζεστὴ καὶ στοργικὴ
 Μὲ κάνουν ν' ἀναπνέω μίαν ἀτμόσφαιρα
 Καινούργια, μυρωμένη, σπιτική.

Μὲ πλῆμμυροῦν οἱ ἀνάμνησες σᾶν ἄλογα
 Ποὺ τρέχουνε στὸ σταῦλο νὰ χωθοῦν,
 Καὶ βλέποντας πὼς εἶμαι πιά χιλιόμετρα
 Μακρὰ ἀπ' τὴς θύμησές μου ποὺ πονοῦν
 Σταλίζομαι καὶ γὼ μὲς στὸ σπιτάκι μου
 Καθὼς τὰ ζῶα τὸ σταῦλο τους σᾶν βοοῦν.

XVI

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

54—1

Δὲν εἶμαι μόνον ἓνα ζῶο ποὺ βρήκενε
 Τέλος τὸ καταφύγι του ξανά·
 Εἶμαι ἀπὸ πάνω ἀκόμη κι' ἓνας ἄρρωστος,
 Εἶμαι ἄρρωστος καὶ τώρα θλιβερά,
 Γιατὶ ἂν ἐκεῖ ποῦ πόναγα γιαιτρεύτηκα
 Πληγώθηκα καὶ πάλε στὰ γερά.

55—2

Μὲ πολὺ κοφτερὸ λεπίδι οἱ ἀνάμνησες
 Καινούργιά μου ξανάνοιξαν πληγή·
 Τὸ μυαλό μου νὰ γίνη μαυροπίνακας
 Σβυστὸς μὲ τὸ σφουγγάρι δὲν μπορεῖ.
 Ὁ Χρόνος νὰ ἐπουλώσῃ ὅλα τὰ τραύματα
 Καὶ τὴς πληγὲς ἀργεῖ...Μὰ πόσο ἀργεῖ!...

ΙΑΤΡΙΚΗ

Χαῖρε! Ἐπιστήμη αἰώνια τοῦ Ἴπποκράτη!
Τῆ θέσῃ τῆς θρησκείας μου ἔχεις πάρει
τὶ θεῖο εἶνε τὰ λόγια σου τροπάρι
καὶ θάμα στὸν τυφλὸ καὶ τὸ σακάτη.

Πόσοι! προσμένουν Σένα στὸ κρεββάτι,
σὲ Σένα βάζουν ὅλα τους τὰ θάρρη
νὰ εἰποῦν τὰ χεῖλη σου εὐλογία καὶ χάρη·
«Ἄρον τὸν κρεββατόν σου· περιπάτει!»

Σ' ἓνα ψυχρὸ κρεββάτι χειρουργεῖον
ἀκοῦς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ ἀρχαίου Ἁγίου
ποῦ νειάτα καὶ ζωὴ σὲ ἀρρώστους δίνει.

Σὲ μιὰ ψυχρὴ τοῦ χειρουργεῖου κλίνη
ἴσως καὶ νὰ ᾶσαι—ποιὸς τὸ ξέρει;—
κάποιου Θεοῦ τὸ εὐλογημένο χέρι.

ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΜΟΥ

Πιὸ ἀγαπημένος μοῦ εἶστε ἀπ' τὸν πατέρα.
Σὲ λόγια ἀπλὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω
τὸ πῶς σᾶς ἀγαπῶ γιὰ νὰ χωρέσω.
Πιὸ ἀγαπημένος μοῦ εἶστε ἀπ' τὴ μητέρα'

Σὲ σᾶς τὴ λευτεριά καὶ τὸν ἀέρα,
ὕγεια, ὠμορφιά, ζωὴ χρωστάω καὶ μέσο
δὲν βρῖσκω εὐγνωμοσύνης καὶ θὰ πέσω
μπροστά σας ν' ἀσπαστῶ τὴν ἄγια χέρα.

Τὸ χέρι τοῦ θαμάτου πὸν παιγνίδι
εἶνε γι' αὐτὸ τὸ μαγικὸ λεπίδι
καὶ φίλτρο μυστικὸ τῆς ἀνθρωπότης.
Τὸ χέρι πὸν μοῦ ἐχάρισε τῆς νιότης
στὴν ὄψη μου τὰ ρόδα τὰ χαμένα
τ' ἀτίμητα, στολίδια ζηλεμένα.

Η ΑΔΕΛΦΗ

Στὸ καθήκον τρελλὰ ἀφοσιωμένη,
ἄντρας στὸ νοῦ, καρδιά παιδιοῦ καὶ μόνο
σκιά ἀπὸ τὴ «Γυναῖκα» πικραμένη,
τοῦ ἀρρώστου της μοιράζεται τὸν πόνο.

Στὸ προσκεφάλι του πιστὰ γυρμένη,
περνᾷ μ' αὐτὸν τῆς ἀγωνίας τὸ χρόνο
Παίξει, γελαῖ· κι' αὐτὴ εἶνε γελασμένη.
Πονᾷ· πονοῦν κι' οἱ δύο τους ἕνα πόνο,

Νεῦρα, ντροπὴ καὶ σάρκα ἔχει νεκρώσει·
τὸν Ἔρωτα, μ' ἀγάπη, ἔχει μερώσει·
τὸν πόθο δὲν ἀφίνει νὰ θεριέψη.

Βλέπει τ' ἀντρίκια κάλλη—κακὴ σκέψη
κειὸς ποὺ ἤθελε βάλλει στὸ μυαλό του
καταραμένους νᾶνε ἀπ' τὸ Θεό του.

ΜΟΡΦΙΝΗ!

Εἶσαι ὁ γλυκός, Μορφίνη!, θάνατός μου·
εἶσαι στίς δόλιες μου νυχτιές ἐκείνη
πού τὸ φιλι τὸ νεκρικό μου ἀφίνει
σάν μάννα καὶ ξεχνῶ τοῦ ἐπάνω κόσμου.

Πόσες φορές δὲν ἀναψες ἐμπρός μου
καντήλι λησμονιάς πού τρεμοσβύνει
ὡσάν φτηνὸ κερί στὴ νεκροκλίνη
καὶ μέσα στὸ σκοτάδι εἶδα τὸ φῶς μου!

Σὰν ψεύτικος Μορφέας ἀργοκλείνεις
τὰ μάτια αὐτὰ πού λέν: τὸν ὕπνο θέμε.
Πονῶ καὶ στὰ φιλιὰ σου ξεγελιέμαι.

Εἶνε φιλιὰ πού ρόδα ἔχουν μαδήσει
στὴν ὄψη μου—τῆς γῆς τὸ χρῶμα χύσει
:τὴ θλιβερὴ σφραγίδα τῆς μορφίνης.

ΜΟΛΥΒΕΝΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Μιά σφαῖρα πὸν θὰ μ' ἔριχνε στὸ χῶμα
γίνηκε μολυβένιο δαχτυλίδι,
καλή μου, στοῦ ἔρωτά μας τὸ παιγνίδι
τὰ χεῖλη μας πὸν ἔμάθαν στόμα—στόμα,

Μὲ βοῆκες ν' ἀνασαιῖνω ἄθλιο πτῶμα,
τοῦ πόνου νὰ μὲ ζώνη τὸ ἄγριο φίδι,
τὶς σάρκες μου νὰ σκίζῃ τὸ λεπίδι·
μοῦ ἔγινες ἀδερφή καὶ νοσοκόμα.

Τὴ σφαῖρα πὸν μὲ λάβωσε θὰ λυώσω·
στὸ χροусаφὸ θὰ πάω νὰ τὴ δώσω,
ραβῶνα ἀπ' τὸ μολύβι της νὰ γίνῃ!

Κατάστηθα μὲ πῆρε κι' εἶχε μείνει
ἐδῶ στὰ στήθη μου βαθεῖα χωσμένη,
μὲς στῆς καρδιᾶς μου τὸ αἷμα βουτηγμένη.

ΛΙΤΟΤΗ

Ὁ Ἀθλητισμὸς ἐγκράτεια μᾶς μαθαίνει,
τῆς σάρκας προσταγὲς νὰ μὴν ἀκοῦμε
τὸ γεννητήσιον ἔνστιχτο σωπαίνει
τὴ στιγμὴ ποῦ σ' Αὐτὸν θ' ἀφιερωθοῦμε.

«Σεξουαλισμὸς» γιὰ μᾶς μιὰ λέξη ξένη
καὶ δὲν ξέρομε μήτε νὰ τὴν ποῦμε·
ἡ ψυχὴ μας ἀκέρια εἶνε δοσμένη
στὸ ὄραϊο τὸ Ἰδανικό, ποὺ κυνηγοῦμε.

Στὴν Ἀγάπη καὶ στὸν Πόθο μας χτυπάμε
τῶν αἰσθήσεων κατάμουτρα τὴν πόρτα,
καὶ σὰν ζητιᾶνοι μένομε στὸ δρόμο.

Τοῦ Μοναχοῦ καὶ μεῖς τὴ ζωὴ περνᾶμε,
ποὺ στὸ κελί του ζεῖ λιτὰ μὲ χόρτα·
κάποιο σταυρὸ σηκώνουμε στὸν ὄμο.

ΟΥΤΕ ΤΣΙΜΠΙΑ

Ήταν ἀθλητὴς ἀνίκητος,
ἦταν νικητὴς παντοῦ·
ναὶ παντοῦ· στὴ ζωὴ, στὸν ἔρωτα.
Κι' εἶχε πάντοτε ἓνα «ἀτοῦ».

Μὰ ὁ Μικρὸς ὁ Θεὸς τὸν φύλαξε...
στὴν καρδιά του τὸν τσιμπᾷ·
καὶ νὰ τώρα δὰ πὺν ὁ «ἀνίκητος»
ἐνίκηθη κι' ἀγαπᾷ.

Καὶ στὸ νικητὴ του ὁ αἰχμάλωτος
τρέχει βιαστικὰ νὰ πῆ:
— «Μιὰ μεγάλη νίκη ἐκέρδισες.»
δίχως διόλου γὰ ντραπῆ.

Μὰ ὁ Μικρὸς ὁ Θεὸς ἀπάντησε:
— «Ἄν ἑνὸς παιδιοῦ ἡ τσιμπιά
εἶνε νίκη μεγαλόπρεπη,
οἱ δικές σου οὔτε τσιμπιά, .»

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΗ

Μ' ἔχεις δεῖ, ἀγαπούλα μου,
νικητὴ στὸ στίβο,
κι' ἀπ' τῆς νίκης τὸ ἔπαθλο
πάντα—δὲν σιὸ κρύβω—
τῆς ἀγάπης τὸ ἔπαθλο
τὸ ὄριο προτιμοῦσα·
πὸ πολὺ ἀπ' τὴ δόξα μου
σένανε ἀγαποῦσα.

Μὰ θὰ δεῖς καὶ κάποτες
ἄλλο νικητὴ...
Κάποια μέρα γίνεται
νάμαι νικημένος,
καὶ πολὺ τὸ σκέφτομαι...
Νὰ σοῦ πῶ γιατί;
Μήπως πιά δὲ θάμουννα
τὸ ἴδιο ἀγαπημένος.

Μὴ ντροπὴ εἶνε, ἀγάπη μου,
τὸ νὰ νικηθῆς;
Κύκλος εἶνε ἡ μοίρα μας,
κι' ἔτσι μᾶς τὰ φέρει·
ἂν νικώμουν θάθελα
νὰ τὸ θυμηθῆς,
σᾶν παληὰ νὰ μοῦ ἔσφιγγες
δυνατὰ τὸ χέρι.

ΩΡΑΙΟΠΑΘΕΙΑ

Φήμη ἐγὼ δὲ θέλω, καὶ νὰ δοξαστῶ
μῆτε καὶ τὸ χρῆμα.

ᾠ, μονάχα θέλω: τοῦτο τὸ κορμὶ
νᾶχη ὠραία γραμμὴ.

Ἄτσαλένιο νᾶνε δυνατό, μεστὸ
καὶ μ᾽ ἀντρίκιο βῆμα.

Ζάλο σᾶν μολύβι κι᾽ ἔλαφρὸ σᾶ ἀφρός!
ᾠποιος ἔχει τέτοιο, θᾶνε καὶ γερός!

Σᾶν βουνίσιο ἀγέρι, κι᾽ ὄχι σᾶ νοτιᾶς
νᾶμαι πάντα θέλω.

Εἶνε σᾶν χουσαφί καθαρὸ ἢ ὁμορφιά
κι᾽ εἶνε χρῆμα ἢ υγιεία.

Μὲς στὸ φέγγος μόνο μιᾶς γοργῆς ματιᾶς
βλέπω τ᾽ ὄρωσ μέλλο.

Βλέπω ποῦ μὲ φέρνει τὸ στενὸ στρατὶ
τοῦ σεμνοῦ ἀθλητῆ.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΤΗ ΝΙΚΗ

Μόλις απ' τὸ γήπεδο τοῦ μπόλ
στὸ φτωχικό μου βρέθηκα δωμάτιο,
ὑστερα ἀπὸ τὴν πρώτη μου τὴ νίκη...
Ξανάδα μὲ τὴ σκέψη,
μὲ τὸ μυαλό,
ἓνα γερὸ
καὶ τεχνικὸ παιγνίδι,
ποῦ ξετυλίσσονταν ἐκεῖ,
μ' ὑπομονή,
στὸ χῶρο τοῦ γηπέδου...
Καὶ ξανάδα μὲ τὴ σκέψη
πληθὸς ποῦ ζητωκραύγαζε
(Μὴν ἦταν φαντασία;)
στοῦ παιγνιδιοῦ τὰ τέλητα...
Κι' εἶμουνα δοξασμένος!
ψέμματα;
"Ἡ μίπως (ψέμμα! ψέμμα!)
πῆρα τὴ νίκη, ὄχι προσοδεύοντας στὸ μπόλ,
μόνο ἐπειδὴ πολὺ τὴν πόθησα!

.....
Εἶδα τῆς νίκης μου τὸ γκόλ,
ἀ τὸ καινούργιαν ὄψη...

ΟΝΕΙΡΑ

Ὅνειρα τοῦ νεαροῦ ἀθλητῆ
πολυμακαρισμένα!

Εἶστε: πανιά, στὴ θάλασσα,
ἀπ' τ' ἀγέρι ἀνεμισμένα,
σὲ πέλαος ποθοπλάνταχτο
τῆς νιότης, καὶ μ' ἀγέρι
τὴν πνοή τὴν πρωτοεφηβική,
μὲ πρύμνα γι' ἄλλα μέρη.

Γαλέρες εἶστε σεῖς τοῦ νοῦ.

Σ' ὄνειρεμένα μάκρη
αὐτῆς μου τῆς φτωχῆς ψυχῆς
τῆς δίνετε μὴν ἄκρη.

Κι' ἐντός μου ξανασταίνετε
παληῆς πολὺ ἐποχές...

Τὶ ἱππόδρομοι, ἀγωνίσματα,
Ὀλυμπιάδες! Ἄκου ἰαχές!

Δὲς γκιόστρες χιλιοκύκλωτες
καὶ λάμπες κονταριῶν,
ματιές, σ' ἄν ἀστροπέλεκα,
ὠραίων παληκαριῶν.

Ὅπου κι' ἂν ἀρμενίζετε
πετάμενα ὄνειρά μου,
ἀρχαῖες Ἑλλάδες κι' ἐποχές
σεῖς φέρνετε σιμά μου...

ΜΟΥΖΙΚΟΣ

Εἶταν μοιραῖο ἡ σύγκρουση νὰ γίνῃ
γιὰ τὸ κυριαρχημά σου, ἀπλὲ μουζικε·
κάτι ἀνθρώπινο μέσα σου εἶχε μείνει,
μὰ βγῆκε, γιατί τόθελες καὶ βγῆκε.

Κι' ἂν ἡ φύση σου ἡ σκλάβα σὲ διευτύνει,
ἡ περφάνεια ποὺ μὲς στὸ νοῦ σου μπῆκε
γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ ταπεινωσύνη
ποὺ ἔδειχνες στὸν ἀφέντη δὲν σοῦ ἀνῆκε.

Δὲν μιάζεις πιά τῆς τροῖκας τὰ μεγέγρια
ποὺ ὡς τὴ στερνὴ προοῦλα τοὺς δουλέυαν
στὰ γλέντια τοῦ κυρίου, στὰ πανηγύρια,

καὶ ποὺ τ' ἀνακουφοῦσε νὰ πεθάνουν
μὲς στὰ λουριά, κι' ἄς πλήγιαζαν, κι' ἄς ρέυαν,
μὴ θέλοντας ἄζάτι νὰ τὰ κάνουν.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΑΤΥΡΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΜΑ

ΣΤΟ ΣΚΟΛΕΙΟ

—Τὶ καλεῖται «πατρίς», Κουτεντιάδῃ;
—Πατρίς, Κύριε Δάσκαλε, καλεῖται
(λέει ὁ μικρός, καὶ τὸ Δάσκαλο μιμεῖται,
ὡς τῶχει σημειωμένο στὸ τετράδι)
ἡ μεγάλη μας κι' ἔνδοξος μητέρα·
τῆς Πατρίδος δὲν ὑπάρχει τιμιώτερον
προῶγμα, διὰ τὸν πολίτην, κι' ἔνδοξότερον.
Γι' αὐτὴν θὰ σκοτωθοῦμε μιὰν ἡμέρα.
—Μπράβο, Κουτεντιάδῃ· λίαν καλῶς.
Καὶ τὸ «Ἄριστα» τ' ἀξίζεις ἀσφαλῶς·
μὰ ἂν σοῦβαζα βαθμὸ τὸν πῶς μεγάλο...
στὸν ἑαυτό μου τὶ θάπρεπε νὰ βάλω;

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Μὲς στὸ βαθὺ τὸ πρόχωμα, στοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς,
ἓνα κορμί—τὶ ἀσήμαντο!—, κάποιο ἀπὸ τὰ πολλὰ
—μαζὺ καὶ γιὸς καὶ σύζυγος, πατέρας κι' ἀδερφὸς—
στὸ γράμμα τὸ ἀνορθόγραφο τὰ μάτια του κολᾶ.

Σὲ μιὰ σειρὰ σηκώνεται καὶ βγάζει μιὰ κραυγὴ
ἢ σκέψη του σὰν πέταξε κι' ἔφτασε στὸ χωριὸ
καὶ σὰν σκιὰ τοῦ ἔφάνηκε πὼς πέρασε ἀπ' τὴ Γῆ
ὁ Θάνατος κι' ὁ Πόλεμος, σ' ἓνα ἄλογο κι' οἱ δύο.

Εἶδε, θαμπά, νὰ κάθεται στὴ σέλα του ἡ Πατρίδα
καὶ στὰ καπούλια τ' ἄλογου τοῦ ἀνθρώπου ὁ σκελετός,
εἶδε στὴ γῆ πὼς ἔμεινε μονάχα μιὰ ἀτζουκνίδα
καὶ πάνω ἀπὸ τὰ πτώματα νὰ τρέχει ἓνας στρατός.

Κι' αἴφνης μὲ μιᾶς νὰ στηλωθῆ ἡ στὰ πσιινὰ ποδιάρια
τὸ ἄλογο σὰν ἀντίκρουσε μέσα στὸ λυκανγὲς
κάποιο «καπνὸ ἀποθρόσκοντα» καὶ λιγοστὰ χορτάρια
(τὶ πράσινο κι' εἰρηνικὸ γέλιο!) πὰ στὶς πλαγιές.

Καὶ σὰν τὸ φῶς ἀπλώθηκε μ' ἀνάλαφρον ἀγέρι
τὸ ἄλογο πιά νὰ θαμπωθῆ στὴν τόσην ὁμορφίᾳ
καὶ μ' ἄγριο χρομέτισμα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ μέρη
ποῦ ἔμενε ἀκόμη ἀρήμωτη τὸ σύμβολο—ἡ ἑλλά.

Μὰ ἐνῶ, ἔβλεπε πὼς πέταγε στὰ ἐκεῖ ἓνα περιστέρι
ὡσὰν αὐτὸ ποῦ ἐκόμισε στὸ Νῶε τὸ κλαδί
κι' ἀπλώθη τοῦ σκοποῦ βαρὺ στὸν ὦμο του τὸ χέρι
...ἀπ' τὴ χαρὰ σωριάστηκε τρελλὸ πιά τὸ παιδί.

ΠΡΩΪ

ΠρωΪ, χαράματα· κανείς διαβάτης·
τὸ γλυκὸ τῷ πρωγιῶν τὸν ὕπνο πλάι
παίρνουν τ' ἀφεντικά, γι' αὐτὰ ξυπνάει
τὸ κάρο, ἢ δούλα, ἢ σκούπα, κάθε ἔργατης.

Βρωμάει στὸ ρεῖθρο ἀκόμη ὁ ψόφιος γάτης,
περνάει μετὰ τὸ κάρο καὶ χτυπάει
τὰ «χέρια» ὁ σκουπιδιάρης καὶ τοῦ πάει
μὲ χαμογέλιο ἢ δούλα τὰ δικά της.

Τοῦ ἐργοστασίου μακρὰ σφηνάει ἢ σειρήνα,
μὲ κέφι τὴ δουλειά της πιάνει ἢ ἄξινα,
τριζούν—χτυποῦν στὸ δρόμο τὰ δειὰ κάρα.

Ὁ δουλευτὴς μὲ βιάση καὶ τρομάρα
πάει στὴ δουλειά—μὴν ἄργησε φοβᾶται—,
καὶ κεῖ ψηλὰ τὸ ἀφεντικὸ κοιμᾶται.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἄπ' τὸ μελάνι λερωμένα χέρια
στὸ συνθετήρι σφίγγουν τὰ ψηφία,
ποὺ τὴν ἀνθρώπινη σκορποῦν σοφία
γύρω, σὰν λαμπερῆς βραδυᾶς ἀστέρια.

Χειμῶνες κι' ἄν περνᾶνε ἢ καλοκαίρια,
τὰ ἀνήλιαγα βογκοῦν τυπογραφεῖα
(ἕλη σωρὸς ἐπάνω στὰ γραφεῖα),
λυώνουν κορμιὰ γλωμὰ σὰν ἀγιοκέρια.

Κι' ἐνῶ θαρεῖς πῶς πάντα θὰ δουλεύουν
κι' ἀτέλειωτο τραβήξαν μονοπάτι,
στῆς χέρας καὶ στῆς πέννας τὸν ἐργάτη

τὸ «αὔριο» ἐσὺ—ἡ θρησκεία ποὺ πιστεύουν
ψυχὰς σφυροκοπάεις ἀπὸ ἀτσάλι
μὲ τὸ σφυρὶ ποὺ θέριεψεν ἡ Πάλλη.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ

Δεσμῶτες λεύτεροι πού δὲν γεράζουν
χάνουν τὴ ζήση τους πάνω στὴν ἦβη
ἀπ' τὸ ἀντιμόνιο καὶ τὸ μολύβι
πού τὰ κορμὰ σιγὰ δηλητηριάζουν.

Χωρὶς νὰ βλέπουν ἥλιό ἐκεῖ παθιάζουν
ὄρθὸς στὴν «κάσα», του καθεὶς νὰ σκύβη
καὶ μπρὸς του τὰ «σπιτόπουλα» σὰν κύβη
μὲ χόρας δίκαιης τὰ σπῖτια μοιάζουν.

Στάζει θερμότατο αἷμα τὸ φλεμόνι
ἀπ' τὶς πληγὲς πού ἀνοίγει τὸ ἀντιμόνι,
βῆχας μὲ σάλιο συγκλονίει τὰ στήθια

προφέροντας μιὰν ἀπότην ἀλήθεια:
ψαρόβαρκες πὼς εἶνέ μὲ τὰ δίχτυα
τὰ τραγικὰ τοῦ σκλάβου μερονύχτια.

ΓΡΟΘΙΕΣ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

Χτύπησε, Ἀλήθεια, λεύτερα
τὸν Τοῖχο κι' ἄς πληγώσῃς
τὸ χέρι σου, καὶ πότισε
μὲ τὸ αἷμα σου τὴ γῆ·
μὲ τίς «γροθιές» π' ἀδιάκοπα
«στὸν τοῖχο» θὲ νὰ δώσης,
θὰ σωριαστῇ κατάχαμα
ὁ τοῖχος μιὰν αὐγή.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ...

I

Τὰ χρόνια ἐκεῖνα ποῦ ἐγεννήθηκε ὁ Χριστὸς
ἐξοῦσε κάποιος στὰ Ἱεροσόλυμα Συμεὼν:
πολίτης ἅγιος, δίκαιος, ἄκακος, μὲν ὅμι
καὶ τὸ Μεσσία, σᾶ ὄβρηός, περιμένε κι' αὐτός.
Πὼς δὲν θὰ πέθαινε στὸν ὕπνο του εἶχε δεῖ
ἂν δὲν τὸν δεῖ·

— Δὲ κάνει νὰ μὴ γεννηθεῖ,
στὸν κόσμῳ νὰ τ' ἀποφασίσει νὰ μὴ ρθεῖ.

Καὶ γέρος, εἶταν... Κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ μαδεῖ...

Γεννήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ πᾶν τὰ χωράτ'...
Τὸ θεῖο παιδί ἀγκαλιάζει μὲ πολλὰ φιλιὰ
καὶ δείχνοντας τὰ κάτασπρά του τὰ μαλλιὰ
τὸ Θεὸ δοξάζει λέγοντας τὰ λόγια αὐτά:

«Τώρα ἄς τὸν πάρεις τὸ δοῦλο σου Θεέ μου
εἰρηνικά καθὼς ἔτσι τοῦ ἔχεις τάξει
γιατὶ ἀντικρύσαν τὰ μάτια μου τὸ ΣΩΣΜΑ
ποῦ προετοίμασες μπροστὰ σὲ κάθε λαό,
σωστὸ Φῶς γιὰ τῶν ἐθνῶ τὸ φωτισμὸ
καὶ γιὰ «δόξα τοῦ λαοῦ Σου Ἰσραήλ».

II

Καὶ φτάζαν χρόνια, ποῦ κρυάορησαν οἱ «Ἄστοι»
καὶ νὰ! μιλιούνια ζοῦν στὸν κόσμο μας Συμεὼν:
ἀργαῖτες ἄξιοι, βλάκες, θύματα ἢ μὲν ὅμι
καὶ περιμένουν τὸ Ξεσκλάβωμα κι' αὐτοί.
Νὰ μὴ πεθάνουν τὴν Ἰδέα παρακαλοῦν
ἄν δὲ τὸ δοῦν·

—Δὲ γίνεται νὰ μὴ γενεῖ
στὸν κόσμον ὄλον ἢ Ἐπανάσταση ἢ τρανί.

Σ' αὐτὴ τὴ σκέψη καὶ τ' αὐτιά τους πὰ γελοῦν...

* *

Κι' αὐτὸ θὰ γίνει—Θὰ σωθοῦν τὰ χωρατά...
Τὴ Νέα τους Πίστη θ' ἀγκαλιάσουν μὲ στοργή
(Στὸν κόσμο τοῦτο ὡραῖο εἶνε κάθε τι ποῦ ἀργεῖ)
καὶ στὸ νεκρὸ Ἀρχηγὸ θὰ ποῦν τὰ λόγια αὐτά:

«Τώρα ναὶ ἄς ἀναπαντοῦμε πὰ κοντά Σου
εἰρηνικά· τὸ πεθύμησε ἡ ψυχὴ μας
γιατὶ ἀντικρύσαν τὰ μάτια μας τὸ ΣΩΣΜΑ
ποῦ προετοίμασες στὶς μέλλουσες γενιές,
σωστὸ Φῶς γιὰ τῶν τυφλῶ τὸ φωτισμὸ
καὶ γιὰ δόξα τοῦ λαοῦ Σου τοῦ πιστοῦ.
Τώρα μόνο τὰ παιδιά μας ἄς χαροῦνε·
αὐτὰ τὰ μάτια πολλὰ εἶδαν· μᾶς ἀρκοῦνε».

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ—ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἰερουσαλήμ, Ἰερουσαλήμ, πού τοὺς Προφῆτες
 σκοτώνεις σὺ, καὶ τοὺς γιὰ σένα Ἀποσταλμένους
 νὰ δῶς τοιγύρω μου ζητοῦσα μαζεμένους
 τὰ παιδιὰ σου, τοὺς ἀγαθοὺς τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ὅπως φυλάσσει τὸ πουλὶ μὲ τὰ φτερά του
 τὴ μονάκριβη τὴ φωλιά του ἀπ' τὰ γεράκια
 ἔτσι κι' αὐτοὺς ἐγὼ σὶ ἀπέταγα πουλάκια
 τοὺς ἐσκέπαζα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου.

Μὰ αὐτοὶ δὲ θέλουνε, δὲ βλέπουν, δὲ πιστεύουν
 θάμνη λίγος καιρὸ κοντὰ τους, κι' ἕνα βράδυ
 θὰ φύγω πάλι, γιὰτὶ οἱ ἀνθρώποι τὸ σκοτάδι,
 ἀντὶς γιὰ τὸ φῶς πού τοὺς φέρνω ἐγὼ, γυρεύουν.

ΤΟ ΤΡΟΠΑΡΙ ΤΗΣ ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ

Κύριε, ἡ γυναῖκα πὺν ἔπεσε σὲ κρίματα πολλὰ,
μὲ μυροφόρας φορεσιά, ἡ γυναῖκα τῆς ντροπῆς
σοῦ φέρνει μῦρα μ' ὄδυρμούς, προτοῦ στὸν τάφο μπεῖς,
γιατὶ μὲς στὴν καρδούλα της ἡ θεοῖη σου μιλά.

Καὶ λέει: «Ὁϊμένα! Μέσα μου, μὲς στὸ εἶνεμον βαθεῖα
νιώθω μιὰ ἀφέγγαρη νυχτιά, μιὰ νύχτα σκοτεινή·
εἶνε ἡ παράφορή μου ὄρμη (πόσο μὲ τυραννεῖ!),
ὁ ἁμαρτωλὸς μου ὁ ἔρωτας (Τὸν νιώθω σὰν φωτιά)».

Ἐσὺ πὺν ἀπὸ τὰ πέλαγα σηκώνεις τὰ νερά,
κι' ὑψώνεις νέφαλα ἀπ' αὐτὰ στὸν οὐρανὸ ψηλά,
τὸ δάκρυ μου τὸ φλογερό, π' ἀφίνω νὰ κυλᾷ,
πάρε το, καὶ τὰ μάτια μου, σὰν φλέγα, πλημμυρᾷ.

Ἐσὺ πὺν ἑκαταδέχτηκες κι' ἐγύραν οἱ Οὐρανοὶ
στὴ γῆς, μὲ γέννα ἀνείπωτη, κι' ἄφραστο ἀναθρεμό,
γῦρε σὲ μένα πὺν βαθὺν βγάξει ἀναστεναμὸ
ἡ δόλια μου ἡ καρδιά, πὺν μὲ πονεῖ.

Ἦ, πάρε, Ἐσὺ Ἐναμάρτητε, τῆς πόρνης τὸ φιλί·
στ' ἀμόλυντα τὰ πόδια Σου θὰ πέσω, καὶ φιλιὰ
θὰ τὰ γιομίσω...κι' ὕστερα τὰ πλούσια μου μαλλιὰ
ξεπλέκω καὶ σφουγγίζω τα μ' αὐτὰ ἡ ἁμαρτωλῆ.

Στὰ πόδια Σου, Ἐναμάρτητε, τῆς πόρνης τὸ φιλί·
φοβήθηκε—καὶ κρύφτηκεν—ἡ Εὔα τὸ δειλινὸ
τὸ ζᾶλο τους σὰν ἄκουσε (τὶ ζᾶλο σιγανό!),
ἐπάνω στῆς Παράδεισος τὸ πράσινο χαλί.

Σωτήρα, ψυχοσώστη μου, δὲ βρίσκεται κανεῖς
τὰ κρίματά μου τὰ πολλὰ νὰ ξεδιαλύνη—Ποῖος;
μήτε κανεῖς τὴν ἄβυσσο τῆς κρίσης Σου· εἶσαι Θεός·
τὴ σκλάβά σου, πολυεύσπλαχνε, μὴ τὴν καταφρονεῖς.

ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ

ΜΑΓΔΑ—ΙΟΥΔΑΣ

“Όταν ἡ Ἐμαρτωλή—Νὰ στοχαστῆς—
Τοῦ πρόσφερε τὸ μύρο καὶ τὰ πάντα,
μὰ τὰ Ἄργύρια ἐσυμφώνηγε τὰ τριάντα
μὲ παράνομους τότε ὁ Μαθητής.

Ἐκεῖνος, σὰν Αὐτή—Τὶ θεία στιγμὴ!—
χύνοντας τὸ πολύτιμο χαιρόταν,
νὰ πουλήσῃ τὸ Ἄτιμητο βιαζόταν,
σὰ Ὀβρηὸς νὰ παζαριάσῃ τὴν τιμὴ.

Στὴν τάξῃ μπαίνει Αὐτὸς τῶν προδοτῶν.
Γνωρίζει Αὐτὴ τὸν Κύριο καὶ Δεσπότη.
Χωρίζεται γιὰ πάντα αὐτὸς ἀπ’ ὅ,τι
ἀχώριστα τὸν ἔνωσε μ’ Αὐτόν.

Αὐτὴ ἀλυσίδες σποῦσε τῆς σκλαβιάς
κι’ ἀπ’ τὴν ἀκολασία λευτερωνόταν·
μὰ, δοῦλος, σκλάβος, ὁ Ἰούδας ἐγινόταν,
καὶ τοῦ ὄχτροῦ τοῦ Δασκάλου του ὁ ραγιαῦς.

ΠΟΙΟΣ ΣΕ ΤΡΟΠΟΣ;...

Ἰούδα, τί νὰ σ' ἔκανε προδότης νὰ γενῆς
γιὰ τὸ Σωτῆρα τὸ Χριστό; Μὴ σ' ἄν τοὺς Ἀποστόλους
τοὺς ἄλλους—πὲς—δὲν εἴσουνα καὶ σὺ ἕνας μαθητής,
καὶ τὸ ἴδιο πάντα ὁ Δάσκαλος μὴ δὲν σ' εἶχεν ὄλους;

Μὴ τάχα καὶ μοιράστηκε τὸ δεῖπνο Του μ' αὐτοὺς
κι' ἀπ' τὸ φτωχὸ τραπέζι Του σ' ἔδιωξε, μόνο ἔσένα;
Σοῦ στέρησε τὸ χάρισμα νὰ γιένης τοὺς θνητούς;
Δὲν σοῦχει, ὡς καὶ τῶν ἄλλωνε, τὰ πόδια σου πλυμένα;

Πόσα καλὰ δὲν σοῦκανε καὶ σὺ τὰ λησμονᾶς!
"Ὅμως χτυπιέται ἡ γνώμη σου κι' ἡ ἀχαρισιά σου ἀκόμα,
γιατὶ Θεός σου ἐγένηκε μονάχα ὁ Μαμωνᾶς,
μὰ εἶνε τοῦ Ἰησοῦ ἡ μακροθυμιὰ στοῦ καθενὸς τὸ στόμα.

Τὴ σπλαχνικότη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ Μακροθυμιὰ
ποῦ αἰῶνες τώρα ὁ κόσμος μας δὲν πάνει νὰ κηρύσσει
οὔτε χρωστήρας βρέθηκε, μήτε γραφὴ καμμιὰ
μὲ λέξεις καὶ μὲ χρώματα πιστὰ νὰ ζωγραφίσῃ

ΡΑΘΥΜΗ ΕΙΝΕ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ...

Ράθυμη είνε ή ψυχή μου, και νά! γύσταξα,
και πέρασαν αγύριστα οί καιροί,
πού μέσα στην ψυχή μου πάντα έφύλαγα
της αρετής μου τό ασβυστο κερύ

Μέ τις μωρές παρθένες σήμερα έμοιασα
κι' ό ρεμβασιμός με πιάνει στη δουλειά
κι' όνειρουμε τα χρόνια πού δέ ρέμβαιζα,
τά χρόνια τά πανώρηα, τά παληά.

Θεέ μου, για με, μήν κλείσης μες στα σπλάχνα Σου
την ορθάνοιχτη πύλη του οικτιρμοϋ,
εκείνη π' οδηγάει τον αλύτρωτο
μιά μέρα στο στρατι του λυτρωμοϋ.

Τόν ύπνο μόνο διώξε από τά μάτια μου
και κάνε με ξανά να σηκωθώ,
τη νύστα να τινάξω πιά απ' επάνω μου
κι' ανάμεσα στους ξύπνιους να βρεθώ.

Μάζεψε, στις παρθένες πλάι τις φρόνιμες,
τις μωρές που ζητοϋν ένα οδηγό
και κλείσε με και μένα στον νυμφώνα Σου
αφοϋ «μωρά παρθένα» είμαι κι' εγώ.

Στό Νυμφώνα Σου αδιάκοπα γιορτάζουνε
καθώς γυρνά ασταμάτητα ό τροχός.
Στό Νυμφώνα Σου μέσα πάντα ακούγεται
μιας γιορτής καθαρότατος ό άχός.

ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

I

Ὁ Νυμφίος μεσάνυχτα περνᾶ...
Μὴ σὲ πάρει, ψυχήμε, ὕπνος βαθύς·
στὴ Βασιλεία Του πρέπει νὰ βρεθεῖς,
γὰ νὰ μὴ στὴν ἀγκάλῃ τοῦ θανά-
του δοθεῖς.

II

Ὁ Νυμφίος μεσάνυχτα περνᾶ...
Χαρὰ σ' αὐτὸν ποὺ ὁ Κύριος θὰ τὸν βρεῖ,
καὶ κρίμα πάλε σ' ὅποιον δὲν θὰ βρεῖ,
αὐτὴ τὴν ὥρα τοῦ ἐρχομοῦ Του, νὰ
γρηγορεῖ.

III

Ὁ Νυμφίος μεσάνυχτα περνᾶ...
Μὴ σὲ πάρει, ψυχὴ μου, ὕπνος βαθύς·
στὴ Βασιλεία Του πρέπει νὰ βρεθεῖς,
γὰ νὰ μὴ στὴν ἀγκάλῃ τοῦ θανά-
του δοθεῖς.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΕΛΕΙ
ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΟ

Χριστέ ἀναστήσου! Θεέ μου σκόρπιοι ἄς ἦσαν
οἱ ὀχτροί Σου, κι' ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς
ἄς φύγουν' κι' ἂν Ἐσὺ δὲν τοὺς μισεῖς
θυμήσου πὼς ἐκείνοι Σὲ μισῆσαν.

Ἄς λείψουν σ' ἄν καπνὸς ποὺ μεγαλώνει
—σταχτιὰ κολώνα—γιὰ νὰ σκορπιστῇ,
καὶ ἄς λυώσουνε σιγά-σιγά κι' αὐτοὶ
ὡς τὸ κερὶ στὴ φλόγα ἐπάνω λύνει.

Ἔτσι ἄς χαθοῦνε—Πρέπει τους!—ἐκείνοι
ποὺ ἐστάθηκαν στὸν κόσμο ἁμαρτωλοί,
κι' ὅλοι ἄς φραθοῦν οἱ δίκαιοι, γιατί—ἄλλοι!—
αὐτὸ ἀπαιτεῖ νὰ γίνη ἡ Δικαιοσύνη.

Γίνηκε ἡ μέρα αὐτὴ ἀπὸ Σέ, τὸν Κύριο,
νὰ νιώση μιὰ εὐφροσύνη καὶ χαρὰ
ἢ Ἀνθρωπότη κι' αἰσθήματα γερὰ
στοῦ Ἀναστεμοῦ Σου τὸ τρανὸ μυστήριο.

ΛΑΜΠΡΥΚΘΩΜΕΝ ΛΑΟΙ

Τῆς Ἀνάστασης σήμερα εἶνε ἡ μέρα
τοῦ Κυρίου, ἅς καμαρώσουμε οἱ Λαοί,
τὸ πέρασμα ἀπ' τὸν τάφο στὴ ζωὴ,
κι' ἀπ' τὴ ζωὴ στὸν γαλανὸν αἰθέρα.

«Κάτω τῆς σάρκας ὁ ζυγὸς καὶ τὸ ἄχτι»
ψάλτε· ἡ ματιὰ μας καὶ τὸ αὐτὶ στὸ Φῶς,
στοῦ Ἀναστεμοῦ τὸ ἀπρόσιτο τὸ φῶς,
πού λέει τὸ «χαίρετε», στὸ Φῶς πού ἀστράφτει.

Φραίνου Οὐρανέ—Τ' ἀξίζει—, Γῆ ἀναγάλλια
καὶ κάθε σφαῖρα, ἀόρατη ἢ ὄρατή,
κι' αὐτή, ἅς γιορτάσῃ, σήμερα, γιὰ
ἀνέστη ὁ Κύριος, πού χαρὰ εἶνε ἀθάλια.

Πᾶμε, τὸ «ἀθάνατο νερὸ» νὰ βροῦμε,
πού δὲν τρέχει ἀπὸ βράχο, καταγῆς,
μ' ἀπὸ τὴ στέρνα τῆς ἐντάφιας γῆς,
τῆς πέτρας τῆς θεμέλιας, καὶ ὅλοι ἅς ποιοῦμε.

Φῶς, φῶς, στὸν Οὐρανό, στὴ Γῆ, στὸν Ἄδη·
τὸ ἐγεροτήριο Του Ξύπνημα, τὸ ἱερό,
πού τῆς πλάσης θεμέλιο εἶνε γερό,
γιορτᾶστε το, τὰ πλάσματά Του ὁμίδι.

ΛΑΜΠΡΥΝΘΩΜΕΝ ΤΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ

Λαμπρὴ εἶνε σήμερα· ἄς χαροῦμε
στὰ παναγύρια ποῦ θὰ στέσωμε,
σφιχτὰ ν' ἀλληλοαγκαλιαστοῦμε.
Μὲ τὸ: « Ἀδερφοὶ » ἄς χαιρετιχτοῦμε,
κι' ὄχτροι' τὰ πάντα ἄς συχωρέσωμε
καὶ τὸ: « Χριστὸς Ἀνέστη » ἄς ποῦμε.

ΤΗ ΥΠΕΡΜΑΧΩ ΣΤΡΑΤΗΓΩ

Ἀπὸ σένα, τὴν ὑπέρομαχί μας Στρατηγὸ
ἐλυτρώθηκα καὶ τραγούδια ψάλλω νικητήρις,
Θεοτόκε, ἡ ἐφτάλοφη τοῦ Κωσταντίνου ἡ Πόλη ἐγώ·
πάνε τὰ βάσανά μου πιά, Σοῦ στέλνω εὐχαριστήρια.

Ἡ δύναμί σου ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ νικηθῇ·
μιὰ μόνο χάρη ἀκόμη θέλει ἡ πόλη Σου ἀπὸ Σένα:
ἀπ' ὄλους τοὺς κιντύνους ποῦχει νὰ λευτερωθῇ,
γιὰ νὰ σοῦ πῆ ξανά τὸ: « Χαῖρε ἀπάρθενη Παρθένα ».

ΣΤΟΝ ΙΟΥΔΑΝΗ

Στοῦ κορμιοῦ Σου τὸ κάλλος ὁ Ἰορδάνης
χαμηλώνει ἀπὸ φόβο τὰ νερά του
κι' ὁ προδόχος τοῦ λόγου Σου Ἰωάννης
ἀπ' τὸν τρόμο κρατᾷ τὴ χαρὰ του.

Στῆς σάρκας Σου τὸ θάμβος τ' ἀγγελούδια
θαμπώνονται καὶ μέσα στὸ σκοτάδι
οἱ κολασμένοι γράφουνε τραγούδια
στὸ Φῶς ποῦ ἐφώτισε τὰ πάντα ὁμάδι.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Τὸν Ὑπερούσιον σήμερον γεννᾷ ἡ Παρθένου,
τὸν Ἄφταστον σὲ σπῆλιον ἢ γῆν φιλοξενεῖ
καὶ τ' ἀγγελιοῦδιαν κ' ἢ φλογέρα τοῦ ποιμένα
δοξολογοῦνε μ' ἓνα στόμα, μὴ φωνή.

Ἡ προαιώνια σήμερον γεννιέται Πίστη·
νιογέννητο, γὰρ μᾶς, βλέπει τὸ φῶς παιδί.
Ἄνθρωποι μάγοι ὁδοιποροῦν καὶ νᾶ! ἐφωτίστη
τὸ μονοπάτι ἀπὸ τὸ ἀστὲρι ποῦχουν δεῖ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

[Έτσι μίλησε ὁ Ἰωάννης, ὁ γιὸς τοῦ Ζαχαρία, στοὺς παπᾶδες καὶ στοὺς Λευίτες, πού στείλαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουν ποιὸς εἶνε, καὶ πὺ φτάζαν τὴν ὥρα πὺ εἶταν ἕτοιμος νὰ βαπτίσῃ τὸ Χριστὸ κι' ἄλλους στὸν Ἰορδάνη:]

ΙΩΑΝΝΗΣ.—(σᾶ νὰ μονολογοῦσε:) Ἐγὼ εἶμαι
«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ,
Εὐθύνετε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου»,
καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

(Στοὺς παπᾶδες καὶ στοὺς Λευίτες:) Οὔτε
[προφήτης εἶμαι, οὔτε ὁ Χριστός.

«Ἐκεῖνος» πὺ σᾶς εἶπα ἐγώ...

(Τὸν δείχνει:) εἶνε... αὐτός·
αὐτός (:δείχνοντάς τον) πὺ στὸν Ἰορδάνη
[θὰ βαπτίσω...

(Δείχνοντας τὸν ἑαυτὸ του:) Ἄνάξις τὰ
[σανδάλια του νὰ λύσω!

(Πῆρες μιὰ μικρὴ ἀνάτομή, κι' ὕστερα πάλι ξακολούθησε:)

Ἄν καὶ μόλις τὰ τριάντα του πατᾶ,
ξεκίνησε ἀπὸ μένα πρὸ μπροστά·
σᾶν ἀνατέλλουν οἱ διαδόχοι, ἀκόμη
δὲν ἔχουνε στὴ γῆς φανεῖ οἱ προδρόμοι.

(Ξαναπῆρε μιὰ μικρὴ ἀνάσα, καὶ πρόστεσε:)

«Βοῶντος φωνῆ» εἶμαι μὲς στὴν ἔρημιά,
στὸν ἔρχομό μου προφητεῖα καμμιὰ·
«βοῶντος φωνῆ» στὴν ἔρημιά οἱ προδρόμοι·
προσμένουν ἄλλοι ν' ἀνοιχτοῦν οἱ δρόμοι.

(Σταμάτησε ξανά, σᾶ νὰ ὀραματιζόταν κάτι. Μετὰ τὴ λι-
γόμενη αὐτὴ διακοπὴ εἶπε:)

Οἱ προδρόμοι μονάχα μαρτυροῦν
πὼς τὸ πνεῦμα Τουσ πού ἔρχεται θωροῦν.
Καὶ γὰρ τὸ βλέπω· μοιάζει περιστέρι
λευκό· δὲν ἔχει τὸ δικό του ταῖρι.

(Τέλος ἐπανάλαβε:)

Οὔτε προφήτης εἶμαι, οὔτε ὁ Χριστός.
«Ἐκεῖνος» πού σᾶς εἶπα ἐγώ..

(Τὸν ξαναδείχνει:) εἶνε..αὐτός·
αὐτός (:θωπέυοντας στὸ γυμνό του ὄμο τὸ
Χριστό, πού πρόσμενε τὸ βάπτισμά του)
πού στὸν Ἰορδάνη θὰ βαπτίσω...

(Δείχνοντας τὸν ἑαυτό του:) Ἄναξιός τὰ
[σανδάλια του νὰ λύσω!]

(Ὁ Χριστὸς φαινόταν νὰ συμφωνοῦσε μὲ τὸν Ἰωάννη.
Τοῦτο μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πιστέψει διαβάζοντας προσε-
χτικὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ Γραφὴ ὅμως οὔτε λέει οὔτε δίνει
ποθενὰ νὰ νιώσουμε ἂν κατὰλαβαν τὸν Προδρόμο οἱ
παπᾶδες καὶ οἱ Λευῖτες.)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Τὴν Κυριακὴ μὲ λέγαν: «Βλογημένο»,
ποῦ μπῆκα μὲς στὴν πόλῃ θροιαμβικά'
καί—Δευτέρα—σὲ σπίτια φιλικὰ
πρόσμενα τὸ Μεγάλο Πεπρωμένο.

Τὸ γιῶθω πιά τὴν Τρίτῃ: «Θὰ πεθάνω!...»
«Καὶ νὰ! ἔφταξε ἡ στιγμὴ νὰ δοξαστῶ».
Μὲς στὸν ἑαυτό μου πά'ω νὰ ξεχαστῶ
—Τετάρτη—στῶν Ἐλαιῶν τὸ λόφο ἐπάνω.

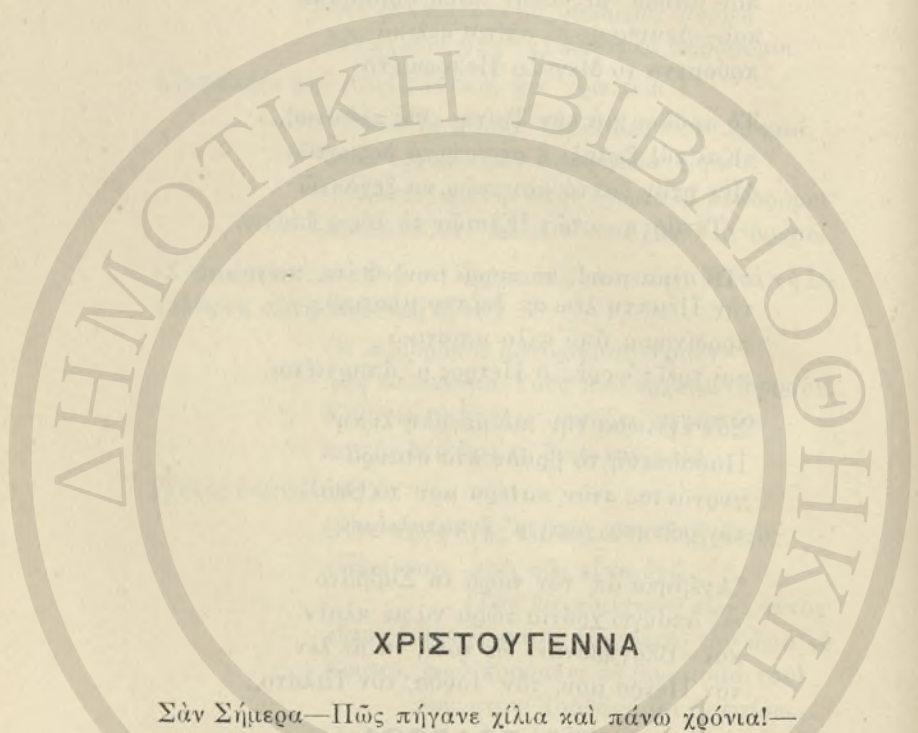
«Τὸ αἷμα μου!, τὸ κορμί μου! Φάτε, πιέτε.»
τὴν Πέμπτῃ λέω σὲ δείπνο μυστικό,
προδίδομαι ἀπὸ φίλο μπιστικό
καὶ τρεῖς φορὲς ὁ Πέτρος μ' ἀπαρνιέται.

Σὰν ἔννιωσα τὴν πιὸ μεγάλη λύπη
Παρασκευὴ τὸ βράδυ στὸ σταυρὸ
γυρνώντας στὸν πατέρα μου τὸ Θεὸ
τὸν ρώτησα γιατί μ' ἐγκαταλείπει.

Ἀνέβηκα ἀπ' τὸν τάφο τὸ Σαββάτο
κι' ἀκούγω χορὸνια τώρα νὰ μὲ κλαῖν
καὶ «Βλογημένο», ὡς τότε, νὰ μὲ λὲν
τὸν Πέτρο μου, τὸν Ἰουδα, τὸν Πιλάτο...

ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

Προχωρεῖ στὸ μοιραῖο Γολγοθᾶ
κι' ἕνα ἄσκέρι μὲ λύσσα ἀκλουθᾶ,
μὰ κανέναν φίλος κοντὰ Του'
τὸ φορτίο Του στὸν ὄμο βαρῶ,
ἀπ' τὸν πόνο θολώνει ἡ ματιὰ του
κι' ὄλο φίλους τριγύρω θωρεῖ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σὰν Σήμερα—Πῶς πήγανε χίλια καὶ πάνω χρόνια!—
μιὰ μάννα, μιὰ μαννούλα ἀπλῆ, νοικοκυρούλα κι' ἀγαθὴ,
κι' αὐτὴ γεννοῦσε ἓνα παιδί, νὰ σταυρωθῆ, ν' ἀνασταθῆ
καὶ μιᾶς Θρησκείας τὸ Σύμβολο γιὰ ν' ἀπομείνη αἰώνια.

Τώρα Παρθένοι στὴν ψυχί, καὶ τῆς ψυχῆς Μητέρες
ἄς βγάλουμε στὸ φῶς καὶ μεῖς κάποιο νιογέννητο Παιδί
Σύμβολο Ἀγάπης νὰ γενῆ στὴν Ἀνθρωπότη, σὰν τὸ δῆ,
καὶ νὰ περνοῦμε ἐδῶ κι' ἔμπρὸς εὐτυχημένες μέρες.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ψαρομάλλη Χρόνε, σβύστο τὸ κερὶ
φύσηξέ το, σβύστο, γιὰ ν' ἀνάψης ἄλλο
τ' ἄλλο πού θὰ φέρη τὸ μικρὸ παιδί
πού ἀγροικᾶς στὴν πόρτα τὸ σιγὸ του ζῆλο.

Σβύστο, στὸ σκοτάδι μέσα τὸ βαθὺ
τὰ παλάτια ἐκεῖνα τὰ ὄνειροπλεγμένα
πού σ' αὐτὸ τὸ χρόνον εἶχαν γκρεμισθεῖ
μὰ στιγμὴ νί: δοῦμε καινούργιοχτισμένα.

Ἴσως σὰν σβυστῆ τὸ παλιὸ κερὶ
νὰ σβυστῆ μαζὺ του καὶ τὸ περασμένο·
Ἴσως ν' ἀνατεῖλλον πρὸ καλοῖ καιροῖ,
τὸ «Νέον Ἔτος» νᾶνε πρὸ μακαρισμένο.

Ἴσως ὅταν ἔρθῃ κι' αὐτηνοῦ ἡ σειρὰ
νὰ σοῦ ποῦμε Χρόνε: «μὴ τὸ σβύσης, ὄχι·
τέτοια φλόγα θά'ταν μιὰ Θεοῦ χαρὰ
νᾶμενεν αἰώνια· μὴ τὸ σβύσης, ὄχι».

ΕΝΩ ΜΠΑΙΝΕΙ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τὸ βῆμα σου τὸ πρῶτο, Νέε μας Χρόνε,
ἄς εἶνε ἡ Εἰρήνη πάνωθε στοὺς Λαοὺς,
οἱ ὄχτροιτες γιὰ νὰ φύγουν πού μᾶς τρῶνε
καὶ κάνουνέ μας ἔξαλους τρελλοὺς.

Διῶξε ἀπὸ μᾶς τὸ Μῖσος κι' ὅλα τ' ἄλλα
Κακά, καὶ τοῦ πολέμου τὴν ἰαχὴ
τὰ εἰρηνοφόρα λούτσινια Ἴντερβάλα
τῆς Τρέλλας κάν' τα εἰρήνη συνεχῆ.

Τὸ δεύτερό σου βῆμα. Νέε μας Χρόνε,
νᾶνε ἡ Εἰρήνη στὸ σπῆτι τὸ μικρὸ,
οἱ ζούλειες γιὰ νὰ φύγουν πού μᾶς τρῶνε
καὶ κάνουν τὸ γλυκὸ ψωμί πικρὸ.

Διῶξε ἀπὸ μᾶς τὴ ζούλεια κι' ὅλα τ' ἄλλα
Κακά, καὶ τῆς διχόνοιας τὴ μαχιά.
Δεῖξε μας Σὺ τὰ Χρήτα τὰ Μεγάλα,
κι' ἄς βροῦμε στὸ παιδί τὴν εὐτυχιά.

Κι' ἀκόμη ἀπὸ τὸ Νέο ζητᾶμε Χρόνο
τὴ Χαρά στὴν Πατρίδα πού μᾶς κλεῖ,
νὰ βασιλέψη στὴν Πατρίδα τῶν... Προγόνω
ὁ Αἰῶνας ὁ Χρυσὸς τοῦ Περικλῆ.

Διῶξε τὰ Μίσση ἀπ' τοὺς Ρωμοὺς καὶ τ' ἄλλα
φιλότιμα, καπρίτσια μας μικρά.
Δεῖξε μας Σὺ τὰ Χρήτα τὰ Μεγάλα,
κι' ἄς βροῦμε στοὺς Ἐαυτοὺς μας τὴ Χαρά.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ

«Ἡ μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη, ματαιότη!»
εἶπε ὁ Ἐκκλησιαστής, πολὺ σοφῶς
«...Ἡ μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη, ματαιότη,
καὶ μάταια εἶνε ὅλα μας!». Πολὺ σοφῶς.

Τοῦ μόχτου ποῦ τὰ κέρδη (ἀναρωτοῦμαι),
τὸ κέρδος τῆς δουλειᾶς τοῦ ἀνθρώπου ποῖ;
κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο ἀνώφελα μοχοῦμε·
τὸ ποτῆρι τὸ πικρὸ γιατί νὰ πιῶ;

Ἡ μιὰ γενιὰ περνᾷ, ἀκλουθώντας ἄλλη
κανένας δὲ προφταίνει νὰ χαρῆ
κι' ὁ κόσμος, αὐτὴ ἡ Γῆς μας ἡ μικρὴ
ἡ ἴδια μὲς στὴν Αἰωνιότη τὴ μεγάλη.

Ὁμορφιᾶς τοῦ Ἥλιου ἢ Ἀνατολῆ κι' ἡ Δύση
μὰ ὁ γῆλιος ἀνατέλλει καὶ βουτᾷ
γιὰ νέα χαρίματα πάει νὰ βουτήση,
χαρίματα πὺ μίταια εἶνε κι' αὐτά.

Πάνω σὲ κυκλωσιὰ γυρνᾷν οἱ ἀνέμοι,
καὶ στὸ βοριᾷ καὶ στὸ νοτιᾷ ὁ καιρὸς
ἀδιάκοπα γυρίζει σὰν ἀνέμη
πότε εἶνε λίβας, πότε παγερός.

Στὴ θάλασσα ὅλα τρέχουν τὰ ποτάμια
μὰ δὲ πληθαίνει ἡ θάλασσα σταλιά
στὶς φλέγες τους τὰ ξαναδίνη ἡ Λάμια
καὶ κείνες στὰ λημέρια τὰ παληά.

Ἔχουν τὰ πράματά μας μάταιο κόπο!
Δὲν θὰ χορτάση, ὅσα κι' ἄν δῆ, ἡματιὰ
(Πῶς νὰ τὸ πῶ μὲ λόγια τῶν ἀνθρώπων;),
καὶ δὲ γεμοῦν, ὅσα κι' ἄν κοῦν, τ' αὐτιά.

Νέο, κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο αὐτό, κανένα!
τ' ὅ,τι συνέβη. . πάλι θὰ συμβῆ,
μελλούμενα εἶνε αὐτὰ τὰ περασμένα
καὶ θάρθη ὅ,τι στὸν κόσμο ἔχει διαβεῖ.

“ΚΑΤΑ,, ΗΣΑΪ’ΑΝ

ΕΛΑΛΗΣΕΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἄκουσατε οὐρανοί! Καὶ γῆ ἀφρουκάσου·
ἐλάλησε ἔτσι ὁ Κύριος-ἡ χαρά σου· :
«Θροφὴ καὶ μποῖ δίνω στὰ παιδιά μου
μὰ ἐκεῖνα φεύγουν ἀπ’ τὴν ἀγκαλιά μου.
Τὸ ἀφεντικό, κι’ αὐτὸ τὸ βῶδι ξέρει
καὶ τοῦ κυρίου του ὁ ὄνος τὸ λιμέρι·
μόνο ὁ λαὸς δὲν ξέρει, καθὼς οἱ ὄνοι·
μόνο ὁ λαός, ἀκόμη, δὲν ἀννιφνει.

Ἄρχίζει ἀπ' τὸ κεφάλι σας ἡ ἀστένεια
κι' εἶνε ἡ καρδιά σας χαύνη, δίχως ἔννοια.

Ἄρρώστεια ἀπ' τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια.

Παντοῦ ἄρρωστοι, σὲ τίποτα γεροί.

Ἔχετε μελανιάσει καὶ βαρεῖ.

Καὶ τὶς πληγές σας κατατρώει ἡ σήψη

κι' ἔχετε τὶς πληγές σας παραλείπει

νὰ σφίξετε, νὰ δέσετε, ν' ἀλείψει

μὲ ρεμέδιο, μὲ φάρμακο ἀλειψή,

καὶ ἔχετε, ζωντανὰ κορμιά, ταφεῖ.

Μιὰ Πόρνη, ἡ Γῆ σας, ἡ πιστή, ἔχει γίνει
καὶ σοφὲς κρίσεις ἔπαψε νὰ δίνῃ.

Μιὰ φορὰ κατοικοῦσε ἡ Δικαιοσύνη,

μὰ τώρα λημεριάζει ἡ κλεφτουργιά.

Ἔχει γίνει τὸ ἀσῆμι σας σκουριά

καὶ νερὸ ἔχει γίνει τὸ κρασί σας.

Καὶ πὰ δὲν σᾶς ἀκοῦνε οἱ Ἄρχοντοί σας.

Νὰ εἶνε κλεφτῶν συντρόφοι τοὺς ἀρέσει

ἀγαποῦνε τὰ δῶρα, τὸ πεσκέσι

τὴν ἀψηλὴ τους δὲν κρατοῦνε θέση.

Οἱ πολιτεῖες σας εἶνε ρημαγμένες

οἱ χῶρες σας μαρουντοκαπνισμένες.

Ἄς ἔρθετε, μαζί μου, ν' ἀνεβοῦμε

στὸ βουνό μου, τὸν κόσμο αὐτὸ νὰ δοῦμε

καὶ τότε ἡ Δικαιοσύνη θὰ γυρίσῃ,

μαχαίρια τότε θὰ σφυροκοπήσῃ,

γιὰ χαλινάρια—λόγγες, γιὰ δρεπάνια.

Σὰν βγεῖτε στῆς Ἀγάπης μοι τὰ Οὐράνια,

ποιὸς ἄνθρωπος καὶ ποιὸ ἔθνος θὰ σηκώσῃ

τὸ μαχαῖρι, τὸ χῶμα νὰ ματώσῃ;

ΚΡΙΤΕΣ

ΙΑΗΛ

(Η ΠΡΟΦΗΤΙΣΑ ΤΗΣ ΔΕΒΟΡΡΑΣ)

Στή Μηρὼς¹ τὴν ἀπόλεμη κατάρα!
Εὐλογημένη ἄς εἶνε ἡ Ἰαήλ·
σκοτώσε στὴ σκηνὴ τῆς τὸν Σισάρα,
Μ' αὐτὸ τὴν τύχην ἔκρινε τοῦ Ἰσραήλ,
κι' ἠσύχασεν ἡ γῆς...σαράντα χρόνια
καὶ στὸν κόσμον βασίλεψεν ἡ ὁμόνοια.

Τῆς γυρεύει νερό, καὶ γάλα δίνει·
πολὺ βαθειὰ κοιμᾶται, κουρασμένος.
Σὲ λίγο, στὸ κροτάφι ματωμένος,
ἀπὸ τὸ χέρι τῆς, τὴ ζωὴ του ἀφίνει.

1.—Πόλη ποὺ δὲν βοήθησε στὴν κατατρόπωση τοῦ Σισάρα.

«—Ἐλα νὰ δεῖς, Βαράκ, κίον πού ζητᾶς.
Κύττα ὁ Σισάρα! κείτεται νεκρός,
τοῦ Ἰαβείν!!! ὁ πολεμᾶρχος ὁ ἰσχυρός!»
(Εἶπεν ἡ Ἰαήλ.) «Μπορεῖς νὰ τὸν πατᾶς.»

Κι ἡ μάννα Τοῦ νεκροῦ στὸ παραθύρι
σκύβει, καὶ ξεφωνίζει ἀπ' τὸ καφάσι:
«—Τ' ἀμάξι του γιατί ν' ἀργεῖ νὰ φτάσει;
Ὁ γήλιος νά! κοντεύει πιά νὰ γύρει.»...

Οἱ «κυρίες» της κάτι λὲν σ' ἀπάντησὴ της...
Αὐτὴ μᾶλλον ἀπαντᾷ στὴν ἑαυτὴ της:
«—Ἀπότυχαν; Τὴ νίκη νᾶχουν χάσει;
Τὰ κέρδητα δὲν τᾶχουνε μοιράσει;
μιὰ ἢ δυὸ σκλάβες σὲ κάθε παληκάρι,
ΚΑΙ ΛΑΦΥΡΑ ΣΤΟ ΓΥΙΟ ΜΟΥ, τὰ πιὸ χρήσιμα:
ὑφάσματα πανάκριβα καὶ λοῖσιμα
κι' ἀπὸ τὰ δυὸ τους μέρη κεντημένα,
περιλαίμα—ἀληθινὸ μαργαριτάρι!!!—
ἐκείνων πὺ ἀπογύμνωσαν, ...**ΓΙΑ ΜΕΝΑ!**».

Στὴ Μηροῦζ τὴν ἀπόλεμη...κατάρρα!
Εὐλογημένη ἄς εἶνε ἡ Ἰαήλ
σκότωσε στὴ σκηνὴ της τὸν Σισάρα.
Μ' αὐτὸ τὴν τύχην ἔκρινε τοῦ Ἰσραήλ,
κι' ἠσύχασεν ἡ γῆς...σαράνια χρόνια
καὶ στὸν κόσμον βασίλευσεν ἡ ὁμόνοια.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΡΟΥΘ

Πίσω ἄπ' τοὺς υἱοὺς μὲς στὸ χωράφι
κλουθᾶ κι' ἀπόσταχα μαζεύει·
χάρη στὰ μάτια τους γυρεύει,
μὰ νὰ ποὺ ἦ μοίρα της τῆς γράφει
στοῦ Βοῦζ γὰ τύχη τὸν ἀγρό.

Κι' ἡ Ναομὶ εἶπε: «Θυγατέρα
καλή μου, λούσου καὶ χτενίσου,
καὶ σ' ἄν πλαγιάσης τὴν ἑσπέρα
πέσε μαζί του καὶ κοιμήσου,
καὶ θὰ ξεχάσης τὸ νεκρό.

» Ἄλλο παιδί γιὰ νὰ στό δώσω
γοητὰ ἔμαι καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω·
κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς πιάνω...
βαστᾶς ἐσύ, ἀρχὴ μου, τόσο
ὡς τοῦ μεγάλο νὰ γενῆ;»

«—Μὴ μ' ἀναγκάζεις νὰ σ' ἀφήσω...»
(εἶπε κι' ἡ Ρούθ μὲ τὴ σειρά της
στὴ Ναομί τὴν πεθερά της)
»μαζί σου πάντα θὲ νὰ ζήσω,
ξὸν νὰ μᾶς χώριζε θανή.

Στὴ σκιά τοῦ ἀντρός της καμωνόταν
πιστὴ πὼς ἤθελε νὰ μείνη,
κι' ὅμως ἀργὰ στοῦ Βοὸζ τὴν κλίνη
γυναῖκα πλάϊ του ἐκοιμόταν
καὶ τὴ ρωτᾶει: «Ποιὰ εἶσαι σύ;»

«—Εἶμαι ἡ Ρούθ· δική σου σκλάβα,
καὶ σύ 'σαι αὐτὸ τὸ παληκάρι,
ποὺ ἔχει στὰ μάτια του τὴ χάρη·
σβύσε ἀπ' τὰ στήθια μου τὴ λάβα,
ποὺ καίει με, ἀγάπη μου χουσιῆ.»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΩΤ

—«Θεέ μου, (εἶπε ὁ Λώτ), ζῶ στὸ βουνό,
μάτι ὡς δὲν εἶχα στρέψει
στά Σόδομα καὶ Γόμορα
σᾶν τᾶρες καταστρέψει».

»Ὅμως πεθύμησα καὶ γὼ
ποῦ τίποτε δὲν εἶδα
ἀντίο νὰ πῶ στὸ σπίτι μου
καὶ στή γλυκεῖα πατρίδα».

»Οἱ θυγατέρες μου—κι' οἱ δύο—
μοῦ τῶπανε καθάρια
πὼς τὸ μυαλό τους πέταξε
κι' αὐτῶν στά παληκάρια».

»Καὶ δὲν ἐγύρισαν νὰ δοῦν
νὰ τ' ἀποχαιρετήσουν
γιατὶ μὲ μένα σκέφτηκαν
νὰ τ' ἀντικαταστήσουν».

»Μὰ τῆς γυναῖκας μου ἡ ψυχὴ
ἀγάπη εἶταν γεμάτη.
κυττάζει ἀκόμη ὅ,τι ᾄφησε
ἄν καὶ μιὰ στήλῃ ἀλάτι».

ΑΜΩΣ

Μποροῦν νὰ περπατοῦνε δυὸ μαζί
χωρὶς νὰ συμφωνοῦν; (Θᾶνε χαῖοί.)
Βρουχᾶται τὸ λιοντάρι στὸ δρυμό,
κυνῆγι σᾶ δὲν ἔχει (γιὰ θυμό);
Θὰ ξεφωνίση μέσα ἀπ' τὴ φωνηὰ
τὸ λιονταράκι, σᾶ δὲ φάη σταλιά;
Σὲ παγίδα πουλὶ μπορεῖ νὰ πέση,
ὅταν κανένας βρόχια δὲν τοῦ στέση;
Παγίδα νὰ σωθῆ πάνω στῆ γῆ,
δίχως τίποτα μέσα νὰ πιαστῆ;
Καὶ σάλπιγγα σὲ πόλη ν' ἀκουσθῆ,
καὶ μ' ἓνα τέιοιο ὁ λαὸς νὰ μὴ πτοηθῆ;
Συμφορὰ νὰ γενῆ σὲ πολιτεία,
ποῦ ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὴν κἀνη (γι' ἁμαρτία);
Τίποτα βέβαια ὁ Κύριος δὲν θὰ πρᾶξη,
τὸ ἀπόκρυφό του δίχως ἀπὸ τὰ ὕψη
στοὺς προφῆτες πὺ μὲρὸς ν' ἀποκαλύψη.
Βρουχίθη τὸ λιοντάρι (γιὰ ν' ἀράξη)
ποιὸς δὲν θὰ φοβηθῆ; Αἶλησε ὁ Θεός·
ὦ!, ποιὸς δὲν θέλει προφητέψει; Ποιός;

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γυναῖκα ἐνάρετη ποῖος θέλει βρεῖ;
Ἄξιζει ἢ τέτοια σᾶ μαργαριτάρι.
Τοῦ ἄντρα της ἡ καρδιά θὰ τὴ φρουρεῖ,
θᾶχει στὸ σπίτι τοῦ «πουλιοῦ τὸ γάλα».
Κάνει στὸν ἄντρα της καλό, καὶ στάλα
κακὸ σ' αὐτόνα, σ' ὅλη της τὴ ζωή.
Μαλλὶ ζητάει ἀπ' τὸν ἄντρα καὶ λινάρι,
τὰ χέρια της τὸ γνέφουν μὲ ἡδονή.
Μ' ἐμπόρου μιάζει αὐτὴ τὴν καραβιά·
καὶ τὴ θροφή της φέρνει ἀπὸ μακρυνά.
Καὶ σηκώνεται πρὶν νὰ ξημερώσῃ,
τὴ θροφή στὸ σπιτάκι της νὰ δώσῃ,
καὶ στὶς θεραπαινίδες της δουλειά.
Χωράφι βλέπει, θὰ τὸ πάρεθι θέλει·
ὁ καρπὸς τῶ χειρῶ της βγάξει ἀμπέλι.

Τὴ μέση της με δύναμη τὴ ζώνει,
τὰ μπράτσα της τὰ δυὸ τὰ δυναμώνει.
Τὸ ἐμπόρευσμά της νιώθει νά'ζη χάρη·
εἶνε τὴ νύχτα ἀκοίμητο λυχνάρι.
Βάζει τὰ χέρια της τὰ δυὸ στὸ ἀδράχτι,
τὴ ρόκα της κρατᾶει με δίχως ἄχτι.
Στοὺς ζητιάνους τὸ χέρι της ἀνοίγει,
τοὺς φτωχοὺς στὴν ἀγκάλη της τυλίγει.
Δὲ φοβᾶται στὸ σπῆτι της τὸ χιόνι·
τὸ σπῆτι της διπλὰ τὸ μανταλώνει.
Κάνει στὴν ἴδια σκεπάσματα ὀλογύρα·
ροῦχο της εἶνε ἡ βύσσο καὶ ἡ πορφύρα.
Ὁ ἀντρούλης της στίς Πύλες ξεχωρίζει
ἀνάμεσα στοὺς γέρονς σ'ἄν καθίζει.
Κάνει λεπτὸ πανὶ καὶ τὸ πουλεῖ,
σ' ἐμπόρους ζῶνες δίνει ἀπὸ μαλλί.
Ντύνεται ροῦχο κόσμιο καὶ γερό.
Χαίρεται γιὰ τὸ μέλλοντα καιρό.
Κάθε κουβέντα της σοφὴ καὶ μ' ἔννοια·
τὰ λόγια της τὰ κρίνουνε μ' εὐμένεια.
Ξαγουπνᾶει στὸ κουβέρνο τοῦ σπιτιοῦ της,
δὲν τρώει ψομὶ χαράμικο τοῦ ἀντροῦς της.
Τὶς τέτοιες τὰ παιδιά τὶς μακαρίζουν,
καὶ τὶς παινεύουν οἱ ἄντρες γιὰτὶ ἀξίζουν:
«Πολλὲς γυναῖκες φέρθηκαν με μνα-
λό, μὰ σὺ ξεπερνᾷς τὴν κάθε μιά».

Ψεύτικη ἢ χάρη, μάταιη ἢ καλονή!
Καθεὶς τὴ θεοφοβούμενη ἐπαινεῖ·
ἀπ' τῶν χειρῶν της τὸν καρπὸ ἄς θεορῖξει
καὶ τὰ ἔργα της ἢ πόλη ἄς τὰ γνωρῖξει.

Ὁ ΕΣΤΙ ΣΑΛΩΜΩΝ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΩΣ

ΜΟΝΟΠΡΑΧΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΕ ΕΠΙΛΟΓΟ

ΣΕ ΔΕΚΑ ΣΚΗΝΕΣ

ΠΙΣΤΗ ΕΜΜΕΤΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΕ ΤΕΤΡΑΚΟΣΟΥΣ ΕΝΝΙΑ ΣΤΙΧΟΥΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

(ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝΤΑΙ)

ΚΟΡΟ, ὁ χορὸς.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ, βοσκοπούλα.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ, βασιληᾶς τῆς Ἰουδαίας.

ΑΜΩΡ, βοσκὸς—ἀγαπητικὸς τῆς Σουλαμίτιδας. Μόνο στὸν ἐπίλογο παρουσιάζεται πραγματικά. Ὅλες τὶς ἄλλες φορὲς μιλεῖ στὴ φαντασίᾳ τῆς Σουλαμίτιδας. Γι' αὐτὸ μπαίνουν καὶ tableaux vivants σὲ πέντε ἀπὸ τὶς δέκα σκηνές.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΞΗ ΜΟΝΗ

“Ὅλο τὸ ἔργο ἐξελίσσεται στὸ ὑπαιθρο. Χτυπᾶς συχνὰ τὰ κουδούνια τῶν προβάτων. Ἄλλοτε τὸ κουδούνισμα ἔρχεται ἀπὸ κοντά, κι’ ἄλλοτε ἀκούγεται σὰ ν’ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυνά. Στὸ βάθος μιᾶ σκηνογραφία μᾶς δείχνει τὰ βουνά τῆς Ἰουδαίας. Γύρω ἀγριοπρασινάδα καὶ βράχια. Τὸ προσκίηνιο εἶνε ἔτσι διασκευασμένο, πὺν νὰ ἀπόθνηται σταυροπόδι οἱ κοπέλλες—ὁ χορός, σὲ δυὸ ἡμιχόρια χωρισμένες, καὶ βλέποντας πρὸς τὴ σκηνὴ νὰ τραγουδοῦν.

ΣΚΗΝΗ Α΄.—ΚΟΡΟ (ΣΤΟ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ)

(Δὲν εἶνε κανεὶς στῆ σκηνή. Μόνον τὸ κῆρ στὸ προσκίηνιο)

ΚΟΡΟ.—Σολομών, τῶν χειλιῶν σου δός μας τὰ φιλιὰ, γιὰτι κι’ ἀπ’ τὸ κρασί εἶνε ἡ ἀγάπη σου καλιὰ. Γιὰ τῶν μύθων σου τῶν καλῶν τὴν εἰσοδιά, γιὰ τ’ ὄνομά σου πὺν εἶνε σφόδρα μυροῦδιά, τὰ κορίτσια, ἔμεῖς οἱ κοπέλλες, σ’ ἀγαποῦμε· κάλεσέ μας, κι’ ἀξωπίσω σου ἀκλουθοῦμε. Σὺ μᾶς πῆρες ὁ βασιλιᾶς μας ὁ κραταιὸς στὸ χαρέμι σου, πὺν ταμεῖο εἶνε, θησαυρός. Θᾶσαι ἡ χαρά μας καὶ τὸ γλέντι μας Ἐσύ, στὴν ἀγάπη σου θὰ ξεχνοῦμε τὸ κρασί. 10
Στοὺς ἴσιους, στοὺς ντρέτους, λατρευτὸς εἶσαι

[Ἐσύ.

ΣΚΗΝΗ Β'.—ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ—(ΚΟΡΟ)

(Μπαίνει ἡ Σουλαμίτιδα στὴ σκηνή, καθίζει πάνω σὲ μιὰ πέτρα, καὶ λέει τὴν ἱστορία τῆς στὸ κόρο.)

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ.—Μελαχροινὴ εἶμαι, μὰ γιομάτη εἶ-

[μα ὠμορφιές·

δέτε με τῆς Ἱερουσαλήμ οἱ κοπελλιές
ποῦ εἶστε, ὡς τσαντήρια τοῦ Κηδά,

[μελαχροινές,

σὰν κουρτίνες, τοῦ Σολομώντα,

[σχοτεινές.

Μὴ μὲ θωρεῖτε, ποῦ εἶμαι τώρα

[μελαψή·

ἔχω καεῖ πιά ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸν ἀψύ.

Τῆς μάννας μου, πολὺ μ' ἐμίσησαν,

[οἱ γιοί,

τῶν ἀμπελιῶν φύλακα μὲ βάζουν

[κάθε ἀγῆ.

Μὰ τὸ δικό μου δὲν φυλῶ ἀπ' τῆ

[ρημαγῆ (1)! 20

ΣΚΗΝΗ Γ'.—ΤΑΜΠΛΩ ΒΙΒΑΝ Α'.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ—(ΑΜΩΡ) (ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΟ)

(Ἡ Σουλαμίτιδα θυμᾶται τὴν ἀγάπη τῆς. Τὸ ταμπλὸ βιβάν μᾶς δείχνει τὸν Ἀμώρ ἀνάμεσα στὸ κοπάδι τῶν νὰ τῆ συλλογίζεται κι' αὐτός.)

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ.—Γιὰ πὲς μου ἐσύ, ποῦ σ' ἀγαπῶ

[καὶ μ' ἀγαπᾶς,

τ' ἀρνιά σου ποῦ τὰ βόσκεις, ποῦ τὰ

[σαλαγᾶς

γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν κι' αὐτὰ τὸ

[μεσημέρι;

1)—Ἡ ἀγάπη μου δὲν μ' ἀφίνει νὰ νιαστῶ γιὰ τὴν ἐαυτῆ
μου.

Δίχως κόπο ἐγὼ πρέπει νάβρω τὸ
[λημέρι.

Γιαὶ σιὰ τόσα βοσκοτόπια νά χαθῶ,
κι' ἀνάμεσα σ' ἄλλους τσομπάνους
[νά βρεθῶ;

(Ἡ ὀπτασία ἐξαφανίζεται)

ΣΚΗΝΗΔ'. ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ-ΚΟΡΟ-ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(Ἐδῶ μπαίνει ὁ Σολομῶντας στὴ σκηνή. Ἡ Σουλαμίτιδα καὶ τὸ κόρο τὸν χειροτοῦν τυπικά. Ὅμως ὁ Σολομῶντας παίρνει τὸ θάρρος, σὰ βασιλεῦς καὶ καταχτητῆς τῶν γυναικῶν ποῦ εἶνε, καὶ πάει καὶ καθίζει πλάϊ της. Ἐδῶ ὁ ρεζισέρ μπορεῖ νά τοποθετήσῃ μιὰ σιωπηλὴ ὀπλισμένη ἀκολουθία κι' ἕνα-δύο ὑπηρετές νά τοῦ στρώνουν χάμω ἕνα χαλί γιὰ νά καθήσῃ.)

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ. —(στὴ Σουλαμίτιδα)

Σὰν καλονὴ μὲς σιὲς γυναῖκες ξε-
[χωρίζεις·
μάθε το, ἂν μοναχὴ σου τοῦτο δέ
[γνωρίζεις.

Μὰ ἂν οὔτε ξέρειςτο, οὔτε νὰ τὸ μά-
[θῃς θές,

τότε ἄμε σιὰ κοπάδια σου — τὸ
[δρόμο δὲς— 30

καὶ βόσκιζε ὡς πρὶν τὰ κατσίκια σου
[ἐκεῖ ἐπάνω

σιμά-σιμά σιὰ φτωχὰ τσαντήρια
[τῶν τσομπάνω.

Μὲ τ' ἀλόγια τῶν ἀρμάτων τοῦ
[Φαραὼ]

σὲ παρωμοίωσα, κορίτσι μου
[ἀγαπητό.

Εἶνε γὰρ μένα τ' ἀγαπητό μου
[τὸ παιδί
σταφύλι κύπρινο στ' ἀμπέλια
[τοῦ Ἔν—Γκεδί.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Νὰ! εἶσαι πανόρηθε, ἀγαπητή μου,
[στὸ κορμί. 50
Ἀλήθεια, νὰ! εἶσαι ὠραία, πανό-
[ρηθα στὸ κορμί,
καὶ τὰ δνὸ σου τὰ μάτια, οἱ δνὸ σου
[οἱ ὀφθαλμοὶ
περιστεριῶνας, ξιπασιάρικοι κορμοί.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στὸ Σολομῶντα)

Μὰ ὄμορφος εἶνε κι' ὁ δικός μου,
[ὁ ἀγαπημένος.
Ἀλήθεια εἶνε πολὺ-πολὺ χαριτω-
[μένος,
κι' ἔχουμε κρεββάτι τὰ ὀλόδροσα
[χορτάρια,
εἶνε τὰ κέδρα: τοῦ σπιτιοῦ μας τὰ
[δοκάρια
καὶ σκεπή μας εἶνε τὸ κάθε κυπα-
[ρίσσι,
ποὺ τὸν ὕπνο καὶ τὴ δροσιά θὰ
[μᾶς χαρίσῃ,
Ἐγὼ εἶμαι ποὺ τοῦ Σαρὼν (¹) λού-
[λουδο θὰ γίνω 60
καὶ τῶν κοιλάδων εἶμαι ἐγὼ τὸ ἄσ-
[προ τὸ κρῖνο.

1) Ἕνας κάμπος.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ (στη Σουλαμίτιδα).

Ξεχωριστὸς ὁ κρίνος μὲς στ' ἀγκά-
[θια βγαίνει·
μὲς στὶς νιές, ἔτσι κι' ἡ δική μου ἀ-
[γαπημένη.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(Στὸ Σολομῶντα) Καθὼς ἡ μηλιά (1), μὲς στὸ δάσο, τὰ
[δεντριά,
κι' ὁ καλὸς μου τοὺς νιὺς περνᾷ
[στὴ λεβεντιά.
Ἀποθύμισα ἐγὼ τῇ σκιά τέτοιας
[μηλιάς
καὶ κάτω της πῆγα—ᾧ φτερά τῆς
[φαντασιᾶς!—
τὸ φροῦτο, τὸ στόμα μου ἐγλύκανε
[μὲ μιᾶς.
Μὲ πῆγε στοῦ κρασιοῦ τὸ σπίτι, τὸ
[παλάτι,
καὶ πάνω μου ἐκνμάτιζε ἡ Σημαία
[—ᾠγάπη. 70

(Στὸ κόρο:) Θάρρος δώσε μου, ἐσὺ Χαρέμι. Γλυ-
[κομίλα.
Καλὲς μου κοπελλιές, δροσίστε με,
[μὲ μῆλα...
Γιατὶ ἐβάρεσε τὴν καρδιά μου ἡ ᾠ-
[γάπη, ἡ σκύλα.

1.— Ἡ μηλιά εἶταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους τὸ δέντρο τῆς ᾠγά-
πης.

Τὸ κεφάλι μου θέλω νᾶχω στὸ ξερ-
[βί του,
πολὺ σφιχτὰ νὰ μ' ἀγκαλιᾶζει τὸ
[δεξί του.
Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, σᾶς
[δοκίζω...
Ναί, κοπελιές μου, στὰ ζαρκάδια
[σᾶς δοκίζω,
καὶ στὰ γοργὰ τ' ἀγρίμια λάφια
[σᾶς δοκίζω
καμμιά ἀπὸ σᾶς ἄς μὴ ξυπνήση, ἄς
[μὴ ταράξη
τὴν ἀγάπη μου, γιὰ νὰ δοῦμε ποῦ
[θὰ φτάξη! 80

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ-ΑΜΩΡ-(ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ)-(ΚΟΡΟ)

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(ἀφρουκᾶται) Μά...τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου μου
[ἀγροικῶ!
Νάτος ἔρχεται—Τὴ φωνίτσα του ἀ-
[γροικῶ—
καὶ πηδῶντας γοργοδιαβαίνει τὰ
[βουνὰ
καὶ σκιρτῶντας διαβαίνει λόφους
[καὶ λαγκάδια·
στὸ τρέξιμό του ξεπερνáει τὰ ζαρ-
[κάδια,
τὰ λαράκια στὴ γρηγοράδα ξεπερνᾶ.

ΤΑΜΠΛΩ ΒΙΒΑΝ Β .

(Ὁ Ἄμῶρ ξαναπαρουσιάζεται στὴ φαντασία τῆς Σουλαμίτιδας.
(Καὶ λέει ἡ Σουλαμίτιδα:)

Καὶ νάτος! Στέκει πίσω ἀπ' τὸ τοι
[χιό. Ἔχει φτάσει.

Ἄπ' τὸ παραθύρι τῆς μάντρας
[μας κοιτάζει.

Νάτος, ποῦ σιμώνει καὶ σκύβει στὸ
[καφάσι.

Καὶ, νὰ !, μιλεῖ μου ὁ ἀγαπητός
[μου καὶ μὲ κηράζει! 90

(Αὐτὴ τὴ φορὰ νομίζει κιόλας πὼς τῆς μιλεῖ ὁ Ἄμῶρ)

ΑΜΩΡ

(Στὴ Σουλαμίτιδα, ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς
[μάντρας)

Πέτα σὲ μένα, ἀγαπητὴ μου κοπε-
[λιά,

γιατὶ νὰ! πάει ἡ χειμωνιάτικη ἔποχὴ
πάει ἡ βροχὴ, νερὸ δὲν πέφτει πιά

[σταλιά
καὶ τὰ λουλούδια ξαναφαίνονται

[στὴ γῆ.
Ἔφτασε πιά ὁ καλὸς καιρὸς τῶν

[τραγουδιῶν
κι' ἡ φωνίτσα ἡ ξευγαρωτὴ τῶν

[τρογωνιῶν
ἀκούστηξε στὴ γῆ, στήν ἄκρη τῶν

[κλαδιῶν.
Κύτταξε: Ἔβγαλε—καὶ κατάφορτη

[εἶνε πιά
ὄρνιθ'...:συκαλάκια...μὰ ἀγίνωτα...ἡ

[συκιά...

καὶ στ' ἀμπέλια τῶν σταφυλῶν οἱ
[πρῶτοι ἀθοὶ 100

σκορποῦνε γύρω μυρουδιά πὸν σὲ
[μεθεῖ.

Πέτα σὲ μένα, ἀγαπητὴ μου κοπε-
[λιά.

Ὡ περιστέρα μου, καλὴ μου περι-
[στέρα

πὸν εἶσαι στοῦ βράχου τὶς σκισμά-
δες, στῶν γκορεμῶ

τ' ἀπόκρυφα, τὰ κρυφὰ σπήλια, νύ-
χτα-μέρα

κάμε τὴν ἀγγελίσι σου μορφῇ νὰ
[δῶ

κι' ἀκόμη κάμεμε ν' ἀκούσω τὴ φω
[νὴ σου,

γιατὶ γλυκειά, γλυκειὰ περισσι εἶνε
[ἡ φωνὴ σου

κι' εἶνε πολὺ ὁμορφη, πεντάμορφη
[ἡ μορφὴ σου!

(Στὸ κόρο) Ὡ πιάστε μας, νὰ σᾶς χαρῶ, τὶς
[ἀλεπουδες (1) 110

πιάστε τὰ μικρὰ ἀλεπουδάκια (1) κο-
[πελλοῦδες,

πὸν ἀφανίζουν, χαλοῦν, τὰ κλήματα
[στ' ἀμπέλια:

γιατὶ τὰ δικὰ μας ἀνθίζουνε τ' ἀμ-
[πέλια (1).

1.—Ἡ εἰκόνα μὲ τὶς ἀλεπουδες καὶ τ' ἀλεπουδάκια, καθὼς
καὶ τοῦ ἀμπελιοῦ, εἶνε συμβολικῆς,

(“Υστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω λόγια του πρὸς τὸ κόρο, ὁ Ἄμωρ κρυφοκνιτάζει ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς μάντρας).

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(Σὺ νὰ μονολογεῖ) Ὁ καλὸς μου, ποὺ ἔχει στὰ κρίνα
[τὴ βροχὴ του.
δικός μου εἶνε, γιὰ πάντα πιά, κι'
[ἐγὼ δική του,

(Στὸν Ἄμωρ, ποὺ κάνει νὰ φύγη)
Ξαναγύρισε, ἀγαπημένε μου, ὡς
[ποὺ ὁ ἀγέρας,
ἢ δροσερὴ αὔρα νὰ σκορπίση πιά
[τῆς μέρας
καὶ σιγοφύγουν ἀπ' τὴν πλάση μας
[οἱ ὄσκιές·
γίνου ζαρκάδι, λαφάκι, καὶ σὰν ἀ-
[γέρας
τὰ βοννὰ πέρασε ὡς ἐδῶ ἀπὸ τίς
[βροσκές. 120

(Ὁ Ἄμωρ φεύγει ἀπογοητευμένος)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β. ΤΑΜΠΛΩ ΒΙΒΑΝ

(Ἡ Σουλαμίτιδα στὸν Σολομῶντα)

Στὸ κρεββάτι μου ὅλη τὴ νύχτα τὸν
[ζητῶ,
γυρῆβγω ἐκεῖνον ποὺ τροελλὰ ἀγα-
[πάει ἡ ψυχὴ μου
καὶ παντοῦ τὸν γυρῆβγω, μὲς στὰ
[δνείρατά μου.
Μὰ τοῦ κάκου σ' ὅλη τὴν πόλη τὸν
[ζητῶ·

γυρέβγω ἐκείνον πὸν τρελλὰ ἀγα-
[πάει ἡ ψυχὴ μου
στὶς ἀγορὲς καὶ στὶς πλατεῖες· δὲν
[ἀπαντᾷ μου.

Ρωτῶ τοὺς σκοποὺς πὸν στὴν πό-
[λη τριγυροῦν:

— Εἶδετε ἐκείνον πὸν τρελλὰ ἀγα-
[πάει ἡ ψυχὴ μου;

...μὰ πὸ πάνω, μόλις αὐτοὶ μὲ προ
[σπερνοῦν,

τὸν βρίσκω ἐκείνον πὸν τρελλὰ ἀ-
[γαπάει ἡ ψυχὴ μου. 130

Τὸν πιάνω τότε εὐτὺς, καὶ πιά δὲν
[τὸν ἀφίνω

σὰ δὲν τὸν μπάσω στὸ φτωχὸ τὸ
[σπίτι, ἐκεῖνο

τῆς μητέρας μου, νὰ πλαγιάσῃ μετὰ
[μένα

στὴν κρεββατοκάμαρῃ ἐκεῖνης πὸν
[μ' ἐγέννα

(Ἡ Σουλαμίτιδα στὸ κόρο)

Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, σᾶς ὀρ-
[κίζω...

Ναί, κοπελιές μου, στὰ ζαρκάδια
[σᾶς ὀρκίζω,

καὶ στὰ γοργὰ τ' ἀγρίμια λάφια σᾶς
[ὀρκίζω

καμμιὰ ἀπὸ σᾶς ἄς μὴ ξυπνήσῃ,
[ἄς μὴ ταράξῃ]

τὴν ἀγάπη μου, γιὰ νὰ δοῦμε πού
θὰ φτάξῃ!

ΚΟΡΟ—ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ—ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΑ

ΚΟΡΟ.—Τὶ νᾶνε τοῦτο ποὺ ἀπ' τὴν ἔρη
 [μο ἀνεβαίνει, 140
 ποὺ σὰν κολῶνα ἀπὸ καπνὸ ψηλὰ
 [ἀνεβαίνει,
 καὶ θνυμιασμένο εἶνε μὲ σμύρνα
 [καὶ λιβάνι
 μὲ κάθε μυρουδιά ποὺ ὁ μυροπόλης
 [κάνει;

Νὰ τὸ κρεββάτι του ἐκεῖ κάτω ὁ
 [Σολομῶντας
 ἔχει κι ἄντρες ἐξῆντα γύρω δυνατοί,
 ἀπὸ τοὺς ἄντρες τοῦ Ἰσραὴλ μας
 [ἕνας κι ἕνας,
 τὸ φυλάσσουνε, τὴ ρομφαία τους
 [κρατῶντας·
 ἔχουν τὴν τέχνη τοῦ πολέμου διδαχτεῖ
 καὶ τὴ ρομφαία του στὸ μερὸ του
 ; [ἔχει ὁ καθένας
 γιὰ κάθε κίντυνο τῆς νύχτας ποὺ
 [θὰ ρεῖ. 150

Κατασκεύασε τὸ φορεῖο του ὁ Σο-
 [λομῶντας
 ἀπὸ τὰ περίφημα ξύλα τοῦ Λιβάνου
 οἱ κολῶνες του εἶνε ἀσῆμι, κι ἔχει
 [ἀκουμπῶντας
 προσκεφάλι χρυσό, στρωμνὴ πορ-
 [φύρα ἑπάνου

μέ κάποια χάρη περισσή εἶνε ξαπλω
[μένες
τῆς Ἱερουσαλήμ ἀξιαγάπητες παρ-
[θένες.
Ἔλα νὰ δῆτε, τοῦ Σιών κάθε θυ
[γατέρα,
τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Σολομῶντα τὴν
[κορφῶνα,
αὐτὴ πὸν τοῦ ἔδωσε ἡ μητέρα του
[ἀρραβῶνα
τῆς παντριγιᾶς του τὴν ἀξέχαστη τῆ
[μέρα, 160
τῆς ἀγαλλίασης τῆς καρδιᾶς του τὴν
[ἡμέρα.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Νά! εἶσαι πανόρημα, ἀγαπητή μου,
[στὸ κορμί.
Ἀλήθεια, νά!, εἶσαι ὠραία, πανώ-
[ρηα, στὸ κορμί.
Τὰ ματάκια σου τὰ δυὸ πὸν μ' ἀ-
[τὰ μὲ εἶδες
περιστεριῶνας εἶνε μέσα στίς πλεξίδες
Καὶ τὰ μαλλιά σου σὰν κοπάδι εἶνε
[ἀπὸ γίδες
πὸν ἀπὸ τὸ βοννό μας τὸ Γαλααδ
[κατεβαίνει
τὰ δόντια σου μιὰ ἀγέλη ἀρνάκια
[κουρμεμένη
πὸν ὀλοκάθαρη ἀπὸ τὸ λούσιμο
[γυρνάει
καὶ πὸν τὸ κάθε ἀρνί της δίδυμα
[γεννάει ! 70

καὶ κανένα της ἀρνί στεῖρο δὲν
[πομένει.

Τὰ χεῖλια σου εἶνε σὰν μιὰ κόκκινη
[κορδέλλα

καὶ τὸ στόμα σου, σὰν μιλεῖ, χαρι-
[τωμένο·

τὰ μαγουλάκια σου μὲ κάρφο τις
[πλεξίδες

εἶνε σὰν ἓνα ρόγδι, κόκκινο, κομμένο

Τὰ λαιμά σου σὰν Πύργος τοῦ
[Δαυίδ, κοπέλα,

ποῦ γιὰ ὀπλοθήκη τὸν ἔχουνε χτι-
[σμένο

καὶ ποῦ σὰν χίλιοι θυρεοὶ πάνω του
[ἀντρειομένο

κρέμονται, καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀν-
[τρῶν οἱ ἀσπίδες.

Ζαρκάδια δίδυμα τὰ δύο σου τὰ βυ-
[ζάκια, 180

μικρὰ ζαρκάδια ποῦ βοσκοῦν μὲς
[στὰ κρινάκια.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στὸ Σολομῶντα)

Στὸ μυρομένο λόφο θὲ νὰ πάω, ὡς
[ποῦ ὁ ἀγέρας,

ἢ δροσερὴ αὔρα νὰ σκορπίση πιά
[τῆς μέρας·

ὡς ποῦ νὰ φύγουν ἀπ' τὴν πλάση
[μας οἱ ὀσκιές,

θὰ πάω στὸ ἀόρι ποῦ σκορπάει ἡ
[σμύρνα ἀναθυμίες.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ο ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ)-ΑΜΩΡ-ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ-ΚΟΡΟ

(Ἡ Σουλαμίτιδα ξαναθυμᾶται τὴν ἀγάπην της)

ΤΑΜΠΑΩ ΒΙΒΑΝ Γ΄.

ΑΜΩΡ

(στὴ Σουλαμίτιδα) Πεντάμορφη εἶσαι, ἀγάπη μου, δί-
 [χως ψεγάδια.
 Ἔλα μαζί μου ἀπὸ τὸ Λίβανο, νε-
 [ράϊδα,
 ἔλα μαζί μου ἀπὸ τὸ Λίβανο, μαζί:
 ἀπὸ τοῦ ἸΑμανὰ κύτταξέ με τὴν
 [χορφή.
 ἀπ' τοῦ Σενεῖρ καὶ τοῦ ἸΑερμὼν
 [κύττα τὴν χορφή, 190
 κύττα μέσα ἀπὸ τίς φωλιές τῶν λι-
 [ονταριῶν,
 κύττα πάνω ἀπὸ τὰ βονὰ τῶν κα-
 [πλιανῶν.
 Μὲ πλήγωσες, ἐπλήγωσές μου τὴν
 [καρδιά,
 ἀδερφοῦλα μου, νυφοῦλα, μου, τὴν
 [καρδιά
 μου τὴν πλήγωσες στὸ λεπτό, μὲ
 [μιὰ ματιά σου,
 μὲ τὴν πλεξίδα πὸν κρέμεται ἀπ'
 [τὰ λαιμά σου,
 Νυφοῦλα μου, ἀδερφοῦλα μου, ἡ ἀ-
 [γάπη σου ἄχ πόσο
 εἶνε ὄμορφη, κι' ἀπὸ τὸ κρασί καλ-
 [λιά, ἄχ πόσο!

Κι' αὐτῆς τῆς μυρουδιάς σου ἀκό-
[μη ἢ μυρουδιά
κάθε ἄλλη περὶ καὶ σκεπάζει μι-
[ρουδιά! 200

Τὰ χεῖλια σου, νεοαῖδα, σὺν κηρή-
[θρα στάζουν·
μέλι-γάλα κάτω ἀπ' τὴ γλώσσα στα
[λάζουν·

τῆς δικῆς σου φθορεσιᾶς ἢ μοσκοβολιᾶ
μὲ τοῦ Λιβάνου μάζει τήμοσκοβολιά.

Ἡ ἀδελφούλα μου, ἡ νεοαῖδα
[μου εἶνε κλειστὸ
περβόλι, κλειστὴ βούση καὶ πηγὴ
[κλειστή.

Παράδεισος ρογδιῶν, μπαξέ μου,
[σοῦ εἶνε οἱ ἀθροί,
μὲ κάθε φρούτο, πού γουστάρεις,
[διαλεχτό·

περβόλι μου κυπρινόδεντρο καὶ
[νάοδο
κρυβεῖς μὲς στὴν καρδιά σου ἐσύ·
[σαφρὰν καὶ νάοδο· 210

κανέλα, ζαχσοκαλάμι, ἀλόη, σμύρνα·
τοῦ θυμαμάτου τὰ δεντρά, τὰ πρῶ-
[τα μῦρα·
μαζί: πηγὴ κηπίσια, ἀστείρευτο πη-
[γάδι·

ρουάκια πού κυλοῦν ἀπ' τὸ Λίβα-
[νον ὁμάδι.

(Ἦστερα κυττάζοντας τὰ βουνά:)

Ἦλα Βοριᾶ καὶ σὺ Νοτιᾶ στὸν κῆ-
[πο φύσα,
νὰ σκορπιστοῦν τ' ἀρώματά του
[τὰ περίσσα.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στὸν Ἄμωρ)

Στὸν κῆπο του ὁ ἀγαπητός μου
[καλῶς νὰ ὀρίση,
κι' ἀπὸ τὰ φρούτα του τὰ ἐξαίρετα
[ἄς μασίση.

ΑΜΩΡ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Νυφούλα μου, ἀδερφούλα μουστὸν
[κῆπο μου ἦρθα·
τρυγῶ τὴ σμύρνα μου κι' ὅλα τ'
[ἀρώματά μου 220
θὰ φάγω ἀπ' τὸ γλυκό μου μέλι
[μιὰ κηρήθρα·
τὸ κρασί μου παίρνω καὶ τὰ γαλα-
[τερά μου·

(Ἡ ὀπτασία ἐξαφανίζεται)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ'. ΤΑΜΠΛΩ ΒΙΒΑΝ

ΚΚΡΟ—φᾶτε, φίλοι μου· πιέτε ἀπ' τὸ γλυ-
[κὸ ποτὶ,
ἄφρονα, ναί, πιέτε, φίλοι μου ἀγα-
[πητοί.

ΣΚΗΝΗ Η'.

(ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ)— ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ—ΑΜΩΡ—ΚΟΡΟ

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(Στὸ Σολομῶντα).—Κοιμᾶμαι μὰ ἀγρυπνᾶ ἡ καρδιά μου·
Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρο, βασιληά μου
ποῦ βλέπω κάθε βράδυ, σὰν πέσω
νὰ κοιμηθῶ:

ΤΑΜΠΑΩ ΒΙΒΑΝ Δ'.

(Ἡ Σ)δα σὸ Σ)ντα) Ἄμωρ χτυπάει τὴν ξώπορτα
 τοῦ σπιτιοῦ μας, τὴν ὥρα ποῦ εἶμαι,
 λέει, ἔτοιμη νὰ πλαγιάσω. Ἀκούω
 τὸ χτύπο του, καὶ δὲ κρατιέμαι νὰ
 μὴ ξεφωνήσω:

[νὰ ἡ φωνή του.

Χτυπάει τὴν πόρτα μου χτυπάει

[μὲ τὸ δεξί του.

Ἔστερα τὸν ἀκούω νὰ μοῦ λέη
 σιγά:

ΔΥΩΔΙΑ

(Ἡ Σ)δα σὸ Σ)ντα κι' ὁ

ΑΜΩΡ) Ἀγαπούλα μου, ἀδερφοῦλα μου,

[ἔλα ἄνοιξέ μου,

ὃ περιστέρα μου, καλή, δίχως ψεγάδια

γιατὶ ἀπὸ δροσιὰ τὸ κεφάλι ἐγέμι-

[σέ μου,

καὶ τὰ μαλλιά μου ἀπὸ τῆς νύχτας

[τὰ ψεκάδια. 230

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΥΩΔΙΑΣ

(Ἡ Σ)δα σὸ Σ)ντα) Κι' ἐγὼ τ' ἀπαντάω:

Τώρα ποῦ ἐγδύθηκα, πῶς πάλε νὰ

[γυθῶ;

τὰ πόδια μου ἔπλυνα· δὲν πάει νὰ

[λερωθῶ.

Τότε:

Τὸ χέρι του ἀπλώνει ἀπ' τὴν πόρτα

[ὁ ἀγαπητός μου,

καὶ νιώθω τότες ταραχὴ μεγάλη ἐν-

[τός μου.

Σκώνουμαι στὸν ἀγαπημένο μου ν'

[ἀνοίξω·

κι' αὐτὰ τὰ χέρια μου τῆ σμύρνα

[ἀκόμη ἀτάζουν·

καὶ σμύρνα σταλαχτὴ τὰ δάχτυλά

[μου στάζουν,

πὰ στὸ πόμολο, φυσικά, τῆς κλειδω-

[νιάς.

Καὶ κάνω στὸν ἀγαπημένο μου ν'

[ἀνοίξω,

μὰ ὁ ἀγαπητός μου σέρνεται, φεύ-

[γει μὲ μιᾶς. 240

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ'. ΤΑΜΠΛΩ BIBAN

(Ἡ Σ)δα στο Σ)ντα) Λειποθυμᾶ στὰ γλυκὰ λόγια του

[ἤψυχή μου·

τὸν γυρεύω, μὰ δὲν τὸν βρίσκω

[πουθενά·

τὸν φωνάζω, μὰ ποῦ ν' ἀκούσει τῆ

[φωνή μου;

Τὸ περίπουλο, ποῦ τὴν πόλη ὅλη

[γυρνᾶ,

μὲ συναντάει· μὲ πληγώνουνε, μὲ

[χτυποῦν·

τῶν τειχῶ οἱ σκοποὶ τὸ φόρεμα μοῦ

[ἀφαιροῦν.

(Ἡ Σουλαμίτιδα στὸ κόρο)

Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, σᾶς

[ὀργίζω,

ἂν τύχη τὸν ἀγαπητέ μου νὰ βρῆτε

τι σκετικὰ, ἀλήθεια, μὲ μένα θὰ

[τοῦ πῆτε;

Πὼς εἶμαι ἐρωτοχτυπημένη, σᾶς
[ὄρχιζω. 250]

ΚΟΡΟ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Τι διαφέρει ἀπὸ ἄλλο ἀγαπητὸ ὁ
[ἀγαπητὸς σου;

ὦ πές μας το, ὠραία τῶν ὠραίων
[μας γυναικῶ.

Γιατὶ μᾶς ὄρισες ἔτσι; ὁ ἀγαπητὸς
[σου

ἀπὸ ἄλλο σὲ τι διαφέρει ἀγαπητικό;

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στὸ κόρο)

Ὁ καλὸς μου εἶνε ροδοκόκκινος,
[λευκός,

ἀνάμεσα σὲ χίλιους, μύριους διακριτὸς·

Σὰ μάλαμα δοκιμασμένο ἢ κεφαλή
[του,

κλαδιὰ εἶνε φοινικιάς οἱ πλοκαμοὶ
[του,

κατάμαυρο σὰν τὸ κοράκι τὸ μαλλί
[του·

τὰ δύο τοῦ μάτια περιστέρια σὰν
[τὸ γάλα, 260]

σὰν περιστέρια δυὸ στὰ ρυάκια τῶ
[νερῶ,

δαχτυλιδόπετρες, ρουμπίνια εἶνε με-
[γάλα·

σὰ τίς πρασιές τῶν ἀρωμάτων τὰ
[ἰθωρῶ

τοῦ ἀγαπητοῦ μου τὰ καλλίγραμμα
[σαγόνια,

ὡσάν τῶν ἀρωματικῶν φυτῶν τ'
 [ἄλώνια·
 τ' ἀχειλάκια του σάν τὰ κρίνα σμύρ-
 [να στάζουν·
 τὰ χέρια του μὲ δαχτυλίδια χρουσὰ
 [μοιάζουν,
 πού εἶνε γιομᾶτα ἀπὸ βηρύλλια καὶ
 [σμαράγδια·
 ἢ κοιλιὰ του κομψοτέχνημα σεντε-
 [φένιο,
 μ' ἀτίμητα ζαφείρια γύρω κοσμη-
 [μένο 270
 καὶ μ' ἄλλα σπάνια καὶ πολύτιμα
 [πετράδια·
 καὶ τὰ πόδια του σάν κολῶνες μαρ-
 [μαρένιες,
 πάνω σὲ βάσες, ὄλο μάλαμα, στεμέ-
 [νες·
 περήφανο εἶνε σάν τὸ Λίβανο τὸ
 [εἶδι του·
 εἶνε ἕξοχο σάν ἓνα κέδρο τὸ κορ-
 [μί του·
 γλυκὸ τὸ λαρύγι του σάν ζαχαρωτά·
 κι' αὐτὸς ὄλος πεθυμητός, πολὺ
 [γλυκός.
 Νὰ ὁ φίλος μου κι' ὁ δικός μου ἀ-
 [γαπητικός,
 κορίτσια τῆς Ἱερουσαλήμ ἀγαπητά.

ΚΟΡΟ (στὴ Σουλαμίτιδα)

ὦ ῥαῖα στίς γυναῖκες ἀνάμεσα,
 [ὁ καλὸς σου 280

ποῦ πῆγε; Ποῦ νὰ τράβηξε ὁ ἀγα-
[πητικός σου;
Πές μας, νὰ τὸν γυρέψουμε μαζί
[μὲ σένα.
Πρὸς τὴ στάνη του ἐπῆγε ἡ ἐμπῆκε
[στὰ σπαρμένα;

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(Στὸ κόρο).—Στὸ περβόλι του κατέβηκε ὁ ἀγα-
[πητός μου,
στὶς πρασιές τῶν ἀρωμάτων, ἀρνιά
[νὰ φυλάσση
στὰ περιβόλια, καὶ κρινάκια γιὰ νὰ
[μάση.

(Στὸ Σολομῶντα).—Εἶμαι τοῦ ἀγαπητοῦ μου—ἐμένα
[ὁ ἀγαπητός μου·
καὶ τ' ἀρνιά του στὰ κρίνα ἀνάμε-
[σα φυλάσσει.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ-ΚΟΡΟ—ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ—(ΑΜΩΡ)

(Ἵστερα ἀπὸ λιγόλεπτη σιωπή)

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Εἶσαι σὰν Τιρσά (¹) πεντάμορφη,
[ἀγαπημένη·
ὡσὰν τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ χαρι-
[τωμένη·290

1—. Ἡ δευτέρα πρωτεύουσα τῶν Ἰουδαϊκῶν Βασιλείων, πρὶν
μεγαλόπρεπτη καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

τρομερή ὡς στρατιὰ μὲ σημαῖες
[παραταμένη.

Γύρνα τὰ μάτια σου ἀπ' ἐπάνω
[μου· θαμβοῦν,

Τὰ μαλλιά σου αἶγες π' ἀπ' τὸ Γα-
[λαῖδ κατεβαίνουν.

Τὰ δόντια σου ἄρνια π' ἀπ' τὸ
[λούσιμο ἀνεβαίνουν,

προβατάκια πὸν πάντα δίδυμα γεν-
[νοῦν,

προβατάκια πὸν στεῖρα κι' ἄτεκνα
[δὲν μένουν.

Τὸ πρόσωπό σου μὲ τὶς μποῦκλες
[πλαισιωμένο

ὡσάν ἓνα κομμάτι ρόγδι καμωμένο.

Βασίλισσες ἐξῆντα, ὄγδόντα παλλα-
[κίδες

ἔχω χαρέμι, κι' ἀμέτρητες κορασίδες· 300
μὰ μιὰ ἢ περιστέρα μου, ἢ ἀμάλα-

[γη, ἢ ἀκριβή
τῆς μάννας της, ἢ διαλεχτὴ καὶ μο-

[ναχή.
Τὴν εἶδαν—τὴν μακαρίσαν οἱ κο-

[ρασίδες·
τὴν παίνεσαν οἱ ρήγισες κι' οἱ παλ-

[λακίδες.
ΚΟΡΟ—Ποιὰ εἶνε τούτη πὸν προβάλλει

[σάν τὴν αὐγή,
πὸν εἶνε ὠραία σὰ φεγγάρι, σὰ ἡ-

[λιος λαμπερή,
καὶ, σάν στρατιὰ μὲ τὶς σημαῖες της,

[τρομερή;

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στό κόρο)

Κάτω ἤρθα στὸν κῆπο πὸ ἰσκιό-
[νουν οἱ καρυές,
τῆς κοιλάδας τὸ χόρτο τὸ χλοερὸ
[νὰ δῶ,
ἄν ξαναβλάστησε τ' ἀμπέλι γιὰ νὰ
[δῶ, 310
κι' ἄν τοῦ περβολιοῦ ξανανθίσαν οἱ
[ρογδιές.
Ἄθελα μοῦῶσε ἡ ψυχὴ μου μιὰ
[ἄρχοντιά,
τῶν ἀμαξιῶν τοῦ Ἀμινναδῖβ τὴν
[ἄρχοντιά.

ΚΟΡΟ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Γύρισέ μας, γύρισέ μας, ὦ Σουλα-
(μίθ.
γιὰ νὰ σὲ δοῦμε, γύρισέ μας, γύρι-
[σέ μας.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στό κόρο)

Καὶ τί μπορεῖ κανεῖς νὰ δῆ στὴ
[Σουλαμίθ;

ΚΟΡΟ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Πόσο ὄμορφα εἶνε, θυγατέρα τοῦ
[ἡγεμόνα,
μὲ τὰ πασοῦμα τὰ ἐλαφρὰ τὰ βή-
[ματά σου!
Πόσο ὄμορφα τὰ τορνεμένα τὰ με-
[ρά σου,
καὶ πανόμοια μὲ περιδέραιον ὡς τὸ
[γόνα 320

—σωστό ἔργο τῶν χειρῶν φαμόζου
 [καλλιτέχνη.
 Τὸ φάλι σου κρατήρας τορνευτὸς μὲ
 [τέχνη,
 καὶ γιομᾶτος μ' ἕνα κρασάκι κερα-
 [σμένο·
 Θεμωνιά σταριοῦ, σὰν δεμάτι εἶνε ἢ
 (κοιλιά σου,
 πὸν δὲ σκορπᾶ γιατί μὲ κρίνα εἶ-
 [νε φραμένο·
 καὶ σὰ δνὸ δίδυμα ζαρκάδια τὰ βυ-
 [ζά σου·
 ὁ λαιμός σου σὰν ἕνας σεντεφένιος
 [πύργος·
 τὰ μάτια σου σὰ οἱ κολυμπῆθρες
 [στὸ Ἑσεβών,
 πρὸς τὴν Πόρτα, τὴν Πύλη Βάθ—
 [ραββίμ (1), κοπέλα·
 κι' αὐτὴ ἢ μυτίτσα σου τοῦ Λίβα-
 [νου εἶνε ὁ πύργος, 330
 ἢ κορφοῦλα πὸν βλέπει πρὸς τὴν
 [Δαμασκόν·
 Κάρομηλος στοὺς ὤμους σου ἐπάνω
 [ἢ κεφαλή σου,
 καὶ σὰν πορφυρά τὰ μαλλιά τῆς κε-
 [φαλῆς σου·
 ὁ ρήγας στίς μποῦγκες σου αἰχμά-
 [λωτος, κοπέλα.

1.—Μιά ἀπὸ τίς πύλες τῆς Ἑσεβών.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ (στὴ Σουλαμίτιδα)

ὦ πόσο ὠμορφη καὶ πόσο λαχτα-
[ριστὴ

εἶσαι γιὰ τοὺς ἡδονισμοὺς, ἀγαπητή!

Τοῦτο τὸ ἀνάστημά σου μοιάζει

[φοινικιά,

κι' ἔχεις—ὡσάν τις ρόγες σταφυλι-

[οὔ—βυζιά.

Κι' εἶπα νὰ βγῶ στὴν περήφανη

[φοινικιά,

νὰ πιάσω τὰ πανέμορφα μακρονὰ

βαγιά σου· 340

νᾶχω σταφύλια τ' ἀμπελιοῦ τὰ δυὸ

[βυζιά σου,

γιὰ μῆλα—τῆς ἀναπνιᾶς σου τὴ μυ-

[ρουδιά·

τὸ στόμα σου καλὸ κρασί πὺν ρέει

[γλυκά.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(στὸ Σολομῶντα) Κρασάκι μονάχα γιὰ τὸν ἀγαπητό,

πὺν φέρνει ὕπνο γλυκὸ καὶ παρα-

[μιλητό.

Μόνον τοῦ πολυαγαπημένου μου

[εἶμαι ἐγὼ,

κι' ὅ,τι αὐτὸς πεθυμᾷ κι' ἐγὼ τὸ

[πεθυμῶ.

ΤΑΜΠΛΩ ΒΙΒΑΝ Ε'.

(Θαρεῖ πὺς ἔχει μπροστά της τὸν Ἄμωρ)

(Ἡ Σ)δα στὸν Ἄμωρ) Ἦελα, ἀγαπητέ μου, νὰ βγοῦμε

[στὸν ἀγρὸ·

ναί, στὸ πρῶτο ἄς διανυχτερέψου-

[με χωριό.

Καὶ μέσα στ' ἀμπέλια νὰ ξημερω-
[θοῦμε· 350
ἂν ἐβλαστήσανε τ' ἀμπέλια ἐκεῖ νὰ
[δοῦμε,
ἂν οἱ κουρμούλες ἐπετάζαν τὸν ἀθό,
καὶ τὶς ρογδιᾶς ποὺ ἀνθοβολᾶνε νὰ
[χαροῦμε·
θὰ σοῦ χαρίσω τὴν ἀγάπη μου ἐκεῖ
[δὰ.

Οἱ μαντραγοῦρες ἐσκορπίσαν μιὰν
[δῶμη (1)
καὶ στὶς πόρτες μας, στὰ κατώφλια
[μας μπροστὰ
εἶνε ὅλοι οἱ νόστιμοι, παληοὶ καὶ
[νέοι, καρποί·
τὰ παληὰ καὶ νέα φρούτα τάχω φυ-
[λαμένα,
γιὰ σένα μόνο, ἀγαπημένε μου· γιὰ
[σένα.

Μακάρι νάσουν ἀδερφούλης μου,
[μακάρι, 360
νᾶχες βυζᾶξει ἀπ' τῆς μητρὸς μου
[τὸ μαστάρ!

Ὅπου κι' ἂν ἔξω σ' ἔβρισκα, θὰ
[σὲ φιλοῦσα,
δίχως καταφρόνεση καμμιὰ θὰ σὲ
[φιλοῦσα.

1.—Τὰ ὑπνοβότανα αὐτὰ εἶταν γιὰ τοὺς ἔβραϊοὺς τὸ κατ' ἐξοχὴ φυτό τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ ξελογιασματος.

Θὰ σ' ἔσερνα στὸ φτωχικὸ νὰ μπῆς
[τὸ σπίτι
τῆς μάνας μου, νὰ μὲ διδάξῃς σὺ Τε-
[χνίτη·
καὶ θὰ σὲ πότιζα κρασί ἀρωματικό,
καὶ θὰ σουδίνα τῶν ρογδιῶν μου τὸ
[χνμό.

(Ἡ ὄψασις ἀφανίζεται)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ε΄ ΤΑΜΠΛΩ ΒΙΒΑΝ

(Ἡ Σ)δα σὰ νὰ μονολογῇ) Τὸ κεφάλι μου θ' ἀκουμποῦ-
[σα στὸ ζερβί του,
καὶ θὰ μ' ἀγκάλιαζε σφιχτὰ μὲ τὸ
[δεξί του.

(Ἡ Σ)δα στὸ κόρο) Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, σᾶς
[ὀρκίζω... 370
Ναί, κοπελιές μου, στὰ ζαρκάδια
[σᾶς ὀρκίζω
καὶ στὰ γοργὰ τ' ἀγρίμια λάφια
[σᾶς ὀρκίζω
καμμιά ἀπὸ σᾶς ἄς μὴ ξυπνήσῃ, ἄς
[μὴ ταράξῃ
τὴν ἀγάπη μου γιὰ νὰ δοῦμε πού
[θὰ φτάξῃ

(Ὁ Σολομῶντας ἀποπῆζεται πιά. Φωνάζει τὸ φρεσιό του, καθίζει μεγαλόπρεπα καὶ διατίσσει μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ νὰ τὸν γυρίσουνε στὸ παλάτι του. Ἡ Σουλαμίτιδα μένει μόνη στὴ σκηνή, συλλογισμένη.)

ΑΥΛΑΙΑ

ΣΚΗΝΗ Γ'.—ΕΠΙΛΟΓΟΣ
ΚΟΡΟ—ΑΜΩΡ—ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

(Ἡ σκηνοθεσία εἶνε διαφορετικὴ. Παριστάνει βουνοκορφή. Σὰν ἀνοίγει ἡ αὐλαία δὲν εἶνε κανεὶς πάνω στῆ σκηνή. Μόνο τὸ Κόρο στὸ προσκήνιο).

ΚΟΡΟ.— Τί νᾶνε αὐτὴ πού ἀπὸ τὴν ἔρημο
[ἀνεβαίνει,
στοῦ ἀγαπημένου της τὸ μπράτσο
[ἀκουμπισμένη;
(Προβάλλουν ὁ Ἄμωρ καὶ ἡ Σουλαμίτιδα, ἀγκαλιασμένοι.)

ΑΜΩΡ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Ἐγὼ σὲ ζύπνησα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴ
[μηλιά·
ἡ μάννα σου σὲ κοιλοπόνησε ἐκεῖ δά·
ἡ μητερούλα σου σὲ γέννησε ἐκεῖ δά.
Βάλε με τώρα στὴν καρδιά σου φυ-
[λαχτό, 380
καὶ στὸ μπράτσο σου σὰν βραχιόλι
[ἀπὸ χρουσό·
γιατὶ σὰν τὸ θάνατο ἡ ἀγάπη δυ-
[νατὴ
εἶνε· κι' ἀπὸ τὸν Ἄδη ἡ ζούλια
[πὺρ σκληροῦ·

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στὸν Ἄμωρ)

τῆς ἀγάπης ἡ φλόγα, φλόγα εἶνε
[φωτιά,
κι' ἔτσι φουντώνει στὸ λεπτὸ μὲ
[μὰ ματιά.
Νερὰ νὰ σβύσουν τὴν ἀγάπη δὲν
[μποροῦν·
οὔτε ποτάμια νὰ τὴν πνίξουνε μπο-
ροῦν·

ἂν θέλει κανεὶς τὴν ἀγάπη ν' ἀγο-
[ράση
μὲ βιός, ὁ καθένας μαζί του θὰ
[γελάση.

ΑΜΩΡ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Ἄλήθεια καὶ μεῖς ἔχουμε μικρὴ
[ἀδερφή, 390
μπεμπέκα κι' ἀκόμη δὲν ἔβγαλε βυζί·
τὶ θὰ κάνουμε στὴ δική μας ἀδερφή,
τὴν ἡμέρα ποὺ λόγος θὰ γενῆ γι'
[αὐτή;
Νᾶταν κάστρο, βιγλιὰ θὰ χιτίζαμε
[ἄσημένα·
πορτί, μάνταλα θὰ τοῦ βάζαμε κε-
[δρένια.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στὸν Ἄμωρ)

Κάστρο εἶμουν, κι' εἶχα πύργους
[τὰ βυζιά μου ἐγώ·
σὰ εἰρήνη νὰ μᾶς ἔδενε τὸν εἶδα
[ἐγώ.
Σὰ φίλο μου τὸν θεώρησα ἐγώ τὸν
ἀγαπημένο μου, ἐσένα τὸν Ἄμωρ
μου.

(Τὸν φιλεῖ γλυκά. Ἔστερα ἀμέσως τοῦ λέει)

Εἶχε μεγάλο ἀμπέλι μὲς στὸ Βάαλ—
[χαμών,
ποὺ τῶδωσε στοὺς τρυγητές, ὁ Σο-
λωμών·

θὴ τοῦφερνε γιά τὸν καρπὸ χίλια
[φλουριά 400
ὁ καθείς. Τὸ δικό μου ἀμπέλι ἔχω
[μπροστά·
ἄς μοῦ τὰ πάρης τὰ χίλια σου. Σο-
λωμών,
Σολομωντάκι μου, Βασιληὰ τῆς καρ-
διάς μου
καὶ τὰ διακόσια ὅσοι φυλᾶνε τὸν
[καρπὸν.

ΑΜΩΡ (στὴ Σουλαμίτιδα)

Βιάζομαι νὰ φύγω. Ἔχω νὰ τυρο-
κομήσω. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ
ξανασυναντηθοῦμε, γιὰ νὰ ξανακού-
σω τὴ φωνούλα σου, τὴ γλυκειὰ σου
φωνή πὺ γοητεύει ὅλους τοὺς
τσομπάνους.

Ἦ σὺ πὺ ἔχεις στοὺς κήπους τὸ
[θρονί σου,
οἱ σύντροφοί μου προσέχουνε στὴ
[φωνή σου·
καὶ μένα κάνε με ν' ἀκούσω τὴ φω-
[νή σου.

(Ἡ Σουλαμίτιδα δὲν θέλει νὰ τὸν καθυστερήσῃ ἀπὸ τὴ δου-
λειά του.)

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (στὸν Ἀμώρ)

Φεῦγα γρήγορα, ἀγαπημένε ἴμου,
[καὶ γίνου
σὰν τὸ ζαρκάδι, γιᾶ γοργὸ λαπάκι
[γίνου,
ὡς θὰ περνᾶς τῶν ἀρωμάτων τὰ
[βουνά.409

Καὶ σ' ὀρκίζομαι πὸς θάροθ
στὸ ἴδιο μέρος κατὰ τὸ βραδάκι
ποῦ θάχης ἀποκάμει καὶ σὺ τῆ δου-
λειά σου, καὶ θάσαι λεύτερος νάροθης
νὰ μὲ συναντήσης.

(Τὸν φιλεῖ, τὴν φιλεῖ καὶ φεύγει τρεχάτος γὰ τὴ σάνη. Στὸ
πρόσωπό του λάμπει ἡ χαρά. Ἡ Σουλαμίτιδα μένει στὴ σκηνὴ
μ' ἀπλωμένα ἀκόμη τὰ χέρια στὴ στάση ποῦ ἔμειναν σὰν ἀποσπά-
στηκε ὁ Ἀμὼρ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της).

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ Ε Λ Ι Δ Α

Σάν πρόλογος	3-6
1) Στό Γιούχτα	7
2) Τό Βενετσιάνικο «Μεγαλόκαστρο»	8
3) Κρητική θάλασσα	8
4) Πρὸς τῆς Κρήτης τὰ παράλια	9
5) Ἡ Κρήνη τοῦ Μοροζίνη	10
6) Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς	11
7) Ραχμετίνα	12
8) Τὰ μοναστήρια	13
9) Ὁ Μιναρές	14
10) Τὸ χωριό	15
11) Σὰς ἀγαπῶ	16
12) Ὁ σεισμός	16
13) Τὸ φιλολογικὸ μας σαλόνι	17
14) Τὸ μοιρολόι τῆς μάννας	18
15) Ὅταν πεθάνω	19-20
16) Τὸ σβύσιμο τοῦ «Νουμᾶ»	21
17) Τὸ ταξίδι	22
18) Στὴν ψυχὴ τοῦ ἀλησμονήτου Τάκη Ταγκόπουλου	22
19) Κρυστάλλης	23
20) Στὸν τάφο τῆς «Μετζέ» τοῦ Λοτί	23
21) Ἐπιτάφιο (Καβάφη)	24
22) Τὸ εἶδα	24
23) Φεύγεις ψυχούλα μου	25
24) Ἐπίχαρμος	25
25) Ἡ ζωὴ	26
26) Μυρμηκι	26
27) Τὸ γιατί	27
28) Ἔτσι μοῦ ἐμίλησε ἡ ζούνια μου	27
29) Ἔτσι μοῦ ἐμίλησε ὁ Ἔρωτας	27
30) Μὲς στὸ ἴδιο ποτάμι	28
31) Μιᾶς μικρούλας τὴν καρδιά..	28

32) Οί έρωτευμένοι είνε έγωιστές	29
33) Τάχα;	29
34) Ή φωλήμά μας	30
35) Χειμώνιασε..	30
36) Έκεινή που δέν πρέπει ν' αγαπιέται	31
37) Ή άμαρτωλή του Έυαγγελίου	32
38) Πόρνη	33
39) Ή δρομάκος μου	34
40) Ή θλιβερός δρόμος τών κοριτσιών	35
41) Lasciate ogni speranza	36
42) Στο θάνατο της πόρνης	37
43) Μιά κριτική	38
44) Όρκος	39
45) Το παιδικό παιχνίδι,	40
46) Σε μιá έκδρομή..	41-42
47) Χωρίς σούρουπο.	43
48) Μιά τραγωδία σε τρεΐς χρόνους	44
49) Τ' άδέρφια	45
50) Κάποια ύποψία	46
51) Δισταγμοί	47
52) Μισήστε με	48
53) Ή κυρία είνε θυμωμένη..	49
54) Ύπερβολική ευαισθησία	50
55) Όπτασία	51
56) Α2=Β2Γ2.	52
57) Το πρόβλημα της ζωής μας	53
58) Άλλοι ζοϋν...	54
ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ	55-60
59) Έρωσ ποτ' έν ρόδοισιν...	57
60) Σάν είναι ώραία...	58
61) Κάποιο Γαργάλημα	58
62) Το χειρότερο	59
63) Ή κερένιος έρωτας	59
64) Τι καλό!	60
65) Κύντα τουλάχιστο...	60
66) Ή μπαλλάδα της Κλινικής	61-74
67) Ίατρική	75

ΣΕΛΙΔΑ

68) Στο γιατρό μου	76
69) Ἡ ἀδελφή	77
70) Μορφίνη	78
71) Μολυβένιο δαχτυλίδι	79
72) Λιτότη	80
73) Οὔτε ταμπιά	81
74) Ὁ φόβος τοῦ ἀθλητῆ	82
75) Ὁραιοπάθεια	83
76) Ὑστερα ἀπὸ τὴν πρώτη μου τὴ νίκη	84
77) Ὅνειρα	85
78) Μουζικός	86
79) Στὸ σχολεῖο	87
80) Τὸ ὄραμα τοῦ στρατιώτη	88
81) Πρωί	89
82) Ἐφημερίδα	90
83) Τυπογράφοι	91
84) Γροθιές στὸν τοῖχο	92
85) Νῦν ἀπολύεις	93-94
86) Ἱερουσαλήμ-Ἱερουσαλήμ	95
87) Τὸ τροπάρι τῆς Κασσιανῆς	96
88) Μάγδα—Ἰούδας	97
89) Ποῖος σε τρώπος;...	98
90) Ράθυμη εἶνε ἡ ψυχὴ μου...	99
91) Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται	100
92) Ὁ ἄνθρωπος θέλει ἄνθρωπο καὶ τὸ Θεό	101
93) Λαμπρυνθῶμεν λαοί	102
94) Λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει	103
95) Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ	103
96) Στὸν Ἰορδάνη	103
97) Ἡ Παρθένος σήμερον	104
98) Χριστὸς καὶ Προδρόμος	105-106
99) Ἡ μεγάλη Βδομάδα	107
100) Στὸ Γολγοθᾶ	107
101) Χριστούγεννα	108
102) Πρωτοχρονιά	109
103) Ἐνῷ μπαίνει ὁ καινούργιος χρόνος.	110
104) Ὁ Ἐκκλησιαστής	111-112

105) Ἐλάλησεν ὁ Κύριος	113-114
106) Ἰαήλ	115-116
107) Ρούθ	117-118
108) Ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ	119
109) Ἀμώς	120
110) Γυναῖκα	121-122
111) Ἄσμα Ἀσμάτων	123-156

Ἐκδοσὴ Ἀση Χατζιδάκη.
 Ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ Τυπογραφεῖα τῆς «Ἱστορίας τῆς Κρήτης» τοῦ κ. Γιάννη Δημ. Μουρέλλου.

